

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Torsdag den 10. december 1998 kl. 17.30

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet. Der er til i aften udsendt en dagsorden med i alt 29 punkter. Endvidere foreslås sagen, der er nævnt i skrivelsen af 9. december 1998 med den udsendte tillægsdagsorden, sag 618/98, om enkeltfag for voksne, optaget på dagsordenen efter punkt 25 a som punkt 25 b. Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at den sag optages på dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er det godkendt. Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er heller ikke tilfældet.

1) 603/98

Indstilling om godkendelse af projekt til opførelse af 29 andelsboliger på ejendommen Skanderborggade 15-25 ..."

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal blot meddele, at Enhedslisten prøver at fastholde en vis konsekvens. Vi stemte også imod denne lokalplan, og vi agter også i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

forbindelse med det punkt, der er på dagsordenen, at stemme imod.

Lars Hutters (L): Jeg skal også meddele, at jeg stemmer imod. Jeg er absolut ikke tilfreds med det pågældende forslag til boliger. En meget stor del af fællesarealet indgår i selve arealberegningen i andelsboligerne, så det bliver nogle små lejligheder, de pågældende får. Det synes jeg er stærkt utilfredsstillende. Jeg ved ikke, hvad det er for en ejendommelig form for boligpolitik her i byen.

Derudover er jeg meget utilfreds med, at hele området ikke får større muligheder for at blive udlagt til muligheder kollektivt for beboerne på Indre Østerbro. Så jeg stemmer imod.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Indstillingen blev godkendt med 42 stemmer mod 8.

For stemte: A, F, V, O, C, B, P og D

Imod stemte: Ø og L

2) 608/98

Indstilling om godkendelse af et projekt til opførelse af 56 andelsboliger på ejendommene, beliggende Griffenfeldsgade, Prins Jørgens Gade og Stengade"

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Borgmester **Søren Pind**: Jeg har nu fornøjelsen af at forelægge forsamlingen afslutningen på en kontroversiel sag, som blev startet, før jeg blev født. Det er nu over 30 år siden, at Borgerrepræsentationen besluttede at gennemføre en saneringsplan og opføre nyt boligbyggeri i området mellem Griffenfeldsgade, Prins Jørgens Gade og Stengade.

Det er med stor glæde, jeg har kunnet konstatere, at et flertal i Bygge- og Teknikudvalget og i Økonomiudvalget har støttet mine bestræbelser på at få ryddet op i denne sag og på denne grund. Flertallet har anbefalet Borgerrepræsentationen at sælge den såkaldte Folkets Park og at give støtte til opførelse af 56 andelsboliger.

At der skal gå 30 år fra nedrivningerne starter til nybyggeriet kan starte, cementerer Københavns ry som en stivnet og handlingslammet by, som seriøse investorer gør klogt i at holde sig fra. Dette ry er vi ved at få kastet af os, og godkendelsen af dette projekt er et skridt i den rigtige retning. En forkastelse ville være et skridt i den forkerte retning.

Den medieomtale, som sagen har fået, bevirker, at mange øjne i aften hviler på os for at vurdere Københavns Kommunes handlingskraft. Nu skal vi vælge, om kritikerne skal blive positivt overrasket eller få bekræftet deres fordomme.

Jeg går derfor ud fra, at det ikke skal være parklobbyister, der skal afgøre denne sag, men Borgerrepræsentationen, så vi kan få gang i byggeriet og dermed sat en stopper for de seneste 30 års kaos i området.

Som bekendt blev grundene overtaget og ryddet af kommunen. Efter saneringsplanen og byplanen skulle kommunen sælge grundene til et nyt boligbyggeri, og indtægten fra salget skulle indgå i saneringsregnskabet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Siden har planerne om boligbyggeri været fastholdt både i § 15-rammerne fra 1977, i helhedsplanen fra 1979, i de efterfølgende kommuneplaner fra 1989, 1993 og 1997 og i lokalplanen fra 1993. Senest i september 1996 besluttede Borgerrepræsentationen at give støtte til et projekt med ældre- og familieboliger på grunden. Men bygherren, FSB, sprang fra i sidste øjeblik.

Ved udgangen af 1998 må vi desværre konstatere, at området stadig er besat, at grundene ikke er solgt, at saneringsregnskabet ikke er afsluttet, og at planerne om nyt boligbyggeri endnu ikke er realiseret.

Vi står nu med en seriøs bygherre, som ønsker at gennemføre et andelsboligprojekt på grunden. Hvad er det så for et projekt, vi præsenterer? Ja, fra starten har vi tilkendegivet over for bygherren, at det ville være en svær beslutning at bebygge dette område, og at man måtte tage så meget hensyn til dem, der er imod byggeriet i det hele taget, at der skulle være tale om en arkitektonisk perle, der er værdig til at være i selskab med de gamle, smukt istandsatte ejendomme, et byggeri, som de, der var for, kan være stolte af at have støttet, og et byggeri, som de, der er imod, kan leve med.

Det er planen at igangsætte indretningen af friarealanlægget for de andre ejendomme i karreen nu, og den offentlige adgang til Folkets Hus vil blive afskærmet, så de nye beboere også kan få rimelige friarealforhold. Samtidig har vi fået tilsagn om støtte fra By- og Boligministeriet, men det forudsætter altså, at der træffes beslutning og meddeles tilsagn om støtte til projektet inden udgangen af 1998.

Vi har på det seneste måttet lægge øre til mange beskyldninger for at overtræde de demokratiske spilleregler og for at luske sagen igennem bag alles ryg. Selv i Folketinget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

har et medlem – ganske vist fra Enhedslisten, så så meget kan det heller ikke overraske – ulejligen indenrigsministeren med et spørgsmål om denne sag.

Lad mig slå fast, at der findes en liste over, hvad bydelsrådene skal høres om. Salg af kommunale ejendomme og støtte til private andelsboliger står ikke på listen. Der er heller ikke praksis for at forelægge sådanne sager for bydelsrådene. Denne indstilling har derfor heller ikke været forelagt Indre Nørrebros Bydelsråd, ligesom indstillingen om de 29 andelsboliger i Skanderborggade heller ikke har været forelagt Østerbro Bydelsråd.

Selv om der ingen høringspligt er, så har det aldrig været hensigten at afskære bydelsrådet fra at komme med bemærkninger. Vi kan jo ikke sømme brevkassen til. Her i mødet er der da også fremlagt en skrivelse fra bydelsrådet samt mit svar derpå. Desuden indgik Andelsboligforeningen Prins Jørgen i den redegørelse for kommende andelsboligbyggerier, som blev behandlet i Bygge- og Teknikudvalgets møde den 15. april 1998.

Ja, som bekendt er udvalgets dagsorden offentlig, og bilag, som ikke er tilgængelige på Internettet, kan efter sædvanlig praksis rekvireres i Bygge- og Teknikforvaltningens sekretariat. Jeg håber da, at bydelsrådet med den store interesse, rådet lægger for dagen i dag, følger med i udvalgsmøderne fremover.

Efter mødet i Bygge- og Teknikudvalget den 15. april 1998 kunne SF's og Enhedslistens repræsentanter i udvalget passende have underrettet deres partifæller i Nørrebro Bydelsråd, hvis de mente, at rådet burde interessere sig særligt for Folkets Hus-karreen. Det glemte de imidlertid, hvilket nu har til følge, at sagen påstås at have kunnet overraske bydelsrådet og Folkets Park- initiativet. Man kan næppe forlange, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

forvaltningen selv skulle iværksætte en lækage, fordi nogle politikere har sovet i timen.

Som jeg indledte med at sige, så mener jeg, at Borgerrepræsentationen skal stå fast nu, for hvis man bøjer sig for lobbyisme og bydelsrådets forsøg på at sabotere et godt, gedigent byggeri på grunden, vil det være endnu et tilbageskridt for demokratiet og mulighederne for en fremtidig løsning af problemerne i området.

Selv bydelsrådet må acceptere, at der træffes beslutning med virkning for deres områder på et højere niveau, ligesom kommunen må acceptere, at staten eller EU træffer afgørelser med virkning for kommunen. I øvrigt ved bydelsrådet vist ikke helt, hvad de vil. Man er tilsyneladende ikke imod ethvert byggeri, blot imod dette.

Udskydes beslutningen, så mister vi den andelsboligkvote, vi har i år, og vi skal ikke regne med noget videre til næste år. Dermed falder endnu et byggeprojekt på dette sted, og vi skal ikke forvente, at nogen herefter vil tage sagen op i overskuelig fremtid.

Jeg skal derfor på denne baggrund anbefale Borgerrepræsentationen at stemme for forslaget. Der er bred enighed i Bygge- og Teknikudvalget, der er tilkendegivet. Der er bred enighed i Økonomiudvalget, der er tilkendegivet, og derfor har jeg også al mulig grund til at forvente, at Borgerrepræsentationen i dag vil tage skridt fuldt ud og godkende projektet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Søren Pind har overskredet sin taletid i første runde med godt 3½ minut, som vil blive fratrukket i en eventuel anden runde ... (*Uro på tilhørerpladserne*). Det behøver man ikke at give applaus. Man er nødt til at erkende eller anerkende, at sådan er taletidsreglernes praksis herinde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Mikkel Warming (Ø): Man bevarer da grønne åndehuller, skrev JP København i en leder om Folkets Park og situationen derude i øjeblikket. Ja, det gør man da, selvfølgelig gør man det, vi har da ikke for mange af dem. Det er jo almindelig, sund fornuft, argumenterede JP København, Jyllands-Postens Københavnstillæg. Det tror jeg, der er mange københavnere, der er enige i, selvfølgelig skal man ikke bare gå ind og tage de få grønne, frie, åbne områder, der er tilbage i de tættest bebyggede bydele i brokvartererne her i København.

Prøv at tage et kort og kig på Nørrebro, eller bedre endnu: Tag derud, en bus eller en cykel eller hvordan man nu har tænkt sig det, og gå rundt og se, hvor mange grønne, rekreative arealer er der egentlig, hvor børn kan lege, hvor det er muligt at udfolde sig. Prøv at kig efter, prøv at tænk efter.

Hvorfor er det så vigtigt partout at bygge? Der er brug for grønne åndehuller, der er brug for oaser i byen, hvis den skal have kvalitet, og der er ikke mange åbne offentlige friarealer på Indre Nørrebro. Hvorfor så bygge? Hvorfor har man det her hastværk med at banke sagen igennem? Bydelsrådet, borgerne, ønsker dialog, ønsker samtale om områdets fremtid. Er demokrati handlingslammelse? Er samtale, er dialog stivnethed? Det må man næsten tro, når man hører Venstreborgmesteren heroppe. For det, der bliver bedt om fra bydelsrådet på Indre Nørrebro, er at give sig tiden til samtale, give sig tiden til dialog.

Der foregår noget i dette område i Folkets Park som, indrømmet, i mange år lå ikke alt for spændende hen, der foregår faktisk noget. Der er etableret en legeplads, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

lokale folk har taget initiativ til, som lokale folk selv driver. Er det ikke det, vi ønsker dybest set alle sammen herinde, at københavnernes selv tager ansvar for deres lokalområde, selv tager ansvar for, hvordan man gør et lokalområde mere spændende, mere attraktivt, bedre for beboerne?

Måske kan det godt være, at den legeplads ikke er perfekt, men så tal dog sammen, planfolkene herinde, politikerne, bydelsrådet, de mennesker, der bruger legepladsen, de mennesker, der bor på Nørrebro. Find ud af parkens fremtid sammen.

Uanset hvad Venstreborgmesteren heroppe snakker om, så er bydelsrådet ikke blevet hørt om dette byggeprojekt. Man ønskede ikke i Bygge- og Teknikudvalget, i hvert fald ikke et flertal i det, at give bare en uges udsættelse af sagen, selv om det sagtens kunne være nået inden for alle tidsfrister, for at give bydelsrådsmedlemmer mulighed for at få foretræde for udvalget. Det ønskede man ikke. Det var sikkert noget med handlekraft.

Det er undergravende for tanken om bydelsforsøg i så specifikke lokale ting ikke at lytte til dem i hvert fald. Det kan godt være, magten ligger herinde, det gør den jo, men at lytte til de mennesker, hvis dagligdag bliver berørt af det, er da det, der er tanken med bydelsforsøget. Det troede jeg i hvert fald. Det er spørgsmålet.

Det var den moralske side af det. Så er der den juridiske.

Bydelsrådet skal høres i planspørgsmål og anlægsarbejder, selv om afgørelsen ligger i Borgerrepræsentationen. Hvis 56 andelsboliger ikke er et anlægsarbejde, så ved jeg ikke, hvad der er et anlægsarbejde. Som vi læser indenrigsministerens svar, så burde det selvfølgelig have været forelagt bydelsrådet til høring.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

I det vedtagne budget for Indre Nørrebro har 20 ud af 21 medlemmer aftalt, at man i det nye år ville lave en høring, igangsætte en dialog om Folkets Parks fremtid, om områdets fremtid, for at finde en løsning sammen med kommunen, sammen med Borgerrepræsentationen. Hvorfor vil de partier, Socialdemokratiet, Venstre, Konservative, Radikale, som er med i det budgetforlig på Indre Nørrebro, er med i den aftale, herinde sætte det over styr?

Hvad er det, der er så vigtigt, at samtalen, dialogen forsvinder og ikke er mulig? Jeg synes, det er rystende, at demokrati er lig handlingslammelse og stivnethed. I mit ordforråd, i min ordbog er det stivnethed ikke at kunne sætte sig ud over tidligere beslutninger, hvis virkeligheden har ændret sig. Det er handlingslammelse ikke at ville lytte til andre folk, ikke at lytte til andre argumenter. Jeg skal derfor på vegne af Enhedslisten fremsætte et ændringsforslag, som lyder:

»Borgerrepræsentationen indkalder i samarbejde med Indre Nørrebro Bydelsråd til et åbent møde om fremtiden for Folkets Park, hvor alle Nørrebroborgere inviteres. På baggrund af dette møde kan der udarbejdes en ny lokalplan for området. Indtil mødet er afholdt, stilles arbejdet med andelsboligprojektet i bero.«

Jeg skal sige, at vi har set det forslag, som CD har stillet, det støtter vi. Vi synes, det er rimeligt at vente, til Indenrigsministeriet har afgjort, skal vi sige den juridiske strid mellem bydelsrådet og borgmester Pind, før man træffer endelig beslutning. Vi synes, det vil være rimeligt for demokratiets, for dialogens, for samtalens skyld ikke at vedtage projektet i aften. (*Uro på tilhørerpladserne*).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg henstiller til tilhørerne, hvoraf der er mere end gennemsnittet i aften, at man overværer forhandlingerne i ro, uanset om man bryder sig om det, der bliver sagt, eller ej. Så enkelt er det.

Det gælder for Mikkel Warming som for Søren Pind, at den taletidsoverskridelse i første runde vil blive fratrukket i anden.

Johannes Nymark (A): Jeg er lidt overrasket over, at de første to indlæg skal nå et sådant omfang, så mødets leder ligefrem må påpege en overskridelse af taletiden.

For Socialdemokratiet er det her en sag som en række andre sager, vi i øvrigt også i aften har på dagsordenen. Vi taler om en sag, hvor vi skal tage stilling til, om vi vil:

- 1) anvende en del af den andelsboligpulje, vi har i København,
- 2) sælge nogle grunde, som i sin tid er købt med det ene formål at sælge til nogle, der vil bygge boliger på stedet.

Alt, hvad der handler om planlægning, stillingtagen til, hvad der skal være på det pågældende sted, er for længst overstået, og det har stået lysende klart i adskillige år, hvad meningen er med det pågældende sted, og der er såmænd ikke mange nye aspekter i den sag, som skulle ændre ved det.

Det er vigtigt for os, der ønsker et København, at nogle gider bygge boliger. Når der langt om længe, og det gælder ikke bare her på Nørrebro, er nogle, der vil gå ind og opfylde de rammer, som vi højtideligt har vedtaget, når de folk kommer til stede, så må sagen være, at vi ønsker at fremme boligbyggeriet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg har i øvrigt ladet mig fortælle, at da den plan, vi skal til at have udfyldt på dette sted, i sin tid blev udarbejdet, fik den en kraftig hjælp med på vejen af en daværende borgerrepræsentant, som nu er formand for bydelsrådet på Indre Nørrebro.

Det, vi altså drøfter her, er at udfylde rammer, som længe har været kendt, og det er altså afgørende for Københavns værdighed som part at forhandle med, at vi vedstår det, vi har planlagt. Jeg kan derfor ikke støtte de 2 ændringsforslag, der er stillet. Det vil udskyde sagen ud over den 10. december, som er sidste mulighed for, at vi kan udnytte de kvoter, vi har for 1998.

Men lad mig pumpe ideologien ud af denne sag. Det er altså en forholdsvis enkel, konkret sag at nikke til, at der nu i anden omgang er en bygherre, der vil bygge det, vi planmæssigt har forberedt og vedtaget i denne forsamling. Længere er sagen ikke. Derfor må vi naturligvis fra Socialdemokratiet stemme for opfølgningen af det, som vi for længst allerede har vedtaget planmæssigt.

Jens Johansen (F): Til indlægget fra Socialdemokratiet vil jeg sige, at hvis det, at det tidligere DKP-medlem nu er blevet klogere, kan vise noget, så er det, at man kan blive klogere.

Men jeg synes, at det indlæg, som er kommet fra Socialdemokratiets ordfører, viser, at det er et problem for Socialdemokratiet. Det må være tilladt at bruge hovedet, det må være tilladt at tænke sig om. Det må være tilladt at tage ved lære af de erfaringer, som er gjort i denne by igennem de sidste 30 år. Det er der meget, der tyder på i aften, at hverken Socialdemokratiet eller Venstre har gjort.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Det er min vurdering, at borgmester Søren Pind har et problem med demokratiet. Søren Pind nævner, at det efter hans opfattelse er sådan, at det er de enkelte partiers medlemmer i Bygge- og Teknikudvalget, der er forpligtet til at informere bydelsrådet om initiativer, som har relevans og større betydning for Indre Nørrebro Bydelsråd, Indre Nørrebro Bydel. Det er vist en misforståelse. Det er den forvaltning, som Søren Pind som borgmester er ansvarlig for, der har det ansvar hvilende på sine skuldre.

Det er i øvrigt et problem, som har vist sig indtil flere gange i Bygge- og Teknikudvalget, at der hos den ansvarlige forvaltnings ledelse, og her tænker jeg på Søren Pind og den afdelingsdirektør, som har skrevet under på denne indstilling, er et stort problem med hensyn til at få hørt de relevante parter. Det gælder denne sag, det gælder en anden sag, vi har på i aften, spørgsmålet om en lokalplan, hvor bydelsrådet for Sydvest ikke er blevet hørt, forinden den fremlægges her i Borgerrepræsentationen.

Jeg synes, det er beskæmmende for en repræsentant for et parti som Venstre, der understreger betydningen af det lokale og nære demokrati, der understreger betydningen af borgernes indflydelse og inddragelse i demokratiske beslutninger, at han på den måde tilsidesætter det, der jo er en god Venstretradition: Frisindet. Jeg ved ikke, om Søren Pind har et problem internt i sit parti. I hvert fald ville det efter min vurdering være sådan, at han havde det.

SF vil stemme imod dette forslag. Der er ikke her tale om, som Søren Pind siger, en seriøs investor. Der er tale om, at der er noget benzin, der skal brændes af, det bekræftedes af Socialdemokratiets ordførers indlæg, der er nogle penge, der skal bruges, inden finansåret er overstået. Jeg synes, at man må tænke sig om, før man brænder

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

benzinen af, og før man bruger pengene på et projekt, der i den grad hænger fast i fortiden.

SF stiller et ændringsforslag til den fremlagte plan, og det er ikke identisk med Enhedslistens, som vi har stor sympati for, og som vi gerne vil stemme for. Det forslag, vi stiller, er:

»Sagen tilbagevises til Bygge- og Teknikudvalget med henblik på høring af Indre Nørrebro Bydelsråd i henhold til § 8 i regulativet for Bydelsrådet på Indre Nørrebro.«

Det spørgsmål vil vi gerne have prøvet her, således at Indre Nørrebro Bydelsråd i en eventuel klagesag har en klar afgørelse fra Borgerrepræsentationen.

Så vil jeg bebude, at vi vil tage dette spørgsmål om høring af bydelsrådene om sager, der har betydning for bydelene, op i Økonomiudvalget. For det er, som Søren Pind siger, sådan, at vi taler med vores partifæller i bydelsrådene, og de siger, at vores overborgmester, som jo er formand for Økonomiudvalget, gang på gang beklager over for bydelsrådene ved de møder, de holder, at disse høringer ikke finder sted.

Men det har tilsyneladende ikke gennemslagskraft i forhold til forvaltningerne og i forhold til de borgmestre, som er ansvarlige for de enkelte fagforvaltninger. Det er et spørgsmål, vi synes skal drøftes i Økonomiudvalget, og vi vil bebude, at denne drøftelse vil blive taget op af vores repræsentanter.

Jeg skal hermed aflevere det her ændringsforslag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er sket et skift, Ole Hentzen, Peter Skaarup først, og derefter Ole Hentzen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Peter Skaarup (O): Da Dansk Folkeparti stillede op til kommunalvalget i 1997, var det vores klare opfattelse, at der var en del ting på Københavns Rådhus, der måske skulle ændres. Det er også det, vi har fået som indtryk efterfølgende, at der i høj grad i visse sager er en situation, hvor tingene måske bliver aftalt sådan lidt bag de lukkede døre, hvor det i stedet for burde være foran lidt mere åbne døre, sådan så borgerne havde mulighed for at tale med om, hvad der blev besluttet.

I denne sag ville det være rart for os at se, at vi fik nogle flere boliger i området. Men vi må også erkende, at det ikke kan være rigtigt, at vi har så store protester fra lokalt hold, og at vi har en sag som denne, der er sendt til indenrigsministeren, samtidig med at Borgerrepræsentationen så træffer beslutning hen over hovedet på de parter, der skal høres i denne sag.

Så derfor vil vi give CD ret i, at det er vigtigt, vi sørger for, at Bygge- og Teknikudvalget får lov til at kigge på det her en gang til, og at vi afventer det svar, som ministeren skal levere til Folketinget, og som har betydning i denne sag for os at se. Det nytter ikke noget, at vi her i Borgerrepræsentationen gang på gang træffer afgørelser, der trækkes ned over hovedet på borgere, der interesserer sig for de her ting, og som ofte har ret i at skulle se mere positivt på nogle ting, end vi rent faktisk gør herinde i Borgerrepræsentationen.

Så derfor vil vi stemme for det forslag, som CD er fremkommet med, nemlig at Bygge- og Teknikudvalget må se på sagen igen, og at Borgerrepræsentationen i dag ikke træffer beslutning om at etablere de her boliger. *(Uro på tilhørerpladserne).*

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg må bede såvel Lars Hutters som alle andre, der hører – jeg går også ud fra, at Lars Hutters forudsætter, at han, når han får ordet efter Ole Hentzen, får lejlighed til at tale under rolige forhold ...

Ole Hentzen (C): Jeg tror, det var SF'eren Jens Johansen, der var oppe og causere lidt over det der med at blive klogere. Jeg ved ikke, om han så havde tænkt på Peter Skaarup i denne anledning, for jeg forstår også, at Peter Skaarup er blevet klogere inden for meget kortere tidsinterval, nemlig mellem Økonomiudvalgets møde og så her aftenens møde i dag. Men det er da altid rart selvfølgelig at blive klogere, Peter Skaarup, det er sådan set rart – hvis man ellers vil slås i hartkorn med dem, der ligesom synes, at det at blive klogere ligger mere nær ved en.

Jeg bliver nødsaget til at korrekse hr. Jens Johansen lidt om det tidligere SF-medlems rolle, da han optrådte i denne sag i Borgerrepræsentationen. Det var nemlig ikke som DKP'er, det var som SF'er, hr. Jens Johansen. Det var nemlig SF, der havde en meget aktiv rolle ved tilblivelsen af den lokalplan, som vi faktisk udfylder rammerne med i aften ved at tillade byggeri. Det var SF, der havde en meget fast hånd til at sikre, at baghuset, Folkets Hus, nemlig kunne blive liggende og derved også var et SF-anliggende, at resten af lokalplanen betød bebyggelse med boliger.

Så hukommelsen skal dog med her i aften, så det ikke bare lyder, som om det var en gammel kommunist, al fred med dem da, men det var faktisk en omvendt SF'er eller en omvendt kommunist, der så var blevet SF'er, der rent faktisk havde sine fingre nede i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

dette fornuftige forslag.

Den demokratiske beslutning har ligesom nogle undertoner, når vi er på Østerbro, om, at hvis det er et mindretal, demokratiet går imod, så er demokratiet betegnet med flertalsdiktatur. Det er så det, som vi andre skal vænne os til, at vi er åbenbart et diktatur, hvis vi er flere end dem, der mener noget andet, i hvert fald hvis det foregår på Nørrebro.

Så må jeg sige, så har jeg det fint med at være diktator, hvis det skal være prisen for at stemme for det, der rent faktisk i aften står på tapetet, nemlig at Københavns Kommune kan få lov til at benytte en del af andelskvoten og derved også bebygge Folkets Park, det, som i visse perioder var bydelens største hundelokum, men som selvfølgelig også gennem andre tider har haft andre kvaliteter i sig.

I 1996 var der den kraftige diskussion, hvor der også på daværende tidspunkt sad nogle SF'ere i det pågældende udvalg. Det var da et boligselskab, FSB, ligesom skulle bebygge grunden med nogle almennyttige boliger. Det blev da gudskelov også endnu en gang demokratisk bekræftet af denne forsamling, at det var der et flertal, der syntes, at det var rigtigt, man gjorde.

I 1997 havde man mulighed for at ændre beslutningerne, fordi der var kommuneplanen oppe til revision. Jeg mener ikke at erindre, at der i nogen af forhandlingerne, der er nævnt, ordret, var ændringsforslag om, at området skulle ændre status fra boligområde til hundelokum eller offentlig park eller legeplads, hverken fra SF eller fra Enhedslisten.

Men altså endnu en gang en demokratisk bekræftelse gennem afstemning i denne forsamling af, at man fastholdt de tidligere intentioner om, at der skulle være boliger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Her i 1998 får forsamlingen så en ny demokratisk mulighed for at bekende sig som flertalsdiktatur ved, at en forsamling, hvor mere end halvdelen er nyvalgt, kan forkaste minoriteten af dem, der blev genvalgt. Tanker om, at der skal bygges boliger på denne grund.

Det er jo en enestående chance for demokratiet, at man får lov til at forny processen. Det er jo det, der sker her i aften, og gudskelov viser det sig, at vi har fået valgt fantastisk mange fornuftige nye ind i denne forsamling, som siger: Jamen de var kloge i sin tid. De var kloge, da de vedtog, at denne grund naturligvis skal bebygges med attraktive familieboliger, og det er det, forsamlingen egentlig bekræfter i aften.

Jeg skal vel for en ordens skyld sige, at De Konservative ikke stemmer for nogen af de fremlagte ændringsforslag, for det ville jo i den yderste konsekvens betyde, at kommunen ikke kunne anmelde sin ret til del i andelskvoten. Jeg synes, man helt klart skal sige, at skulle man i aften sige nej, så vil det faktisk være udskudt på rimelig ubestemt tid.

Jeg lover hermed ikke, at projektet kan gennemføres, men muligheden for dets gennemførelse kræver, at denne forsamling i aften siger ja til, at kommunen bruger den del af andelskvoten. Så må vi se i det videre forløb, om projektet kommer op at stå. Vi var jo mange, der havde forhåbninger allerede i 1996, men byggepriserne for FSB eller tryk fra udenomsparlamentariske kræfter – det er dem, der hedder mindretalsdemokraterne – omvendte måske FSB, hvad ved jeg.

Men det blev i hvert fald ikke til noget. Nu er der en chance i 1999, og det kræver en beslutning her i aften. Den er vi villige til at tage i De Konservative, og vi agter at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

stemme for det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der var en afbrydelse fra en yngre tilhører midt i Ole Hentzens indlæg. Jeg påtalte det ikke, fordi jeg ved hjemmefra, at det nytter ikke. Det ville selvfølgelig være påtalt, hvis det havde været alle andre, der havde skreget på samme måde.

Lars Hutters (L): Jeg må sige, at jeg er mildest talt forbløffet over, at Socialdemokraterne stort set ikke lærer noget som helst, men fortsætter med deres betonfart hen over, hvad københavnernes mener, føler og opfatter.

Jeg må sige til Johannes Nymark fra Socialdemokratiet: Stop det der hykleri omkring andelsboliger og boligbyggeri, fordi det kan jo ikke være rigtigt, Johannes Nymark, at man absolut skal plastre til med boliger de steder, hvor københavnernes ikke ønsker det. Men de steder, hvor københavnernes gerne vil have bygget boliger, f.eks. langs havnefronten, laver man så nogle kæmpestore kontorpaladser.

Altså hold op med det der og prøv en gang at være reel, fordi denne sag er sprængpolitisk farlig, og det burde ikke mindst Socialdemokratiet notere sig ud fra de erfaringer, der var op igennem 1980'erne.

Jeg forstår altså heller ikke, at man ikke forsøger at gå ind i en saglig dialog omkring de her ting. I det svar, der er blevet givet i Folketinget af indenrigsministeren, står der helt klart:

»Det følger imidlertid af § 8 i regulativet for bydelsrådet på Indre Nørrebro, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Borgerrepræsentationen er forpligtet til forudgående at indhente en udtalelse fra bydelsrådet om sager, der er af særlig betydning for bydelen, herunder bl.a. anlægsarbejder eller planspørgsmål, der vedrører bydelen.«

Sådan som sagen er forløbet, er bydelen ikke formelt blevet hørt, og jeg forstår ikke, at man vil sætte alt muligt over styr for ikke at få klaret det her. Så derfor skal jeg med det samme sige, at jeg har meget stor sympati for det forslag, der er fremsat af CD, for det forslag, der er fremsat af Enhedslisten, og for det forslag, der er fremsat af SF.

Jeg kan også godt sige, at bliver sagen drøftet i Økonomiudvalget, og hvis ikke man stadig væk har til hensigt reelt at gå ind i, at bydelene får de høringsrettigheder, som er formuleret i § 8, så mener jeg, der er baggrund for, at man i Økonomiudvalget skal drøfte, om ikke det er på tide, at vi tager en forhandling, en drøftelse med indenrigsministeren for at komme på højde med, hvad indenrigsministeren egentlig skriver i sin skrivelse.

Jeg er også noget overrasket over, at borgmester Søren Pind totalt afviser at være imødekommende i denne sag. Fordi vi har jo indgået en aftale, en konstitueringsaftale, som bl.a. bragte Søren Pind til borgmesterposten, og hvori også Det Radikale Venstre var med, De Konservative var med, og Dansk Folkeparti, hvor der klart og tydeligt står, at der er en ny situation, hvor man helt anderledes vil høre på og medinddrage borgerne. Det var en central formulering, som jeg ved, at Søren Pind og Venstre i andre sammenhænge lægger meget stor vægt på.

Jamen hvorfor skal man så ikke gøre det i denne sag? Jeg forventer også om lidt, at Det Radikale Venstre går op og siger, at selvfølgelig vil man opfylde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

konstitueringsaftalen på dette punkt.

Det, man bl.a. skal gøre, er, at denne sag skal behandles på en ordentlig måde, bydelsrådet på Indre Nørrebro skal høres, og man så måske mest fordelagtigt gør det, enten sådan som Enhedslisten har foreslået det, eller som SF har foreslået det, at det bliver sendt tilbage til det pågældende udvalg.

Det er jo klart, at det her bliver opfattet af dem, der bor på Nørrebro: Jamen vi har behov for, vi der bor på Nørrebro, at have det pågældende område. Hvorfor skal der være et diktat her fra Rådhuset? Hvorfor skal de pågældende ikke have den pågældende plads? Jeg forstår det simpelt hen ikke. De pågældende boliger ønsker man jo placeret ude ved havnefronten, der kan man jo få. Hvorfor skal det være lige der på den elskede Folkets Plads, som man har haft så god hjælp af?

Jamen altså, jeg vil bare sige, jeg vil anbefale på det allerkræftigste, at man indgår i en dialogproces; ellers risikerer man, at man tvinger beboerne på Nørrebro til at bruge fortvivlelsens nødhjælp ... (*Afbrydelser*). Jamen det gør man da. Jamen de, der har oplevet 1980'erne og har siddet herinde, ved, hvad der sker. Det er jo en sag, hvor man enten vil have dialog eller konfrontation.

Jeg ved da, at når man har formuleret en konstitueringsaftale, at man vil lytte til borgerne, at man vil have borgerinddragelse, så er det selvfølgelig ikke konfrontationen, man skal have med borgerne, men så er det selvfølgelig dialog.

Fortsætter man her, så har man et samlingspunkt for alle nørrebroere, der siger: Hvad fanden – undskyld – hvad skal man dog med det inde på Rådhuset? Vi vil have vores selvstændige kommune. Det er jo den vej, man driver det, fordi man fratager dem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

noget af det, der er livsvigtigt for dem.

Så jeg håber, at man kommer til besindelse, og hvis man vil have boliger, så er det langs havnefronten, og så er det ikke på Folkets Plads ude på Nørrebro. (*Uro på tilhørerpladserne*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Også Lars Hutters får fratrukket et minut. Jeg bliver nødt til at sige til tilhørerne, og jeg har sagt det én gang, at man er nødt til at overvære forhandlingerne i ro og orden. Jeg bliver ikke ved med blot at henstille, at man forholder sig stille og roligt og påhører, uanset om man kan lide det eller ej, for ellers kan åbne møder også godt afvikles her i salen uden tilhørere.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det Radikale Venstre støtter, at der nu bygges boliger, boliger som lokalplanen gennem mange år har gjort mulige.

Vores eneste bemærkning omkring det er, at vi sådan set er lidt kede af, at det forrige projekt, som man havde gang i derude, omkring ældreboliger, ikke blev til noget. Men vi er tilfredse med, at der nu endelig sker noget i området. Vi støtter det fremlagte forslag om 56 andelsboliger.

Omkring københavnere, som Lars Hutters mener, at han har styr på, så vil jeg sige, der findes jo en frygtelig masse københavnere, som faktisk også snakker med os andre. Det er jo ikke sådan, så Lars Hutters kender alle københavnere og ved, hvad alle københavnere mener. Vi er faktisk et par stykker, der også snakker med vores lokale folk derude, og det er altså sådan, at vi er i dialog.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Det er muligt, at Solidarisk Alternativ ikke har de der lokale folk i området, så man mener, at dialogen skal foregå herinde. Prøv at snakke med dem, der bor derude, i stedet for at stå herinde og begynde at kalde sig selv nørrebroer i stedet for.

En konstitueringsaftale, der gik ud på åbenhed. Jamen det er også det, vi har. Vi snakker med dem, vi har boende derude i området, og som ønsker, at nu skal der bygges boliger i området.

A. Benhaddou (D): Jeg vidste jo ikke rigtig, at sagen skulle udvikle sig, som den gør.

Jeg mener, at denne beslutning er så vigtig en beslutning for områdets beboere, og samtidig har der hersket tvivl om høringsret osv. rundt omkring denne sag. Derfor har jeg været tvunget til at komme med dette ændringsforslag om, at man afventer, indtil der kommer en afgørelse fra indenrigsministeren.

Jeg mener, at selve afgørelsen om at få etableret andelsboliger i området ... For det første er der tale om kun 56 boliger. Jeg mener ikke, det løser Københavns Kommunes boligproblemer, at vi får etableret 56 boliger. Så vil jeg hellere udvide København og bygge større og flere andelsboliger på tomme arealer som Ørestad og omkring Holmen osv.

Selv inden for Nørrebro har man områder, som hedder Titangade osv., som egentlig er meget mere åbent, og hvor man egentlig kan bygge nogle andelsboliger.

Jeg synes, det er mærkeligt, at man her går ind rent politisk og siger, der skal vi bygge nogle andelsboliger, og der er kun tale om 56 boliger. Det gør man inden for et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

område, hvor vi ved, at der er så mange mennesker, der bor samlet i området. Så siger man, de skal slet ikke have luft, her skal vi oprette et vist antal andelsboliger.

Jeg gør det også ud fra et demokratisk princip. Jeg må da erkende, at det jo ikke er Centrum-Demokraternes område, Nørrebro, og det var ikke særlig sjovt at dele valgmateriale ud sidste gang derude. Jeg følte mig bestemt ikke hjemme. Men der er til gengæld selvfølgelig også en del indvandrere, men det er ikke det, det drejer sig om.

Det drejer sig om, at jeg synes, at netop mangfoldigheden i vores by, at vi er forskellige fra den ene bydel til den anden bydel, gør, at vi må respektere, at de enkelte beboere i området har en vis holdning.

Jeg må indrømme, at jeg vidste i forvejen og kunne mærke i forvejen, at i området omkring Stengade og Griffenfeldsgade ved jeg, at der er befolkningen opsat på at deltage i sociale aktiviteter. Jeg handler selv derude om lørdagen og ved, at der er tale om utroligt store sociale aktiviteter inde på det område.

Derfor kan jeg ikke som demokratisk repræsentant sige, at politisk holdning kan jeg være uenig med dem, men jeg vil ikke misbruge mit politiske embede til at fratage dem retten til sociale aktiviteter. Det er simpelt hen bare Centrum-Demokraternes politik.

Til gengæld er jeg faktisk overrasket over, at Det Radikale Venstre, netop dem, som kæmper for grønne områder i København, skulle være imod.

Nu er det faktisk bilernes by, Centrum-Demokraterne, der går ind i denne sag og forsøger på at bevare et lille grønt område på Nørrebro.

Det går også imod vores planer, synes jeg, når vi samtidig fra Københavns Kommune gang på gang har fået forelagt planer, som faktisk er ude på at slå gårdene

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

sammen, gårdsanere, for netop at beboerne i området skal have flere grønne områder.

Her går man altså ind og siger: Det skal I ikke have lov til, det fjerner vi fra jer, for vi har mere behov for boliger.

Trods alt, jeg kan godt forstå, vi skal have flere boliger, men 56 boliger er stadig for lidt for mig til at sige, at det kan rykke ved bolig mangelsituationen i København. Så derfor stemmer jeg imod indstillingen, og jeg håber, at mit ændringsforslag møder opbakning. (*Uro på tilhørerpladserne*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg bliver nødt til at henstille til dem, der ikke mener, at de er i stand til at styre deres udtalelser på tilhørerpladserne, at det måske er bedre at gå udenfor.

Preben Møller Hansen (P): Når man hører en diskussion af denne art, så falder der nogle bemærkninger, hvor man tager sig selv til hovedet og siger: Hvad er nu det for noget?

Det var min gode ven Lars Hutters. Han gav udtryk for, at han havde indgået en konstitueringsaftale, som bl. a. indebar, at Søren Pind blev borgmester. Jamen for fanden, så er det jo Lars Hutters, der er skyld i alt det her. Han har jo bragt Søren Pind til borgmesterposten.

Og så sagde han én ting til: Jeg forstår ikke noget. Og jeg tænkte: Det gør han sgu ikke. Det er faktisk rigtigt, når han siger det.

Men det, der står tilbage, er jo, at inden vi gik til dette møde, så blev jeg ringet op af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

TV 2. De ville gerne vide, hvad min stilling var til dette spørgsmål. Jeg sagde, jeg er sådan set for begge spørgsmål, men jeg vil gerne høre argumenterne for, hvad det er, man egentlig vil.

Det var svaret, og jeg tænkte: Hvad vil TV 2 egentlig med noget sådant? Men det er jo deres sag. Så sad jeg bagefter og tænkte på den der diskussion, vi havde, da vi åbnede herinde i Borgerrepræsentationen. Da holdt jeg et indlæg, og jeg høstede voldsomt bifald fra tilhørerne. Men nu har Jens Kramer Mikkelsen forbudt dem at gøre noget sådant, så jeg får sikkert ikke nogen klapsalver i denne omgang, bl.a. begrundet i overborgmester Jens Kramer Mikkelsens advarsler til dem, der sidder deroppe.

Men hvad var det nu egentlig, jeg gav udtryk for? Jeg gav udtryk for, at når man er i en ledelse af en by som denne, så er det afgørende, at man forstår, at der er noget, der skal gøres om, der er noget, der skal forbedres. Her var jeg bl.a. inde på, at vi har slumkvarterer i denne by, der burde bortsaneres, og vi måtte så i stedet sikre boliger af en art, som svarer til år 2000.

Nu står vi altså med et problem: Skal vi bygge nye boliger, eller hvad skal vi? Nogle siger, det skal vi ikke, vi mangler grønne områder. Nu er det tilfældigvis sådan, at Nørrebro er et af de områder, hvor der virkelig er store, lyse områder. Hvad med Assistens Kirkegård? Det er et meget lyst og solrigt område, og det er meget smukt, og bl.a. min kammerat ligger begravet derinde, så derfor kommer jeg der tit.

Men nu har jeg gjort mig den ulejlighed at køre forbi i Stengade 20 gange, hvoraf de 2 gange, det er realiteten kun 10 gange, men jeg har ikke set et eneste menneske. Nu er det måske på grund af efteråret, hvad ved jeg. Men vi mangler boliger, og nye boliger

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

giver arbejdspladser, og alle i denne sal var jo indforstået med, at det var vigtigt, at vi sikrede øget beskæftigelse i denne by, og at vi skulle sikres nye boliger, der var tidssvarende, og at vi skulle bortsanere den slum, der eksisterer her i byen.

Derfor stemmer jeg for forslaget, ingen skal være i tvivl om det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Per Bregengaard ... (*Afbrydelser*). Schyyh – det gælder også Johannes Nymarks bifaldstilkendegivelser herfra.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg ville være bekymret, hvis Preben Møller Hansen kørte i bil, fordi så må han køre med lukkede øjne. Jeg har min gang i kvarteret, og der er altid mennesker nede omkring den park ... (*Afbrydelser*). Ja omkring og i parken. Så jeg vil anbefale, at man åbner øjnene.

Der er blevet talt om demokrati i denne sag. Ole Hentzen rullede sig ud. Hvis man skal karakterisere det gode demokrati, så er det jo netop ved den måde, som demokratiet behandler mindretal, minoritetsgrupper på.

Indre Nørrebro er i mindretal i København, den gamle sorte firkant. Derfor synes jeg, det ville tjene demokratiet, hvis man lyttede til de lokale, tog hensyn til den stemning, der hersker i kvarteret, og som blandt mange andre er kommet frem gennem bydelsråd, og som det er en kanal for.

Det forholder sig jo sådan, at før Søren Pind blev født, flyttede jeg ind i det her kvarter. Det var et forslummet kvarter, og vi var mange, der kæmpede for en byfornyelse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

for beboerne, og vi kæmpede for lys og luft. Der var ting, der mislykkedes, og der var ting, der lykkedes.

En af de ting, der lykkedes indtil i dag, var bevarelsen af Folkets Hus og Park. Folkets Hus og Park er forbundet med denne historie. Det var et mødested dengang, og det er et mødested i dag, hvor der kommer folk, og parken er integreret i det miljø, der er omkring huset.

Dette sted, Folkets Hus og Park, er et symbol for nørrebroerne. Det er jo aldrig blevet et kommunalt sted. Det har været drevet, vedligeholdt og finansieret ved hjælp af beboernes egne kræfter. Derfor er det et symbol på nørrebroernes skaberkraft, det er et symbol på selvforvaltning i kvarteret, og det synes jeg, man skal værne om.

Den beslutning, der er lagt op til i aften, går jo ud på at jorde det her sted med ny overbebyggelse af sorte firkant, og det kan vi ikke stå for, det må vi stå imod, mener jeg.

Den beslutning, der træffes i aften, hvis den går efter det, som indstilles fra Økonomiudvalget og fra Bygge- og Teknikudvalget, kan ikke andet end betegnes som en provokation til en konflikt. Det sker, fordi Borgerrepræsentationen ikke vil forstå, at det sted har en sjæl, og at der er folk, der vil kæmpe for bevarelsen af den sjæl. De vil ikke have historien gentaget med det her kvarter. Folkets Hus og Folkets Park skal bevares for eftertiden, for nørrebroerne.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere i første runde. Vi går til anden runde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Mikkel Warming (Ø): Jeg vil sige én god ting om det socialdemokratiske indlæg. I modsætning til så mange andre af hans partifæller kan man på ingen måde kalde Johannes Nymark for løftebryder eller en, der skifter politik, som vinden blæser. Tværtimod, argumentet var primært: Det her er noget, vi har villet i 30 år, så derfor gør vi det fanden gale mig uanset hvad – ja, sådan udtrykte han det dog ikke ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er der heller ingen grund til.

Mikkel Warming (Ø): Problemet er bare: Hvorfor er det så så vigtigt, selv om der er denne her 30-årige historie omkring Folkets Park, at gennemføre det på den måde, det sker nu, uden dialog med beboerne, uden dialog med bydelsrådet? Det kan umuligt være 56 andelsboliger, der afgør Københavns boligpolitiske fremtid. Det er en by med i nærheden af en kvart million lejligheder; så kan 56 ikke være afgørende.

Det har for mig at se, og jeg kan stadig ikke forstå det, intet med handlekraft at gøre bevidstløst at gennemføre et projekt, man ved er upopulært, man ved formentlig vil føre til konfrontation. Hvorfor ikke vælge den demokratiske vej, dialogen, og sige, jamen lad os se, hvad kan vi finde ud af i fællesskab omkring Folkets Parks fremtid? Det burde være en ansvarlig Borgerrepræsentationens indstilling, at det var det, man ville gøre.

Specielt i en situation, hvor som sagt 20 ud af 21 medlemmer af bydelsrådet, de, der har indgået i budgetaftalen på Indre Nørrebro, står bagved og siger: Vi ønsker, har de vedtaget i budgettet, at sætte en dialog i gang, en proces i gang, hvor vi med beboerne og med kommunen finder ud af, hvad området skal bruges til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Det er valget at sige: Vil vi – jeg vil sige det på en anden måde. Nymark var også inde på, det var for så vidt også ærligt, at det handler om at få søgt nogle penge i en fart, inden kvoten løber ud.

Igen: 56 boliger kan aldrig afgøre den boligpolitiske fremtid i denne by. Derfor kunne man godt, når man ved, det er et følsomt område og et område med historie, tage sig den tid, der er nødvendig for at få en ordentlig dialog, hvor der bliver lyttet til hinanden, i stedet for at skælde ud på hinanden.

Det, der skete i 1993, da man vedtog denne lokalplan, var jo bl.a., og jeg husker ikke selve lokalplanens vedtagelse, men debatten i de efterfølgende år, hvor der ikke var den Nørrebro-socialdemokrat, der ikke var ude og sige: Jamen vi har bevaret Folkets Park. Man lavede et kæmpehul i Prins Jørgens Gade, så området stadig var offentligt. Det er ligesom forsvundet nu. Nu er det blevet sådan et indre gårdanlæg med offentlig adgang, ligesom der i øvrigt generelt er på Nørrebro til gårdanlæg.

Jeg synes, man skulle tænke sig om specielt i Socialdemokratiet: Hvad er det egentlig, man sætter i gang? Man bør, hvis man har valget mellem dialogen og konfrontationen, jo for pokker da vælge dialogen. Det er vi alle, byen, borgerne, bedst tjent med.

Johannes Nymark (A): Man kan på baggrund af debatten få det indtryk, at der er en hel række forhold på Nørrebro, som den senere tid har ændret sig radikalt. Jeg vil godt understrege, at der er intet i denne debat, som repræsenterer nye oplysninger i forhold til det beslutningsgrundlag, der har været arbejdet på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Sagt ligeud til Lars Hutters: Jeg er træt af, at man fuldstændig uden bund i noget når som helst kan sige, at Socialdemokratiet er lig med tvang. Bare lad den ryge ud, og der er nok nogen, der sådan rammer og siger, det er sikkert rigtigt.

Her er der tale om, at der er udarbejdet i dialog med stor omhu en lokalplan, hvis forudsætninger dengang og nu er de samme. Der har så ikke rigtig været nogen, der ville udfylde lokalplanen. Det er der langt om længe. Der er ikke sket noget i rammerne omkring. Det er da muligt, at der er nogle, der hele tiden har ment noget andet end det, der blev vedtaget, men der er ikke sket afgørende ændringer.

Det ville rent ud sagt være sølle, hvis man pludselig ryster på hånden, når der langt om længe er nogle, der bygger det, vi har inviteret til. Det er situationen. Der har været en dialog, der har været en demokratisk proces, og det er udtryk for ansvarlighed, at man holder ved den ramme, som efter alle kunstens regler er tilvejebragt.

Så vil jeg godt sige til Jens Johansen, som jo for efterhånden længe siden sagde nogle ting til Socialdemokratiet og til mig om at tage ved lære: Tage ved lære af hvad? Der er jo netop gjort, hvad man kan. Jeg respekterer de forskellige mennesker, der hen mod midten af 1990'erne detaljeret har drøftet denne sag. Så synes jeg, den eneste form for respekt, man kan vise over for det, er at sige ja tak, når man så får et projekt, som opfylder de betingelser, og som til overflod set med socialdemokratiske øjne nøje svarer til den overordnede boligpolitik, vi ønsker fremmet.

Dette med at blive klogere sådan i sidste øjeblik, opfatter jeg, som jeg har sagt, som sølle. Når der langt om længe er bygherrer, der vil bruge kræfter på at bygge de boliger, som vi så inderligt har ønsket, og som vi detaljeret har beskrevet rammerne for, så er der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

kun ét svar. Det er at sige: Så går vi det skridt videre og gør os færdige. Det er ansvarlighed, og det er en dialog, som blev afsluttet. Vi er i en anden fase, vi kan ikke snakke lokalplan hver gang man ønsker at udfylde en lokalplan.

Det er i al sin enkelhed det, vi taler om her. Det er ikke et ønske om at tromle, det er ønske om også at gøre sidste fase færdig i en proces, der nu har stået på, synes jeg, i for mange år. Baggrunden for det er, at der først nu er nogen, der vil udfylde rammerne.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Johannes Nymark laver én afgørende argumentationsfejl, synes jeg i hvert fald. Det bliver sagt: Jamen intet har forandret sig, siden lokalplanen blev vedtaget. Jo, der har faktisk. Der er blevet etableret en legeplads, hvor lokale folk med liv og sjæl har etableret noget, som virker, som er en legeplads, hvor lokale børn, der måske ikke har det for nemt på så mange andre leder og kanter, har mulighed for at være og komme. Man driver den selv, man engagerer sig i sit kvarter, man gør kvarteret bedre og mere spændende.

Det har bl.a. ændret sig, siden lokalplanen blev vedtaget, og det burde, hvis man skal køre den argumentation, Johannes Nymark har kørt, nemlig forudsætningerne er jo de samme, få Socialdemokratiet selv i tolvte time til at tænke sig lidt om.

Borgmester Søren Pind: »Fortvivlelsens nødhjælp«. Tænk sig, det var det udtryk, Lars Hutters brugte om 56 andelsboliger i Folkets Park. Hvor stammer det udtryk fra? Det stammer fra en stolt nationalliberal, nemlig Orla Lehmann, som i henvendelsen til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

kongen i forbindelse med grundloven tilbage i 1848-49 skriver: »Driv os ikke ud i fortvivlelsens selvhjælp«. Det udtryk vover Lars Hutters at bruge i forhold til 56 andelsboliger på Indre Nørrebro.

Jeg kender Lars Hutters, jeg regner Lars Hutters for at være en af mine gode venner. Jeg vil sige til dig Lars – nej, det må jeg ikke sige i henhold til forretningsordenen, jeg vil sige til Lars Hutters, at det er plat, det er ringe, det er under niveau, det er ikke ordentligt, det kan man simpelt hen ikke bruge, det er helt langt ude.

Det samme vil jeg sige i forlængelse af det til de personer, som prøver at gøre det her til »Byggeren 2«. De, som har fulgt Leif Davidsens udsendelser fra 1970'erne, de, som har set de konfrontationer, der var tale om, der er altså nogle helt basale fakta, som man overhovedet ikke kan fornægte.

Det her er altså ikke 1970'erne, det er 1998. Det er ikke Weidekamp, der er overborgmester for København, det er Jens Kramer Mikkelsen. Og det er ikke Villo Sigurdsson, der sidder og laver anarki med magistratens 4. afdeling. Det er gud ske tak og lov Venstre, der sidder og prøver på at få tingene til at hænge sammen.

Der vil jeg sige til Per Bregengaard, når Per Bregengaard går her på talerstolen og lader, som om han er tilbage i de glade VS-dage, som vi, der har læst »Bombardér hovedkvarteret« af Mikkel Plum, jo har kunnet læse, at vi kender jo Per Bregengaard, vi ved jo godt, hvad han står for, også i de gode, gamle dage.

Når Per Bregengaard står her og siger, at en demokratisk vedtagelse i Borgerrepræsentationen skulle være en provokation til konflikt, hvad er det så, Per Bregengaard siger? Hvem er det, der appellerer til antidemokratiske metoder? Hvem er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

det, der appellerer til kamp, vold? Hvem er det? Det er Per Bregengaard, som vi har set det før, som man gjorde det i 1970'erne og 1980'erne. Der er intet nyt i det. Så lad være med at komme og tale om antidemokrati her. Det er ikke det flertal, der i aften vedtager dette forslag, som gør i slige forhold.

Mikkel Warming spørger: Hvorfor giver man sig ikke god tid? Herreste du milde gud. Dette har været på banen siden 1970. Jeg ved godt, Enhedslisten har en politik, der svarer til stenalderen, men så lang tid kan vi ikke vente, vi kan ikke vente så lang tid. Dette har været undervejs siden 1970, og derfor må vi træffe beslutning i aften.

Bydelsrådene er der ikke blevet lyttet til, siger man. Jamen hvad er det for nogle synspunkter, der ikke har haft lejlighed til at fremkomme? Hvilke synspunkter er ikke kendt for Borgerrepræsentationen? Hvem er det, der er blevet undertrykt? Hvem er det, der ikke har fået lejlighed til at komme frem med holdninger? Det passer jo ikke. Det hele ligger på Borgerrepræsentationens bord.

Derfor synes jeg, venstrefløjen som sædvanlig har en elendig sag. Det skal også være mit svar til Lars Hutters. Der er intet – nu skal jeg ikke parafrasere en tidligere statsminister og sige »fejlet ind under gulvtæppet« – der ikke har været lejlighed til at kommentere fra alle sider i denne sag. Det ser man alene af de papirer, der i dag ligger på bordet her ... (*Højlydt hosten*). De der tricks har jeg også lært. Det var på agitpropkurser, ganske vist ikke i Østtyskland som så mange andre, men lad det nu være.

Enhedslisten foreslår, at der skal indkaldes til et fællesmøde på Nørrebro. Det er det, man foreslår. Jamen sandheden er, at der har jo været forsøgt afholdt det møde. Der var et møde, hvor ejendomsmægleren skulle sælge sine lejligheder, og hvad sker der? En

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

særpræg. Dette rækker langt, langt ind i alle nørrebroers sjæl og hjerte.

Så derfor, hvis jeg var i Nørrebro Bydelsråd, så kunne det da godt tænkes, hvis ikke man vil gå ind i en dialog, hvis man vil fortsætte en politik fra Københavns Rådhus, som skal opleves som et overgreb, at jeg siger all right. De Radikale har stillet spørgsmål om, hvad nørrebroerne egentlig mener, andre har stillet spørgsmål. Jamen altså, hvorfor så ikke tage en folkeafstemning på Nørrebro om det, som én gang for alle vil vise, hvad det er man mener på Nørrebro om Folkets Park? Jeg er ikke et sekund i tvivl om, hvad en sådan folkeafstemning vil føre til: Den vil føre til en kæmpe opslutning om bydelsrådet med kravet om, at Folkets Park naturligvis skal bevares.

Jeg peger bare på det. Det vil være parlamentariske vidner. Det burde man måske gøre, hvis ikke man i aften vil slå lidt bak i det og gå ind på dialogens vej. Fordi at knalde den igennem i aften uden at lytte til det, vil jeg kalde for det første skridt i en konfrontation, som kan ende meget ulykkeligt.

Så vil jeg sige til Johannes Nymark, at jeg sagde, at nu håber jeg ikke, at vi i aften skal opleve Socialdemokraterne betonagtigt. Jeg sagde faktisk ikke, at Socialdemokraterne var betonagtige. Jeg sagde, jeg håber ikke, at vi skal opleve det. Og man er altså betonagtig, hvis man ud fra nogle principper siger, den skal bare igennem. Så jeg håber, at Socialdemokraterne i sidste øjeblik tænker sig lidt om, fordi Johannes Nymark ved udmærket godt, at hvis det havde været en sag, som det var fantastisk vigtigt for Socialdemokraterne at få undersøgt nærmere, jamen så var den da kommet tilbage til udvalget.

Vis dog det storsind, vis dog den vilje til at ville lytte og til at gå i dialog og lad den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

komme tilbage til Bygge- og Teknikudvalget.

Til sidst vil jeg sige, at hvis ikke man vil lytte i aften, hvis ikke man vil gå i dialog, jamen så er der da nogle andre parlamentariske initiativer, man eventuelt kunne tage.

Man kunne måske tage det parlamentariske initiativ, at de partier og de borgerrepræsentanter, som vil lytte til nørrebroerne, på et kommende møde her i Borgerrepræsentationen lægger et forslag frem om en lokalplanændring, som imødekommer nørrebroernes ønsker.

Fordi jeg kunne også forstå, at der var meget formalisme i Johannes Nymark og Socialdemokratiet, nu havde man vedtaget det her. Jamen det er jo ikke sikkert, at det er situationen mere i København. Det kunne da godt tænkes, at en ny lokalplanændring kom ud til høring, der vil imødekomme det berettigede ønske om, at nørrebroerne naturligvis skal have deres grønne åndehul Folkets Park.

Men endnu en gang: Lad os nu få noget dialog.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der blev i hvert fald brugt mange ord. Så er det Peter Skaarup ... (*Afbrydelse*). Jeg beklager, det bliver Jens Johansen bagefter.

Peter Skaarup (O): Det er fuldstændig korrekt, som Søren Pind siger her fra talerstolen, at Dansk Folkeparti flere gange har ønsket, at man på Nørrebro skred hårdere ind over for bl.a. autonome og BZ'ere og den slags aktiviteter, som er foregået.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Det er fuldstændig rigtigt set, og det vil vi blive ved med at forlange og blive ved med at ønske.

Så vil jeg sige til det konkrete forslag, som Søren Pind så kritiserer Dansk Folkeparti for ikke at ville støtte her i dag, at der er det jo altså sådan, at på det tidspunkt, hvor Økonomiudvalget behandlede denne sag, var der ikke klarhed over, at sagen var blevet rejst over for indenrigsministeren, og at man venter på et svar derfra.

Derfor er det, jeg tillader mig at sige, jamen politikere har jo lov til at blive klogere og afvente de forskellige tiltag, der er blevet gjort i en demokratisk beslutningsproces. Når Folketinget er i gang med at se på denne sag, når indenrigsministeren skal til at se på denne sag, så kan vi ikke bare i Borgerrepræsentationen sige, nå men det er vi fuldstændig ligeglade med, det kan vi altså ikke.

Jeg synes godt nok det er en meget kedelig tendens, hvis det er det, Søren Pind vil i hvert eneste tilfælde, vi har herinde i salen, at vi skal handle hen over hovedet på Folketinget og være fuldstændig ligeglade med, hvad de og hvad borgerne i øvrigt mener om en sådan sag.

Der må vi så også sige, at Dansk Folkeparti ikke er repræsenteret i Bygge- og Teknikudvalget, hvor sagen har været behandlet. Vi har ikke på noget tidspunkt fået nogen henvendelser hverken fra Søren Pind eller andre om, hvordan vi ville stemme i denne sag, eller hvordan vi i øvrigt ville behandle denne sag.

Noget andet var, hvis vi havde indgået en aftale, som man f.eks. gjorde i forbindelse med kommunalvalget, hvor man aftalte, at man skulle bevare Københavns Kommunehospital. Det er der så i øvrigt nogle, der er rendt fra siden, bl.a. Søren Pind,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

det er så en helt anden sag.

Men vi har ikke indgået nogen aftale her. Derfor har vi lov til, når vi træffer beslutning i Økonomiudvalget, at se på, hvordan står sagerne der, hvilke oplysninger har vi der. Der havde vi ikke oplysning om, at sagen var blevet rejst over for Indenrigsministeriet. Vi havde ikke oplysning om alle de protestskrivelser, som vi har fået på det seneste her.

Derfor må vi i dag tage hensyn til eventuelle kommentarer, der er kommet, eventuelle protester lokalt fra, og så sandelig også, at landets øverste myndighed, Folketinget, der lovgiver og skal se på den her slags sager, hvis de bliver rejst over for Folketinget, udtaler sig.

Så derfor vil jeg godt have lov til at tilbagevise den kritik, som Søren Pind kommer med, ved at sige, at hvis der kommer nye oplysninger i forskellige sager, man ikke har indgået nogen aftale om med andre partier, så har ethvert parti herinde lov til at skifte standpunkt, og det vil vi have lov til at gøre i en hvilken som helst sag når som helst.

Jeg kan sige, at jeg mener også, at andre partier burde gøre det samme. Hvis der dukker nye oplysninger op, skal man da ikke betonagtigt, og der vil jeg give hr. Lars Hutters ret i, at Socialdemokratiet nemlig opfører sig betonagtigt og ikke vil afvente det svar, der kommer fra indenrigsministeren.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Benhaddou ... Undskyld, Jens Johansen, der får et halvt minut mere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jens Johansen (F): Jeg tror, det var Ole Hentzen, der kom til at fortale sig og kaldte Jesper Langebæk en forhenværende SF'er. Altså Jesper Langebæk er forhenværende DKP'er og nuværende SF'er – man kan jo blive klogere.

Det, som her er problemet, er, at det er Socialdemokratiet, der ikke er blevet klogere. Det skulle man ellers tro, fordi fra at have været modstandere af, at der blev etableret bydelsråd, så er Socialdemokratiet i sidste periode vendt om til at være tilhænger af det.

Socialdemokratiet har også været bag vedtagelsen af forsøget med 4 bydelsråd i 4 bydele og vedtagelsen af regulativerne for de bydelsråd, hvoraf det fremgår, at bydelsrådene skal høres i sager, også større anlægssager, der vedrører bydelene. Det kunne man jo tage som udtryk for, at Socialdemokratiet var blevet klogere i den sidste valgperiode.

Problemet så i dag er, at Socialdemokratiet ikke har givet udtryk for, at de ville stå ved den vedtagelse, som blev taget, da regulativerne for bydelsrådene blev vedtaget. Med andre ord, at de føler Søren Pind i hans antidemokratiske kampagne for at tilsidesætte bydelsrådenes indflydelse. Det synes jeg er et problem, det synes jeg er at tage hovedet under armen i stedet for at høre på de lokalt valgte demokratiske organer, som findes, i stedet for at høre på lokale kræfter.

Det er rigtigt, at SF i sin tid var med til at vedtage den lokalplan, der nu udfyldes, og det gjorde SF for at sikre Folkets Park og for at sikre Folkets Hus. Jeg synes, det er et problem, at vi som parter ikke er blevet inddraget i drøftelserne af udfyldelsen, og at når vi har peget på, at Indre Nørrebro Bydelsråd skulle høres, så er det blevet overhørt. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

synes jeg ikke er en måde at behandle tidligere forligsparter på.

Men det er måske stilen hos den nye regering her i kommunen, at den kører frem på den måde, som Søren Pind har gjort det her fra talerstolen, hvor han bl.a. har sagt, at venstrefløjen opfordrer til vold. Nej, det, venstrefløjen opfordrer til, er en dialog med borgerne og dialog med de demokratisk valgte forsamlinger, vi har i vores by, i dette tilfælde Indre Nørrebro Bydelsråd, og i en senere sag, vi har på dagsordenen i dag, Sydvest Bydelsråd. Vi synes, det er et problem, at deltagerdemokratiet på den måde sættes ud af kraft.

Og så vil jeg tillade mig at anfægte den sentimentalitet, som Søren Pind synes at lufte her ind under jul, hvor det er blevet moderne at tale om hjemløse. Søren Pind bruger antallet af hjemløse i Københavns Kommune, som anslås til at være 5.000, det vil i hvert fald sige dem, der er registrerede uden bolig i det centrale København, som begrundelse for nu at anlægge 56 boliger. Jeg vil godt vædde en halv bajer på, at der ikke er en af de hjemløse, der nu bor på Mændenes Hjem, der kommer ind i de her 56 boliger.

Det næste er, at jeg ikke rigtig kan se, hvordan 56 boliger her kan erstatte de herbergpladser, som er blevet nedlagt af Venstre og de andre forligspartier.

Jeg synes, det er dobbeltmoral, vil jeg sige, om den sentimentalitet, som Søren Pind her forsøger at lufte. Jeg synes, det er at tage de hjemløse som gidsler, og det synes jeg er smagløst, ligesom så meget andet er smagløst fra den kant.

A. Benhaddou (D): Jeg vil også sige, at jeg sidder heller i Bygge- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Teknikudvalget. Jeg må også indrømme ligesom Peter Skaarup, at jeg har altså manglet informationer i denne sag. Jeg måtte blive informeret i dagspressen, indtil vi fik dagsordenen.

Altså hvis den havde været så vigtig for visse personer her i denne forsamling, så kan jeg heller ikke forstå, at man ikke gjorde mere ud af informere os om den.

Lad mig slå fast, at det ikke er af ren populisme, jeg er gået ind og har fået den holdning, for det er mig selv personligt, der så sent som i går sad og overvejede: Hvad vil du stemme i denne forbindelse? Der har demokratiet spillet en stor rolle for mit vedkommende. Det er simpelt hen den eneste årsag. Det er ikke, fordi jeg har nogle mennesker, der har presset mig, eller fordi jeg synes, jeg skal gøre mig bemærket i denne forsamling. Jeg kunne søreme ikke vide, at det ville udvikle sig til så stor en debat, som det har gjort.

Jeg vil også sige til borgmester Søren Pind, at jeg godt ved, der har været masser af problemer i 1970'erne, men der blev søreme også begået mange fejltagelser i 1970'erne, og det skal vi ikke gøre i 1998.

Jeg synes godt, at vi i denne debat kan diskutere, om vi ikke kunne nå frem til en eller anden dialog og få løst de problemer. Det ser ud for mig som om man her forsøger på at føre et politisk magtspil imellem forskellige politiske fløje, der forsøger på at hævne sig på hinanden, fordi man husker så langt tilbage som til 1970'erne. Der fik man egentlig kun en del af området bebygget, og nu vil man altså i 1998, hvor man kan se, at der er en eller anden bølge, der siger, at højredrejningen er i medvind lige nu for øjeblikket, jamen så lad os hævne os på venstrefløjen. Det synes CD i hvert fald ikke noget om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Det undrer mig om nærdemokratiet, fordi CD er imod bydelsforsøgene, og jeg kan jo se det, og jeg bliver mere og mere imod, og jeg går mere og mere imod bydelsforsøgene, fordi jeg kan jo se her, vi modarbejder hinanden politisk både bydelene og Borgerrepræsentationen.

Det, jeg går ind for i denne sag, er ikke fordi jeg støtter bydelsrådet og dets politikere. Det er fordi jeg støtter befolkningens, beboernes rettigheder i området. Der mener jeg, at jeg kan mærke en stemning i området, at beboerne i området gerne vil beholde den park. Derfor går jeg ind og siger, det kan godt være, det er nogle mennesker, jeg ikke sympatiserer med, men det er nogle mennesker, som skal have lov til at leve på den måde, som de vil have det. Det er så et led i vores bys mangfoldighed, som jeg nævnte før.

Det undrer mig også, netop fordi Det Radikale Venstre og Venstre jo gør så meget ud af nærdemokratiet i forbindelse med deres kamp og ivrighed for at få bydelsforsøget trumfet igennem netop imod CD's holdning. Så hvor er nærdemokratiet? Det er jo netop bydelsrådet, der kommer her og siger, at de ikke vil have det her, og så går Venstre og Det Radikale Venstre imod.

Jeg synes også, det er noget mærkeligt noget, at borgmester Søren Pind nævner de hjemløse. Det er jo en mærkesag for CD. Jeg må også indrømme, at jeg kan heller ikke se, at de der hjemløse alkoholikere skulle bo i andelsboliger. Så vil jeg spørge: Hvor de skulle få pengene fra til at indskyde det første beløb? Hvor skulle det komme fra?

Martin Günter (F): Borgmester Søren Pind er et ungt og, har vi hørt her i aften,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

temmelig umodent og også politisk umodent medlem af denne forsamling.

Søren Pind har den opfattelse, at man kan styre en by alene fra bydelsrådets sal eller byrådets sal. Man skal bare finde et flertal og så trumfe sagen igennem, om muligt og måske helst ved politiets hjælp eller måske militærets hjælp.

Søren Pind siger, at det ikke er Weidekamp, der er overborgmester for tiden. Weidekamp havde, det ved vi, planlægningen under sig i sin tid, og han forstod netop ikke, hvad demokrati var i form af at styre en by, og det ser ud, som om Søren Pind nu er interesseret i at gå i det her fodspor.

Demokrati er ikke, Søren Pind, blot 28 stemmer ud af 55 i Borgerrepræsentationen. Demokrati er gode beslutninger, som gennemføres på en god måde. Demokrati uden tillid, tillid hos dem, som beslutningerne vedrører, er ikke meget værd. Det kan godt være, at det for Søren Pind ikke gør noget, bare han kan kalde det for demokrati.

Der skal som sagt, og det er hermed også sagt til Socialdemokratiet og til overborgmesteren, mere end et flertal herinde til at styre København. Der skal gode beslutninger og tillid til, og det er lige præcis det, der mangler i denne sag.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere i anden runde. Så går vi til tredje.

Mikkel Warming (Ø): Altså man kunne jo bruge mange runder, hvis man skulle svare seriøst på alt det sludder og vrøvl, Søren Pind fik hældt ud i sit sidste indlæg.

Den der med de hjemløse er taget. Jeg synes, det er – det skal bare være sagt som en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

lille bemærkning – utroligt hyklerisk at opleve den borgmester, der om nogen vil have slået de 2- værelses-lejligheder sammen, vil have skabt større boliger ved at fjerne de små, snakke om, at det her handler om at skaffe folk tag over hovedet. Og så folk, der ikke har nogen penge. Det er altså hyklerisk, og det er altså for dumt, for det har intet med virkeligheden at gøre.

Så kommer han også ind på det tavse flertal. Det er jo så Nixon-argumentationen, mens han bomber løs: Det tavse flertal støtter mig. Men det er der faktisk ingen, der ved, Søren Pind, for der er ikke nogen, der er blevet spurgt.

Det er sådan set det, der er pointen, det, denne onde, onde venstrefløj og andre siger: Lad os dog spørge de mennesker, som denne beslutning drejer sig om, de mennesker, som bor i området. Hvordan det skulle være antidemokratisk at spørge de mennesker, det handler om, skal man være en Søren Pind for at kunne få sig selv til at sige.

30 års historie, har der været snakket om. Vi var nogle, der troede, at de 30 år var nogle, man havde lært af, at man netop havde lært af saneringen på Nørrebro, som overborgmester Weidekamp gennemførte med mildest talt hård hånd. Det er faktisk derfor, vi har en byfornyelsesindsats, som i dag i hvert fald på papiret ser væsentligt anderledes ud end den saneringspolitik, der blev ført på Nørrebro.

Men det har man ikke. Jeg tror, der var mange, der troede, at overborgmesterskiftet fra Weidekamp til Kramer betød et mere lyttende bystyre, et mere lyttende Socialdemokrati. Desværre ser man i denne som i flere andre sager de sidste par år, at det var forkert, at den holdt ikke. Det handler mere om at gøre, som man nu engang har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

besluttet, uanset omstændighederne, uanset virkeligheden, og så bare banke igennem.

Det synes vi er trist.

Jeg skal sige, at der kommer jo et svar fra Indenrigsministeriet om ikke så forfærdelig længe. Hvis de faktisk kender proceduren ulovlig, hvad gør man så egentlig så? Vi mener selvfølgelig, at det må have opsættende virkning, indtil bydelsrådet er blevet hørt.

For det andet og sidste: Denne sag er ikke slut med den afstemning, der ligger i aften. Det er faktisk sådan, og det ved Søren Pind af alle vel, det er nemlig hans forvaltning, der har planlagt det, at de ændringer i lokalplanen skal i naboorientering, de skal diskuteres i Bygge- og Teknikudvalget og diskuteres grundigt igennem også der.

Så det er også sagt til de folk, der tror, at de nu kan lukke sagen om Folkets Park med en afstemning om ikke alt for længe. Det kan de ikke.

Preben Møller Hansen (P): Det var sådan set Per Bregengaard, der fik mig til at bede om ordet en gang til. Han gav udtryk for, at jeg var uansvarlig, idet han gav udtryk for, at jeg må have kørt rundt i min bil med lukkede øjne. Det ville jo være uansvarligt, da jeg ikke har kaskoforsikring, det ville være helt idiotisk. Så skulle jeg selv til at betale de skader, jeg måtte forvolde.

Her er der også givet udtryk for, hvor meget kendskab man egentlig har til Nørrebro. Nu er jeg måske den eneste i denne forsamling, der har været folketingskandidat netop i 11. kreds på Nørrebro. Jeg kender Nørrebro aldeles udmærket. Jeg ved også godt, at det selvfølgelig er bedre, at man har udbedret den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

byggetomt, der lå ved siden af Folkets Hus. Ingen tvivl om det.

Jeg ved også godt, at selv om man bygger 56 andelsboliger, så løser man ikke boligproblemet i København. Men nu er det jo altså heller ikke det eneste sted i København, man bygger boliger, så derfor er det selvfølgelig tåbeligt at anvende en argumentation af den art.

Hertil kommer argumentet om, at der er ingen af dem, der bor på Mændenes Hjem, der vil få mulighed for at få en lejlighed i de 56 boliger, der nu kommer. Hvem siger det? Hvem har forstand på, hvad de mennesker egentlig vil?

Jeg kommer tit på Mændenes Hjem og holder foredrag, og der er masser af dem, selv om der også er andre, der måske ikke vil få mulighed for det, men der er masser af disse mennesker, der ikke er fortabte, de er bare kommet ud i situationer, som har gjort det umuligt for dem i det øjeblik at have en bolig. Det kan være en skilsmisse, hvor konen og børnene har fået lejligheden, og manden ikke havde noget sted at være i den givne situation.

Så derfor skal man ikke anvende disse argumenter.

Så siger man, jamen det er noget nyt. Ja, nu var jeg altså folketingskandidat i 1973 ude på Nørrebro, og der var det ikke noget nyt, at vi skulle bortsanere, og vi skulle sikre, at der kom bedre boliger til stede end dem, der var forud.

Så er der også den mulighed, at nogle af dem, der bor i slummet, måske vil søge en lejlighed af de 56, der nu bliver opført, og så kan det være, at der er nogle af dem, der ikke har så mange penge, at de så får adgang til at få den i slummet, som er billigere, end den vil være i det nye.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg tror, at man skal være varsom, når man argumenterer, og ikke bare fastholde, det er et Nørrebro, det er lige præcis der. Hvad tror I, de mennesker, der bor nede ved Søerne med vinduer mod Søerne, tænker? Hvad tror I, de tænker i det nye hus i Murergade? Tror I, de går og spekulerer på Folkets Park? Nej, det er de mennesker, der bor omkring, som selvfølgelig har glæde af den, ingen skal være i tvivl om det.

Derfor skal man selvfølgelig også, som vi har givet udtryk for tidligere, sikre, at der kommer børnehaver og vuggestuer og hvad ved jeg i stor stil derude, hvis der er et sådant behov. Man skal nu passe på, at man ikke gør Folkets Park til alt eller intet, sådan er det i realiteten ikke. Det er der, man skal bygge nye boliger, skabe arbejdspladser og sikre, at de mennesker, der bor på Nørrebro i fremtiden, kommer til at bo anstændigt.

Borgmester **Søren Pind**: Der er i øjeblikket en bevægelse i gang på venstrefløjen, en meget forståelig bevægelse, som går ud på at vaske hænder fra historiens fejltagelser.

I aften har vi set det igen: Kaos i 1980'erne i København, det var Weidekamps skyld, det er igen, og denne sag bruger man som eksempel på, hvad Weidekamp gjorde i sin tid. Der er intet mere forkert end at påstå, at det kaos, der eksisterede i København, var Weidekamps skyld. Det var venstrefløjen, det var venstrefløjen, der på antiparlamentarisk basis blokerede for alle mulige fornuftige beslutninger.

Jeg vil ikke tavs stå og høre på det sludder og vrøvl, venstrefløjen fylder offentligheden med. Alle ved, at jeres historie er antidemokratisk. Alle ved, I blokerede for alt, hvad I kunne komme i nærheden af. Det her er sådan set bare endnu et udtryk for det samme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg har et spørgsmål: Hvis løsningen på bolig manglen ikke er flere boliger – hvis jeg var Preben Møller Hansen, ville jeg sige: Hvad fanden er det så? Hvis løsningen på bolig manglen ikke er flere boliger, jamen hvad er det så? Hvad er det for et nirvana, som venstrefløj en vil fremmane? Hvor skal folk bo? Hvad er det, man vil? Ingenting, ingenting, det er, hvad man vil.

Til min gode ven Peter Skaarup vil jeg sige, at hvis det at Folketinget er ved at se på sagen, landets højeste myndighed – det kan vi diskutere, det mener jeg Højesteret er, men lad nu det være – skulle kunne udskyde vores behandling af det, så ville vi give en person som Mikkel Warming en kanonundskyldning for at få udskudt alle sager i Borgerrepræsentationen gang på gang. Han er nemlig medlemssekretær, ansat hos Enhedslisten inde på Christiansborg. Det har jeg selv været, jeg ved, hvad man kan. Han ville kunne stille spørgsmål til alle sager og gang på gang udskyde tingene. Det kan vi jo ikke holde til. Vi er sat her og valgt til at træffe beslutninger.

Så vil jeg også sige til Peter Skaarup, at jeg forstår, at Peter Skaarup forbeholder sig ret til at skifte standpunkt til hver en tid, al respekt for det. Jeg er bekendt med, at det sker, der skal ikke høres et ondt ord om det.

Så vil jeg sige til Benhaddou afslutningsvis, at Benhaddou startede sit første indlæg med at sige, at han var ikke imod det her, han skulle bare have nogle flere oplysninger, og kunne vi ikke udskyde sagen lidt. I sit sidste indlæg tonede Benhaddou rent flag og sagde, han var egentlig imod.

Jeg synes ikke, man kan operere på den måde, det er altså ikke ordentligt. Man må da sige, hvad man mener. Uanset hvad de herskaber måtte mene, så er der nogle af os,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

der står frem og siger, hvordan pokker vi forholder os til sagerne. Man kan ikke pakke tingene ind på den måde. Det synes jeg ikke, og det er det, folk skal have lejlighed til at stemme efter. Vil man støtte dette projekt om flere boliger, eller vil man ikke? Alt det andet hykleri kan vi ikke spilde tid på.

Det er også en bemærkning til Mikkel Warming og så meget andet. Det der med at skyde projektet er jo noget pjat. Alle ved, hvad det her drejer sig om, og nu skal vi have en demokratisk afstemning, hvor alle får lejlighed til at tilkendegive via deres stemme, hvad de mener. Alle har haft lejlighed til fra talerstolen at tilkendegive, hvad de mener. Det er en helt normal demokratisk behandling af denne sag.

(Kort bemærkning).

Jens Johansen (F): Jeg vil bare sige, at Søren Pind endnu en gang har afsløret sin korte hukommelse og sin ungdommelighed.

En af de antidemokratiske kræfter dengang, som Søren Pind her forsøger at gøre op med, var daværende medlem af Borgerrepræsentationen for Venstre Hanne Severinsen, der i hvert enkelt tilfælde stemte for SF's forslag. Havde det ikke været for Hanne Severinsen, så var København plastret til med betonbyggeri, så så byen helt anderledes ud. Venstre tog sammen med venstrefløjen borgerindsigelser alvorligt dengang.

(Kort bemærkning).

A. Benhaddou (D): Til borgmester Søren Pind. Nu er det sådan, at borgmesteren måske lytter mere til The Voice end til Nørrebro Radio. Men jeg kan bare sige kort og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

godt, at der findes nok en optagelse af min udtalelse til Nørrebro Radio i går, og der tilkendegav jeg klart og tydeligt, at jeg ville stemme imod dette forslag, og det kan jeg nok bestille et bånd på. Men jeg beklager, hvis jeg har udtrykt mig sådan, så det ikke kunne forstås.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere korte bemærkninger.

Borgmester **Per Bregengaard**: Nu ved jeg ikke, hvor Søren Pind har været på agitpropkursus henne, men hvis han ikke var så ung, så havde jeg et godt gæt.

De argumenter, han bruger omkring boligbyggeri, at den eneste måde, man kan løse de hjemløses problemer på, er at bygge og bygge og bygge, er jo hentet langt tilbage i historien, 100 år, dengang man byggede Nørrebro. Det var jo præcis boligspekulanternes argumenter dengang. Vi skulle have plastret hele området til med højt, tæt byggeri, som er uden kvalitet, som er uden lys og luft og rum.

Gode boliger er ikke kun et spørgsmål om en kasse. Et kvarters miljø er ikke kun et spørgsmål om de firkantede kasser, folk de bor i. Det er et spørgsmål om frirum, det er et spørgsmål om lys og luft. Det er et spørgsmål om det miljø, mennesker bor i. Men det kan og vil Søren Pind ikke have ind i sit hoved.

Han stiller det op og siger, at det var venstrefløjen, der organiserede dengang og de udemokratiske kræfter. Jeg kan nævne så meget, at jeg var med til at indsamle underskrifter i sorte firkant imod nedlæggelsen af Byggeren, og vi havde en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

husstandsindsamling, der gav flere underskrifter for Byggerens bevarelse, end der var folk, der havde stemt til Borgerrepræsentationens valg kort før.

Det var den måde, vi gik ud på dengang. De omkring Folkets Hus og Park kan jo gøre det samme. Det er ren indbildning, hvis Søren Pind forestiller sig, selv om jeg selvfølgelig er beæret, at det var noget, jeg og nogle få andre egenhændigt organiserede dengang. Det var et udtryk for en bevægelse på Nørrebro, det havde bred opbakning hos nørrebroerne.

Nørrebroerne, som havde boet der, vidste jo netop, at de skulle have nogle boliger, men de skulle også have lys og luft, de skulle have frirum. Det er det, vi beder om, om man ikke også kan respektere i dag. Der er ingen grund til at gentage fortidens fejltagelser med overbebyggelse. Vi har brug for den plads, som Folkets Park har.

Så lidt til den sjove ende med Preben Møller Hansen. Jeg ved ikke, hvor han kører rundt henne, men hvis han kører rundt i 11. kreds og kender den så glimrende, så vil jeg gøre ham opmærksom på, at Folkets Park og Hus ikke ligger i 11. kreds, men ligger i 5. kreds, Blågårdskredsen, og der har jeg altså været opstillet indtil flere gange til Folketinget ... (*Afbrydelse af Preben Møller Hansen*). Hvornår? Jeg kigger i mine annaler ... (*Afbrydelse af Preben Møller Hansen*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Skulle vi ikke bede de to herrer om at fortsætte diskussionen om geografien og grænser i byen et andet sted. Det er trods alt mere interessant, hvad der samler, end hvad der skiller. Så er det Lars Hutters ... Lars Hutters frafalder. Der er ikke flere, der har begæret ordet. Jeg har en fornemmelse af, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

der skal stemmes i denne sag. (*Uro på tilhørerpladserne*).

—————
Mødet suspenderes kl. 19.30

Mødet genoptoges kl. 19.50
—————

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Mødet er genoptaget. Vi går til afstemning i sag 608/98.

Ændringsforslaget af SF og Benhaddou, D, om tilbagevisning til udvalget forkastedes med 34 stemmer mod 16.

For stemte: F, Ø, L og D

Imod stemte: A, V, O, C, B og P.

Ændringsforslaget af Enhedslisten om at Borgerrepræsentationen indkalder i samarbejde med Nørrebro Bydelsråd til åbent møde om fremtiden for Folkets Park m.v. forkastedes med 34 stemmer mod 16.

For stemte: F, Ø, L og D

Imod stemte: A, V, O, C, B og P.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Udvalgets indstilling blev godkendt med 34 stemmer mod 16.

For stemte: A, V, O, C, B og P.

Imod stemte: F, Ø, L og D.

3) 602/98

Indstilling om godkendelse af projekt til opførelse af 12 andelsboliger på Amagerbrogade 251"

Udvalgets indstilling blev godkendt.

4) 604/98

Indstilling om godkendelse af projekt til opførelse af 156 andelsboliger under forudsætning af, at forslag til tillæg nr. 2 til lokalplan "Holmen" er vedtaget

Udvalgets indstilling blev godkendt.

5) 605/98

Indstilling om godkendelse af kriterier for tildeling af støtte efter byfornyelseslovens kapitel 5, aftalt boligforbedring for 1999 ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Mikkel Warming (Ø): Der ligger for Borgerrepræsentationen et sæt ikke-prioriterede kriterier for tildeling af støtte til byfornyelse, nogle kriterier, som, hvad der vel, uanset hvad man så ellers mener om demokrati, jo rimeligt nok i går i Bygge- og Teknikudvalget faktisk blev udmøntet og blev sat op i prioriteret rækkefølge.

Af hensyn til tiden osv., så er det ikke, fordi jeg vil gå ind i en meget lang indholdsmæssig debat om det, blot konstatere, at det, der skete, de kriterier, som de blev stillet op i Bygge- og Teknikudvalget i går, hvor man går ind og laver noget, der efter vores mening knap kan kaldes byfornyelse, nemlig støjisolering af vinduer – hvor vi mener, det ville være mere oplagt at prøve at dæmpe trafikken, det er så en anden snak – samtidig med at det absolut højest prioriterede kriterium var sammenlægning af lejligheder, så mange som muligt i hver enkelt ejendom.

De kriterier er vi modstandere af. Det hænger også sammen med vores modstand mod den boligpolitiske strategi, som hersker i denne by, og som efter vores opfattelse stort set handler om at smide fattigrøvene ud.

Derfor vil jeg bare annoncere, at vi, ikke på grund af indstillingen, som den ligger, men på grund af den konkrete prioritering, der er foretaget i Bygge- og Teknikudvalget, vil stemme imod den indstilling, der ligger.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Udvalgets indstilling blev godkendt med 41 stemmer mod 8.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 10. december 1998**

For stemte: A, F, V, O, C, B, P, L og D.

Imod stemte: F og Ø.

6) 606/98

Indstilling om bemyndigelse til Bygge- og Teknikudvalget til at meddele kommunal garanti for indekslån til delvis dækning af udgifter Otto Mønsted Kollegiets ejendom.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

7) 607/98

Indstilling om bemyndigelse til Bygge- og Teknikudvalget til inden for de af By- og Boligministeriet afsatte rammebevillinger på henholdsvis 129 mill. kr. (Kgs. Enghave) og 178,0 mill. kr. (Holmbladsgade)

Udvalgets indstilling blev godkendt.

8) 609/98

Indstilling om godkendelse af, at der efter foretagen naboorientering meddeles

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

dispensation fra bestemmelserne i § 5, stk. 1, b) og f) ... ("Kryolitgrunden").

Mikkel Warming (Ø): Det er ikke, fordi vi i Enhedslisten synes, at det er et så voldsomt slemt konkret byggeprojekt, der faktisk ligger. Det kunne, når alt kommer til alt, have været meget værre, det er ikke det.

Det handler om diskussionen om behovet for skoler på Indre Østerbro, hvor der er kommet nogle meget klare meldinger fra bydelsrådet, et enigt bydelsråd på Indre Østerbro, hvor man beder, om jeg så må sige så mindeligt om ikke at tage den sidste større ubebyggede grund, hvor der er plads til, hvis, eller rettere sagt når behovet viser sig, at anlægge en ny skole.

Uddannelses- og Ungdomsforvaltningens kommentarer, som er indhentet til dette forslag, er da også en bøn om ikke at lave byggeriet her for i det mindste at afvente den undersøgelse, som er sat i gang i Økonomiforvaltningen af behovet for skoleudbygning på Østerbro før, og dermed muligheden for at tænke og planlægge det langsigtet i forhold til skolebehovet på Østerbro, at vente med at sætte byggeriet i gang til det.

Vi skal derfor foreslå, at vi i aften i stedet for at give dispensationerne, som, hvis de blev givet, ville give et bedre byggeri end det, der ellers var mulighed for, det skal guderne vide, nedlægger et forbud i henhold til planlovens § 14 for at afvente resultatet af undersøgelsen af behovet for skolebyggeri på Østerbro.

Jens Johansen (F): Vi har fået en henvendelse fra Indre Østerbro Bydelsråd omkring denne sag. Jeg mener, at Enhedslistens Mikkel Warmings referat af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

omstændighederne, nemlig det forhold, at her er tale om en byggegrund, som er den eneste, der er tilbage på Indre Østerbro af en sådan størrelsesorden, så man kan bygge ny skole. Og da perspektivplanen viser, at der vil være behov for nyt skolebyggeri netop i det område, så er der god grund til at tøve, før vi tillader det i øvrigt ellers udmærkede boligbyggeri.

Så vi vil stemme for Enhedslistens forslag om at standse arbejdet med henblik på at afvente det udredningsarbejde, som vi har sat i gang i Økonomiudvalget.

Der er et godt princip, der hedder, at den ene hånd ikke skal vide, hvad den anden gør. Det tillempes på helt andre forhold. Det burde meget nødig være det, der er det styrende her i kommunen, at den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør. Så derfor vil vi altså stemme for Enhedslistens forslag.

Borgmester Søren Pind: Så er der endnu en sag, hvor venstrefløjen er imod boliger og ønsker at forsinke sagen yderligere. Det skal jeg såmænd ikke spille så meget tid på. Jeg skal heller ikke sige, at venstrefløjen er imod svømmehal og tennisbaner.

Det, der egentlig interesserer mig mest af alt, er spørgsmålet om, hvor man forventer, at de 37 mill. kr., som det er vurderet det vil koste for kommunen at erhverve hele det her, plus erstatning til den pågældende grundejer. Hvor vil venstrefløjen finde de penge henne? det vil jeg gerne høre.

Jeg vil godt bede om konkret anvisning, for nu har jeg de sidste halvanden måned, tror jeg, f.eks. hørt Enhedslistens Jens Kjær Christensen stille sig frem på tv gang på gang og sige, at det og det og det har budgetforligspartnerne ikke taget højde for i deres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

forlig. Jeg har ikke set Enhedslisten stille forslag under budgettet om, at der skulle afsættes 37 mill. kr. til at erhverve denne grund.

Men hvis Enhedslisten vil vise mig, hvor man skal skaffe de penge fra, så vil jeg ikke sige, det kan ikke være, jeg vil genoverveje sagen, det tror jeg ikke, det er ikke det, jeg mener, men af ren nysgerrighed vil jeg nu gerne se, hvor man vil finde pengene henne.

Det er altså et problem, når bydelsrådene som i denne sag stiller sig frem og siger, at nu udtaler de sig på deres lokalbefolknings vegne og er meget bekymrede, men de har ikke finansieringen med, og de ved udmærket godt, hvad problemet er for Københavns Kommune.

Jeg skal ikke sige, hvad Per Bregengaard sagde om bydelsrådsforsøgene tidligere på året, men en af de farlige ting ved bydelsrådsforsøgene er altså, at man for så vidt prøver på at gå ud over de rammer, som er tiltænkt bydelsrådsforsøgene, og det gør dem utroværdige i befolkningens og i Borgerrepræsentationens øjne. Det er at bringe bydelsrådsforsøgene i fare.

Jeg vil godt advare meget kraftigt, jeg vil f.eks. gerne bede Lars Hutters om at viderebringe det til Østerbro Bydelsråd og sige: Prøv dog at løse de problemer, man har, i stedet for at blande sig i alle mulige andre ting, som slet ikke vedrører bydelsrådets daglige arbejde.

Omkring skoleforholdene. Jeg tror, jeg kan tale for samtlige partier herinde, når jeg siger, at alle gerne vil have en løsning på skoleproblemerne, også på Østerbro. Som bekendt er der jo igangsat en undersøgelse, hvis resultat kommer frem i april.

Men der er jo andre områder på Østerbro. Der er den gamle gasværksgrund, der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Øresundshospitalet. Og inden da er der den løsning, at man kunne lave overbygningsskoler. Så det er jo ikke sådan, at fordi vi tager denne beslutning, så er alle muligheder for en skoleudbygning på Østerbro fjernet. Jeg tror, man undervurderer denne forsamling, hvis man har en forventning om, at når denne grund er væk, så er der ikke nogen, der vil gøre noget for flere skoler. Det passer jo ikke.

Selvfølgelig vil vi gerne være med til at sikre ordentlige og anstændige skoleforhold, men det kan ikke nytte noget, at man forventer, at denne forsamling skal ofre 37 mill. kr. på at trække en byggeret, som en bygherre har fået i en gammel lokalplan, tilbage igen, og så oveni skal til at bygge skoler på grunden. Det holder ikke, det er ikke sagligt, det er ikke ordentligt.

Lars Hutter (L): For 3 dage siden, mandag den 7. december, var 450 lokale politikere, folketingsmedlemmer og enkelte ministre forsamlet og drøftede spørgsmålet om hovedstadsreform, om demokrati og folkestyre. Konferencens dirigent stillede det spørgsmål: Jamen interesserer det her overhovedet befolkningen?

3 dage efter får vi et konkret eksempel på, hvad nogle af de her spørgsmål, der blev diskuteret i mandags, betyder. Man kan stille sig det spørgsmål: Hvorfor skal Østerbros borgere overhovedet betale skat til Borgerrepræsentationen, hvis ikke engang Østerbros borgere har den garanti, som er i overensstemmelse med f.eks. lovgivningen om skoler, at man kan få retten til, at ens skattebetaling sikrer, at man får fornuftige skoleforhold, og at bydelsrådet, der er sat til at skulle varetage det, har fornuftige fysiske rammer til at udføre det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Som det er sagt, så er der utrolig trange forhold for de skolesøgende børn ude på Indre Østerbro. Jeg er i besiddelse af en opgørelse, der f.eks. viser, at i skoleåret 1998-99 er der 11 børnehaveklasser tilsammen, og der er fysisk meget trangt allerede på nuværende tidspunkt. I de foreløbige indskrivningstal for de kommende børnehaveklasser i skoleåret 1999-2000 er der allerede på nuværende tidspunkt et spring fra 11 til 16 børnehaveklasser, og man har reelt ikke fysiske rammer til det.

Og så er der endnu ikke svar fra mindst 50 familier derude, og der har heller ikke været mulighed for at imødekomme ønsker fra familier i Borgerrepræsentations-København, som man kalder det derude, om optagelse af søskende til elever i skolerne på Indre Østerbro. Jeg vil advare på det kraftigste imod, at man, hvis man vil bevare København som en selvstændig kommune, ikke tager hensyn til de ønsker.

Søren Pind stillede for lidt siden spørgsmålet, hvor pengene skulle komme fra. Jeg vil gøre opmærksom på, at hvis man bruger den pågældende paragraf og stopper planlægningen i aften og begynder at gå i gang med overvejelse om en ny lokalplan, der skal imødekomme behovet for en ny skole, så kan man enten gå i forhandling med den pågældende ejer, eller man kan bruge planlovgivningens kapitel 11, § 47, hvor der står, at kommunalbestyrelsen kan ekspropriere fast ejendom, hvis det er nødvendigt for at opfylde det pågældende. Jeg vil sige, at det er østerbroerne klar til, hvis det er nødvendigt.

Så vil jeg sige, at dette er ikke noget anliggende for venstrefløjten. Det er et anliggende for hele Østerbro. Det er et enigt bydelsråd inklusive Søren Pinds eget parti, Venstre, De Konservative, Det Radikale Venstre, det er alle. Fordi rent faktisk er det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

sådan i bydelsrådet, at hvis ikke de får fysiske rammer til at opfylde, at børnene kan gå i skole, så føler de sig fuldstændig til grin ved at have et bydelsforsøg, hvor de skal varetage skolebetjeningen.

Hvis det her går igennem, og man ikke tager hensyn til det, så er det simpelt hen benzin på bålet for, at man skal have selvstændige kommuner, fordi så vil de sige: De lytter overhovedet ikke til os inde på Rådhuset. Hvad skal vi betale skat til dem for, når vi ikke engang kan få lov til noget så fundamentalt som at sikre vores børns fremtid med et ordentligt skolevæsen?

Så derfor, idet det jo er fuldstændig korrekt, hvad der bliver sagt, at Økonomiudvalget i øjeblikket er i gang med at undersøge og vurdere de her ting, så skal jeg foreslå, at man forsøger at vurdere det her. Jeg mener ikke, der i aften er behov for, at det skal gå igennem. Jeg mener, at man skal undersøge det her på en fornuftig måde.

Jeg ser meget gerne, det ved I godt alle sammen, at København bliver bevaret som én kommune og ikke en lang række selvstændige kommuner. Så jeg vil også gerne have mulighed for, at der bliver arbejdet med det. Men det betyder altså også, at så skal man imødekomme de forskellige grupper i byen. Det er et stort ansvar, vi har.

Så jeg skal foreslå, når vi er færdige med debatten, at vi sender den i Økonomiudvalget, hvor man så har mulighed for at få drøftet hele det planlæggende spørgsmål igennem og sikre, at man kan sige til østerbroerne, at der er naturligvis en grund, hvor man kan bygge en skole.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg har forstået, at Lars Hutters

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

også stillede forslag om skattefrihed for borgerne på Indre Østerbro. Den del af forsøget vil jeg gerne have udstrakt til Husum, hvis det var det, det drejede sig om.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Nej, det har jeg selvfølgelig ikke sagt. Jeg sagde, hr. overborgmester, hør nu godt efter: Hvorfor skulle østerbroerne blive ved med at betale til København, når de ikke engang kan få imødekommet de mest basale ting såsom et ordentligt skolevæsen? I det ligger der, at der selvfølgelig vil ske det, at så vil de betale skatten selv, det vil sige til en selvstændig kommune, der hedder Østerbro. Det er det, der ligger det. Det synes jeg ikke om, det ved overborgmesteren udmærket godt.

Borgmester Per Bregengaard: Til Søren Pind vil jeg gerne sige, at jeg tror, det er temmelig naturligt, at Indre Østerbro Bydelsråd blander sig i den her sag. Det er bydelsrådets opgave at drive skoler, og det er Københavns Kommunes, BR-kommunens opgave at skaffe den fornødne kapacitet til veje.

Dette forhold mellem Indre Østerbro Bydelsråd og Københavns Kommune eller BR-kommunen ligner vel egentlig meget godt det, der er mellem Københavns Kommune og staten, hvor Københavns Kommune selvfølgelig også interesserer sig levende for de ting, som staten foretager sig, og som skaber rammer og betingelser for, hvordan vi kan løse de opgaver, vi har.

På Indre Østerbro er der, og det her drejer sig om Indre Østerbro, et alvorligt problem, fordi rammerne for skolerne allerede med det nuværende elevtal er ved at blive

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

sprængt. Bevæger man sig hen til om 10 år, ja så er der altså et underskud på 52 basislokaler, altså til en meget, meget stor skole, for ikke at sige 2 skoler af sådan pæn københavnsk størrelse.

Ved at sælge denne grund og gennemføre byggeprojektet, ja så afskærer man sig fra den tilsyneladende eller i hvert fald på nuværende tidspunkt eneste mulighed for at få skaffet den fornødne kapacitet.

Søren Pind er så inde på, at man jo kan bygge på Ydre Østerbro. Det kan man jo selvfølgelig. Jeg vil da også sige, at på Ydre Østerbro er kapacitetsmangelen om 10 år endnu mere graverende end på Indre Østerbro. Så de andre placeringsmuligheder, som Søren Pind nævner, får vi så rigeligt brug for i det område også.

Der er igangsat denne undersøgelse af, hvordan vi kan tilvejebringe kapaciteten på skole- og daginstitutionsområdet, og jeg synes, det ville være fornuftigt at stille denne sag i bero, indtil den undersøgelse er afsluttet.

Søren Pind stiller sig op og spørger til finansieringen osv. Det samme spørgsmål kan man jo egentlig stille til Søren Pind: Jamen når der viser sig nogle behov, når den her undersøgelse er afsluttet, så må man jo altså også finde finansiering til dem.

På økonomiudvalgsrådet råbte både Søren Pind og Hans Thustrup Hansen jo meget ivrigt om, at nu skal der bygges boliger, nu skal der bygges boliger. De boliger, man bygger på den pågældende grund, kan meget vel betyde, at der er yderligere brug for et halvt ekstra spor, så det accelerer altså det her behov.

De havde ikke dér nogen anvisninger på, hvordan man skulle løse skoleproblemerne. Når de vil tiltrække nye borgere, så må man gå ud fra, at de også er interesserede i, at de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

her nye borgere har et sted at gå i skole.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Søren Pind**: Per Bregengaard svarede ikke på det, jeg spørger om. Min pointe omkring finansieringen var, at det er tåbeligt at smide 37 mill. kr. ud i en erhvervelse af grunden plus en erstatning til ejer. Det har jo ikke noget med skoleopførelse at gøre. Det er 37 mill. kr. ud af vinduet. Det er det, der er min pointe. Og jeg fik ikke nogen anvisning på, hvor man ville skaffe pengene fra.

Ole Hentzen (C): Østerbro Bydelsråd gør selvfølgelig det, som de føler, de skal gøre, ikke bare i denne sag, men i alle andre sager, uanset om det vedrører dem eller ikke. I denne sag har de fået en opgave lagt ud til varetagelse, mens det er hovedkommunens ansvar at sørge for, at skolekapaciteten er til stede.

Det ansvar løber denne hovedkommune ikke fra. Det har den også bekræftet ved sit igangsatte arbejde under Økonomiudvalget. Og under det flertal, som var enig om det og bekræftede det i Økonomiudvalget, så er jeg også fortrøstningsfuld til, at det skal de nok leve op til.

Så derfor er det lidt underligt, at en privatmands igangsætning af byggeri, som kan laves i fuld overensstemmelse med lokalplanen, men han kommer egentlig og beder om at få lov at forbedre projektet og derved skal have nogle dispensationer, pludselig giver anledning til, at Østerbro Bydelsråd kommer drønende for fuld kraft.

Vi vil ikke fra konservativ side være med til pludselig at stoppe en privat bygherres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

ret til at igangsætte lovligt byggeri, og som sagt var alternativet, hvis vi ikke havde haft dispensationsansøgningen – det ved jeg, den fornuftige unge mand fra Enhedslisten, Mikkel Warming, kan bekræfte – at så var vi sådan set slet ikke blevet hørt i sagen.

Det var jo kun, fordi der var dispensation, for ellers havde manden jo fået sin byggetilladelse, for det var lovligt byggeri på lovlig lokalplan, fuldt i overensstemmelse med de intentioner, der var i Borgerrepræsentationen, nogle intentioner, som blev bekræftet endnu en gang i slutningen af 1997, hvor bydelsrådet fungerede og kunne have kommet med indsigelse og forslag til, at den pågældende grund skulle ændre status. Det gjorde de ikke. Der var ingen henvendelser.

På decideret forespørgsel fra det daværende Byplan- og Trafikudvalg til Skoledirektoratet, når der er embedsmænd i foretræde for at spørge: Er det rigtigt, at I ikke skal have nogen reservationer på grunde noget sted? Det eneste, der blev svaret, var: Jo vi fastholder reservationen af de røde barakker, for den får vi brug for.

Derfor skal man ikke ligesom tro, at det er sådan et akut problem, som om Østerbro lige pludselig har et kæmpe skoleproblem. Nej, Østerbro har et skoleproblem, ligesom de øvrige distrikter har et skoleproblem. Her er det altså en privat bygherre, som ønsker nogle dispensationer for at forbedre et fremragende boligprojekt i forvejen, og som derfor må gå til administrationen og spørge om dispensation.

Så får man kendskab til sagen, så vågner et bydelsråd op, en skoleborgmester kommer pludselig fisende frem af kassen også. Der er jo ikke noget nyt. Der var en SF-skoleborgmester, der har siddet på det embede, ja SF har vel siddet på det alt for længe, hvad var det, 8 år, og der var ingen reaktioner.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Men nu, jeg siger jer, der er sket et eller andet jordskred på Østerbro, i hvert fald på Indre Østerbro åbenbart, som gør, at nu er det helt uomtvisteligt nødvendigt, at vi skal ekspropriere en fremmed mands grund. Vi vil ikke være med til det. Den udmelding vil jeg gerne give så klart som overhovedet muligt.

Mikkel Warming (Ø): Ikke for at trampe rundt i det, men det er jo et erkendt problem ikke bare på Østerbro, men i flere bydele, at der kommer flere og flere børn i skolerne, og at vi, hvis vi tager os selv rigtig alvorligt, burde være forpligtet til at tænke blot en smule langsigtet i forhold til planlægningen af udbygningen af skolerne.

Det gælder også på Østerbro, og det, vi siger, det, vi foreslår, er jo, at man siger nej nu for at give tiden til, at den undersøgelse kan komme. Hvis den kan blive speedet op, hr. overborgmester, så ville det jo være fremragende, så den kunne komme så hurtigt som muligt.

Jeg gentager, at det er ikke, fordi det er projektet helt overordnet, vi har det store imod, fordi det er på mange leder og kanter udmærket. Men vi mener, man burde tage de efter min bedste overbevisning saglige og velargumenterede prognoser, som viser et kæmpeproblem fremover på Østerbro, alvorligt.

En anden ting, det er så mere til selve projektet, det er så mere borgmesteren, jeg prøver at tale til nu, tror jeg – det var godt – er, at en af de ting, som faktisk til gengæld har givet indsigelser og drøftelser i Bygge- og Teknikudvalget, er diskussionen i forhold til til- og frakørsel omkring parkeringskælderens.

For vi har forstået det sådan, og det vil jeg gerne have bekræftet nu, at den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

undersøgelse, der skal foregå, man undersøger nøjere de trafikale problemer, eller til- og frakørsel omkring parkeringskælderens, også vil inddrage beboerne, som jo spillede en særdeles aktiv rolle i forhold til indsigelsesperioden. Det synes vi er meget centralt i forhold til projektet, som det ligger, når vi nu ser bort fra skolediskussionen.

Lars Hutters (L): Der bliver talt heroppefra om, hvorfor man, da den oprindelige lokalplan blev behandlet, fra Borgerrepræsentationens side ikke gjorde det, som jeg egentlig mener, man skal gøre i dag og man sandsynligvis også kunne have gjort dengang, nemlig at have foretaget en arealreservation til en skole.

Det er da egentlig et godt spørgsmål, fordi egentlig så vidste planlæggerne herinde, jeg ved jo, hvor begejstrede og glade og strålende de syntes, demografimodellen er. Jeg har lige stået og nævnt her for lidt siden, at der ikke er plads til børnehaveklasserne. De blev født på det tidspunkt, denne lokalplan blev behandlet, man havde tallene.

Jeg kan selvfølgelig godt stille det spørgsmål, og ikke mindst vil jeg da godt stille det til overborgmesteren, som har haft ansvaret for det her: Hvorfor kom de tal ikke frem og spillede den væsentlige og centrale rolle, som de burde spille, når man laver en lokalplan, herunder også underforstået, oplever vi i det hele taget, at disse tal aldrig kommer frem og spiller den meget vigtige rolle, når man skal lave en fysisk planlægning? De tal lå der jo, børnene var jo født. Man vidste jo, at de 6 år efter havde behov for at skulle i børnehaveklasse og påbegynde deres skolegang, det vidste man. Overborgmesteren vidste det.

Hvad er egentlig baggrunden for, at vi er i denne situation? Det er, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

overborgmesteren bevidst, må jeg vel gå ud fra, har holdt de tal væk. For enhver, der kender de her tal, vidste udmærket godt, hvordan situationen var på Indre Østerbro. De tal kom ikke frem. Hvorfor gjorde de ikke det?

Ole Hentzen sad her i Borgerrepræsentationen og var med i de pågældende udvalg. Spurgte den konservative Ole Hentzen efter disse tal? ... *(Afbrydelse af Ole Hentzen)*. Nå, men så vil jeg gerne bede Ole Hentzen om at komme op for Borgerrepræsentationen og fortælle mig og andre og ikke mindst dem, der er på Østerbro, hvorfor de blev holdt tilbage. Hvorfor lagde overborgmesterens Planlægningsafdeling, som er så begejstret for demografimodellen, det ikke frem?

Jeg synes faktisk, at det er noget af en skandale, det her, og så kan Søren Pind komme her nok så mange gange og sige ditten og datten med, hvad det er, der skal betales. Ja de, der lavede den planlægningsskandale i 1992, burde betale. Tallene har været kendt, de har jo ikke været brugt, man har ikke ønsket at bruge dem.

Det er ved at være på tide, at man bruger lokalplanerne til at imødekomme københavnernes behov for de kollektive ting, skoler, daginstitutioner og plejehjem, hvad de har brug for, frem for at man efterfølgende kommer og bruger dem som dårlige undskyldninger, når man ikke kan få dem opfyldt.

Det her er en skandale, og jeg ønsker en ny lokalplan for dette område. Derfor kan jeg også godt sige, at selv om nogle synes, at det er nogle gode ændringer, der er i dispensationen, så vil jeg stemme imod ud fra den argumentation, at den skandale vil jeg ikke være med til. Der skal en ny lokalplan til. Østerbro vil ikke stå model til det her. Jeg mener, det er en skandale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Og jeg synes i øvrigt fremover, at Søren Pind og overborgmesteren bør sørge for, at alle de nødvendige tal, der ligger med hensyn til fremskrivning, og hvad der er brug for med hensyn til skoler og daginstitutioner, altid ligger der, når vi har lokalplanforslag til behandling her i Borgerrepræsentationen, der bliver sendt ud i høring.

Det er simpelt hen for meget. Jeg vil ikke mere finde mig i, at man bruger os andre, fordi man selv har lavet en forsyndelse og en skandale på dette område.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er mere af hensyn til, at Københavns Lærerforenings blad ikke kommer til at skrive noget forkert.

I 1992, Lars Hutters, tror jeg, det var sådan endda, at elevtallet fortsat faldt i København, da man vedtog den pågældende lokalplan for Kryolitgrunden ved Strandboulevarden.

Jeg kan fuldt ud bekræfte Ole Hentzens beskrivelse af, hvad der foregik, da Byplan- og Trafikudvalget i sidste periode behandlede kommuneplanen. Det er et sandt og korrekt billede.

Lars Hutters ved også godt fra drøftelserne i Økonomiudvalget, at vi ikke alene for så vidt angår skolekapacitetsbehovene her og andre kommunale lokalebehov, men også et andet sted i byen, efter min opfattelse vil skulle anvende den samme model, fordi vi naturligvis skal være på sikker grund, hvis vi skal kaste os ud i investeringer i trecifret millionstørrelse.

Vi ved, hvad der ligger foran os i investeringer på skoleområdet, hvad der ligger foran os for så vidt angår investeringer til daginstitutioner, fritidshjem osv., osv. Vi er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

nødt til at samtænke ressourceanvendelsen på dette område. Det er helt afgørende, at vi ikke kommer til at lave fejlgreb, når vi investerer trecifrede millionbeløb af borgernes penge, af byens penge rundt omkring til tilgodeseelse af de behov, der nu engang er.

Derfor er man nødt til at tænke sig godt om, og derfor indgår naturligvis, at hver gang der bliver udarbejdet en lokalplan, foretages der høringer af de relevante afdelinger og de relevante udvalg.

(Kort bemærkning).

Ole Hentzen (C): Lars Hutters efterlyste denne korte bemærkning, så derfor synes jeg, han skal have den.

Der var magistratsstyre frem til 1. januar 1998, hvad Lars Hutters jo også ved. De ansvarlige for planlægningen, herunder prognosefremskrivelsen på grundlag af de statistiske oplysninger, var hver enkelt magistratsafdeling. Så derfor blev særskilte magistratsafdelinger forespurgt i relation til revisionen af kommuneplanen, om sådanne reservationer af arealer skulle ind.

Jeg vil gerne gentage endnu en gang, at det jo ikke er overborgmesterens afdeling, der svarer på skolebehovet. Den ansvarlige indtil 1. januar 1998 var magistratens 1. afdeling, og den har været bedrevet af SF-borgmestre i 8 år. Svaret var, at de prognoser og tal, man havde, ikke gav grundlag for reservationer på Østerbro.

Det er ikke for at frede overborgmesteren, Lars Hutters ved også, at jeg ville elske det, hvis jeg kunne få skovlen under ham, men han skal nu ikke have skovlen under for de ting, som ikke vedrører ham. Dette hersens var en anden afdeling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er altid rart, når man kan mærke forskel.

En i bogstaveligste forstand kort bemærkning til Lars Hutters.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Jamen én ting burde overborgmesteren og jeg da være enige om, som overborgmesteren også selv formulerede det: Det her skal have en virkelig fornuftig, grundig og saglig behandling, og det er såmænd også derfor jeg på et helt sagligt plan anmoder om at få sendt den i Økonomiudvalget, hvor vi har hele planlægningsspørgsmålet omkring skolerne liggende, og så kan vi se på det.

Må jeg sige til Ole Hentzen og ikke mindst til min gode, gamle ven, overborgmester Jens Kramer: Jamen altså der er da noget, der hedder tallenes sprog. Det skal ikke friholde nogen som helst medlemmer i de forskellige udvalg, når de sidder og arbejder med lokalplaner, for ikke selvstændigt at få de tal frem.

Jeg er da helt sikker på, at overborgmester Jens Kramer vil give mig tilladelse til at se på de tal med de børn, der blev født i 1992, og så vurdere det planlægningsgrundlag, man havde i 1992, for, hvordan skolebehovet var. Det er jeg da helt sikker på, at overborgmesteren selvfølgelig vil lægge frem både for mig og andre, så man kan se, at der er altså begået noget, som ikke var særlig godt, og som østerbroerne ikke nu skal betale skæbnsvangert for.

Jeg håber, at overborgmesteren vil hjælpe mig med, at det kommer tilbage til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Økonomiudvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg vil meget gerne hjælpe Lars Hutters med tallene.

Så er det Jens Johansen, som jeg er helt overbevist om ikke foretog eller begik politiske prognoser, naturligvis ikke.

Jens Johansen (F): Jeg skal bare korrigere Ole Hentzen. Der var en SF-borgmester i magistratens 1. afdeling i 12 år og ikke i 8 år ... (*Afbrydelse*). Hvad behager, det er du ked af? Nå, ja ja, men det er da fint nok, at Ole Hentzen sådan beklager, at han tager fejl og husker forkert.

Jeg mener, det er rigtigt, når Ole Hentzen siger, der er et problem, fordi der her er en lokalplan, hvor en ejer har en ret til at bygge. Men jeg mener også, at vi her har et problem, som består i, at vi har fået en henvendelse fra Indre Østerbro Bydelsråd om det forhold, at Kryolitgrunden er den eneste byggegrund, som er tilbage på Indre Østerbro, som kan anvendes til nyt skolebyggeri, med en opfordring til at tænke os om, før den bliver tilbygget med et boligbyggeri.

Det er rigtigt, at Skoledirektoratet i sidste periode, hvor der blev lavet kommuneplan, ikke har ønsket at reservere en grund på Indre Østerbro. Men det skal ikke forlede nogen til at tro, at der ikke vil være brug for en udbygning af skolerne på Østerbro, at der ikke er kapacitetsproblemer på Østerbro, som Indre Østerbros Bydelsråd gør opmærksom på, og at det af den perspektivplan, som er blevet tiltrådt af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Borgerrepræsentationen, fremgår, at er der 2 områder, hvor der vil være behov for et nyt skolebyggeri, så er det Brønshøj og Østerbro.

I lyset af det og i lyset af, at Indre Østerbro Bydelsråd har henvendt sig, så synes jeg, at denne forsamling bør tøve et øjeblik og tænke sig om. Det har Økonomiudvalget besluttet at gøre med det arbejde, som er iværksat for at få undersøgt mulighederne for at etablere byggeri af en karakter, som kan tilgodese institutioner og skoler og ældreforhold, ældreboliger, og hvis det skal have nogen form for seriøsitet, jamen så må man også prøve at reservere den byggegrund på Indre Østerbro, som der overhovedet kan være tale om.

Derfor synes vi, der er god fornuft i det, Enhedslisten foreslår. Enhedslisten foreslår nemlig ikke, at vi skal bruge 37 mill. kr. på at købe grunden. Næh, den foreslår, at vi standser sagen omkring nybyggeri, indtil den redegørelse, som skal udarbejdes af vores forvaltninger, bliver gennemført.

Det er der altså god fornuft i, historien ufortalt, for historien viser jo, at det allerede tidligt har været erkendt, at her er et problem. Det gør Indre Østerbro Bydelsråd opmærksom på, og det synes vi så, at Økonomiudvalget er klar over med det arbejde, der er sat i gang, der jo netop er sat i gang på baggrund af henvendelsen fra Indre Østerbro Bydelsråd og på baggrund af et forslag fra Lars Hutters, ganske fornuftigt forslag, som så har fået det resultat, at der nu skal laves et udredningsarbejde.

Hvis det udredningsarbejde overhovedet skal have mening, så skal vi ikke bygge boliger nu på denne grund, så skal vi tøve en kende. Det er det, Enhedslisten foreslår. Det kan vi tilslutte os, det synes vi, der er sund fornuft i. Og skam få den, som tænker

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

anderledes.

Borgmester **Søren Pind**: Når jeg tager ordet, så er det for at besvare Mikkel Warmings spørgsmål, og det skal jeg gøre kort.

Der er ingen tvivl om, at med godkendelsen af denne indstilling har forvaltningen relativt fri ageren i forhold til den løsning, som netop er omkring parkeringskælderens. Det har Bygge- og Teknikudvalget vedstået sig, det har man sagt, sådan ligger landet.

Men det er klart, at beslutter man sig for at finde en ny løsning, dvs. med en udkørsel i begge ender, så vil det selvfølgelig i forhold til de løfter, som er givet beboerne, være nødvendigt at inddrage dem i det pågældende spørgsmål. Det ser jeg helt klart for mig.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Forslaget om henvisning til udvalget forkastedes med 32 stemmer mod 17.

For stemte: F, Ø, P, L og D

Imod stemte: A, V, O, C og B.

Ændringsforslaget af Mikkel Warming og Jens Kjær Christensen, Ø, om, at Borgerrepræsentationen nedlægger det såkaldte § 14-forbud mod projektet forkastedes med 34 stemmer mod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 10. december 1998**

Imod stemte: A, V, O, C, B, P og D.

Udvalgets indstilling blev godkendt med 33 stemmer mod 9; 6 undlod at stemme.

For stemte: A, V, O, C, B og P.

Imod stemte: F, Ø og L.

Undlod at stemme: Ø

9) 596/98

Indstilling om forslag til lokalplan for "Teglværkshavnen" med tilhørende forslag til tillæg til kommuneplan 1997

Mikkel Warming (Ø): På vores borde lå der, da vi ankom her for nogle timer siden, en skrivelse fra bydelsrådet i Kongens Enghave som kommentar, som høringssvar på forslaget til lokalplan for Teglværkshavnen, noget, som man beder om, og som man har ret til at bede om at sige, man skal overveje og indarbejde det i lokalplanen.

Hvis det skal være muligt, så forudsætter det, at Bygge- og Teknikudvalget har mulighed for at tage stilling til, hvad det er for nogle ting, som bliver foreslået af bydelsrådet, samtidig med at man tager stilling til lokalplanen. Det har på grund af forskellige ting, jeg ikke skal trampe alt for meget rundt i, Søren Pind, ikke været muligt indtil nu.

Derfor skal vi for at gøre høringsperiodemuligheden for bydelsrådet i Kongens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Enghave reel, for at give udvalget tid til dels at læse papirerne, dels at overveje, om de ting, der bliver foreslået, kunne indarbejdes i lokalplanforslaget, ved forhandlingernes afslutning foreslå sagen tilbagevist til Bygge- og Teknikudvalget.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Forslaget af Mikkel Warming, Ø, om tilbagevisning af forslaget til Bygge- og Teknikudvalget forkastedes med 34 stemmer mod 15.

For stemte: F, Ø og L

Imod stemte: A, V, O, C, B, P og D.

Udvalgets indstilling vedtoges med 33 stemmer mod 15.

For stemte: A, V, O, C, B, P og D

Imod stemte: F, Ø og L.

10) 595/98

Indstilling om endelig vedtagelse af lokalplanen for "Ørestad Nord" med tilhørende tillæg til Kommuneplan 1997.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal for god ordens skyld sige, at i forhold til den problemstilling, som jeg tror, adskillige har fået henvendelser om, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

som også var behandlet i den oprindelige indstilling fra Bygge- og Teknikudvalget, spørgsmålet om etablering af erstatningsbaner for Sundby Boldklub i forbindelse med Amagerbro Idrætsanlæg, har jeg haft en række drøftelser med formanden for Sundby Boldklub, hvorunder jeg har tilkendegivet, at jeg her ville stille et ændringsforslag, der lyder som følger:

»Borgerrepræsentationen beslutter, at der etableres permanente erstatningsbaner for Sundby Boldklub, f.eks. ved Sjællandsbroen, Lossepladsvej.«

Det forslag er hermed stillet. På den baggrund har formanden for Sundby Boldklub over for mig bl.a. tilkendegivet, at han anser det for at være en farbar vej, og at han vil arbejde for, at resten af boldklubben støtter dette initiativ og denne proces.

Så meget om dette. Jeg tror, det er væsentligt såvel for opfattelsen af, hvad det er, der er i gang i forhold til Ørestadsprojektet som sådant, som for kommunens idrætspolitiske aktiviteter i de her år, at der ikke sås tvivl om den indsats, der fra kommunens side bl.a. gøres på dette område.

Så det forslag er stillet og afleveret til sekretæren her ved siden af.

Mikkel Warming (Ø): Jeg skal ikke bruge lang tid på Sundby Boldklub andet end bare lige sige, at vi ikke er jublende begejstrede over den løsning, overborgmesteren hiver op af baglommen her i sidste øjeblik. De er forholdsvis langt væk fra, hvor de var tidligere, og hvor de for alvor ville gøre nytte. Men lad det ligge.

Det er en ret stor lokalplan, Ørestad Nord. Den indeholder mange forskellige ting, KUA-byggeriet, Rigsarkivet osv. Hvis vi starter med ombygningen af Københavns

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Universitet på Amager, så er der ting, som burde få forsamlingen, som jo er meget arkitektonisk interesseret, til at vågne lidt op, nemlig at de forudsætninger, der lå i den arkitektkonkurrence, som blev afholdt omkring KUA-byggeriet, er ved at skride, i og med at man på regeringsplan af sparehensyn begynder at sige, jamen vi river ikke det ned, vi havde regnet med, vi genanvender så meget som muligt. Hvor meget det er, er usikkert, hvad det har af arkitektoniske konsekvenser, er usikkert. Jeg erindrer og mener at huske og har hørt stadsarkitekten sige, at han ikke var begejstret. Men konsekvenserne er usikre.

Man giver med denne lokalplan tilladelse til at lave en skyline eller hvad man nu vil kalde det, et markeringspunkt, højt og grimt, Rigsarkivet på 20 etager, 75 meter, et byggeri, som, og det har vel været arkitektonisk vigtigt, det er jeg godt klar over, virkelig bryder med, hvad Københavns profil er. København er de lave huses, tårnenes by. Det er ikke en skyline, det er ikke et 20-etagers byggeri med Rigsarkivet.

Der har været forskellige konkrete ting i forhold til lokalplan Ørestad Nord, ønsker om økologi i byggeriet og om at mindske muligheden for trafik, mindre parkering i lokalplanområdet. Det er jo et område, som, ved vi jo alle sammen, bliver ufattelig godt betjent af den kommende metro. Hvorfor så tillade 1 parkeringsplads pr. 200 m²? Lad os sige 1 pr. 400 m² i stedet for.

Vi har prøvet at udmønte det i nogle konkrete ændringsforslag – vi vil godt af tidshensyn tage dem samlet, når vi når så vidt – om de her forhold.

Men som sagt, vi synes, det er vigtigt, at man ikke bare kører igennem uden stor diskussion af denne lokalplan, for det er et stort område, det er et vigtigt område, som nu

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

bliver lokalplanlagt, og vi synes ikke, det ser særlig lovende ud.

Borgmester **Søren Pind**: Jeg skal blot sige i forhold til det ændringsforslag, som overborgmesteren er fremkommet med, at det vil Venstre støtte.

Jeg vil sige, at jeg er en anelse forundret over, at det er nødvendigt at stille et sådant forslag, for i det arbejde, som Bygge- og Teknikudvalget har foretaget i denne sag, fremgår det også, at en forudsætning for lokalplanen som sådan er, at der anskaffes erstatningsbaner til Sundby Boldklub. Det indgik meget centralt i udvalgets drøftelser.

Men overborgmesteren har åbenbart fundet det nødvendigt at sikre dette ekstra, og det skal vi såmænd ikke kritisere ham for. Vi skal heller ikke påstå, det er spil for galleriet. Vi tager det til efterretning og glæder os over nu, at Sundby Boldklub helt sikkert vil få erstatningsbaner.

Jeg vil så bare sige til overborgmesteren, at vi vil følge denne sag meget nøje, vi vil følge den til dørs. For os er det afgørende vigtigt, at disse boldbaner etableres. Jeg siger det også på mit udvalgs vegne, fordi det for samtlige udvalgsmedlemmer var af central vigtighed og var en forudsætning for, at man kunne tiltræde denne lokalplan.

Så det er klart, at skulle der undervejs opstå et eller andet problem, skulle man lige pludselig mangle en evne til at leve op til de løfter, man har givet, så tror jeg, man vil møde en meget, meget vred Borgerrepræsentation, som vil tage skridt til at sikre, at der bliver grebet ind i rette tid.

Bortset fra det kan vi støtte lokalplanen. Vi synes, det er udmærket. Vi synes, det er udtryk for, at der sker en masse positive ting i København, så vi støtter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Bo Hindkjær Pedersen (O): Jeg er selvfølgelig også glad for, at vi er kommet frem til en løsning efterhånden. Det har været en hård tid, og det har været en usikker tid.

Det eneste, jeg gik herop for, var selvfølgelig for at være helt sikker på, at man nu er indstillet på at give de økonomiske midler, der skal, det har jeg forstået, man er. Og at man også er villig til at forhandle stedet, hvor det skal ligge, og det forstår jeg også er muligt.

Så med de ord stoler vi også på, at det skal kunne gennemføres. Vi følger selvfølgelig også sagen nøje, og så kan vi også godt tiltræde lokalplanen.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er omkring boldbanerne. Det er selvfølgelig glimrende, at nu ser det ud som om der ikke bliver nedlagt boldbaner. Det ville også være helt åndssvagt og tåbeligt i forhold til, hvad vi i øvrigt har besluttet omkring idræt her i byen.

Det, der undrer mig lidt selvfølgelig, er, hvad disse ord »f.eks. ved Sjællandsbroen, Lossepladsvej« egentlig indebærer. Der vil jeg da godt bede overborgmesteren i sin store visdom om at give os andre en lille fornemmelse af, hvad der har været på banen, når der ligesom ikke bare skrives »ved Lossepladsvej«.

Jeg synes nemlig, det ville være glimrende, hvis man kunne finde en bedre bolignær placering, for det er korrekt, Lossepladsvej ligger midt ude i ingenmandsland og er næppe det bedste fysiske sted i forhold til at rekruttere ungdom til fodbold.

Men altså: Hvad ligger der i ordene »f.eks.«?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der ligger, at det er en nærliggende mulighed, men principielt, og det her er en principiel tilkendegivelse, hvis det forslag besluttet, at så kunne der tænkes andre muligheder.

Men jeg vil da sige til Jens Kjær, at det, kræfterne, og det ved mange her i forsamlingen, primært har været brugt på, har været at finde en midlertidig løsning og endda en midlertidig løsning af et økonomisk omfang, som jeg tror, de fleste af os egentlig ville mene, og jeg ved, at kultur- og fritidsborgmesteren er enig, at det måtte kunne gøres billigere, fordi ellers er det meget, meget dyre boldbaner, vi snakker om. Derfor udtrykket »f.eks.«

Jeg er da meget enig med Søren Pind i, at det her er en sag, der skal følges til dørs. Jeg er da helt overbevist om, at den vil blive fulgt til dørs af de relevante forvaltninger, som beskæftiger sig med det her. Min lille øvelse her har alene haft til hensigt at undgå misforståelser i forbindelse med det, som Borgerrepræsentationen vel i stor enighed mente i forbindelse med førstebehandlingen, og for at tydeliggøre over for boldklubben og de mange, der er tilknyttet boldklubben, at det mener denne forsamling.

Derfor oplægget til denne principbeslutning, som der her lægges op til, for, at den lille del, men selvfølgelig vigtig for de involverede, ikke skal skygge for den meget store sag, som Ole Hentzen nu får ordet til.

Ole Hentzen (C): Det er selvfølgelig en stor sag, og det er noget, der får vidtrækkende betydning for byens udvikling, og i første omgang er det selvfølgelig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Universitetets udbygning og Rigsarkivet, vi her har skabt nogle rammer for.

Men når det er sagt, så vil jeg da også som en af dem, der har været med fra fødslen af dette byområde, heller ikke lægge skjul på, at jeg også vil værne om de værdier, som var grundlæggende fra starten.

Det er da heller ikke nogen hemmelighed, at i den lokalplan, vi har nu, er også beskrevet nogle kanaler, og herunder kanalernes bredde, vanddybde og lignende, som jo ikke er i overensstemmelse med ejerens ønske, og der har et enigt udvalg altså heller ikke imødekommet ejerens ønske.

Vi har altså ikke ønsket at gøre projektet billigere, idet det var vores klare politiske målsætning, at vi derved også ville komme til at sænke hele kvalitetsniveauet fra starten på noget væsentligt i helhedsplanen for Ørestaden, nemlig at det skulle have den store rekreative værdi.

Da vi skabte den første debat om Ørestadshelhedsplanen, så var der heller ingen tvivl om i denne forsamling, at vi vidste, vi havde et problem liggende, idet vi som kommune havde fået lov at låne et areal af Samejet, hvor vi havde placeret Sundby Boldklub. Vi har jo ikke som kommune løst den anden opgave at få flyttet Sundby Boldklub til nogle andre arealer, for det havde vi svært ved at finde.

Derfor kom bemærkningen jo med ind fra starten om, at der skal afsættes arealer i Ørestadens første etape til rekreative formål, herunder boldbaner, fordi vi jo ved, at der stod i Ørestadsloven, at de, der havde lejemål, og vi ved jo nu, det er Sundby Boldklub, vi ved, der er en trælasthandel og lignende, der ligger i det område, jo er blevet sagt op.

Derfor kommer det ikke som nogen overraskelse for kommunen som sådan, at der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

ligger de bindinger, og derfor er jeg da også glad for, at overborgmesteren nu har taget på sig at bekræfte de samme intentioner, som vi havde fra dengang af.

Jeg skal da også bare bekræfte, at jeg vil også være med til at holde øje med, at disse intentioner ikke bare bliver ved intentionerne, men også når nogle realiteter. For det er jo et faktum, at Sundby Boldklub skal ud, og derved har denne kommune også et andet faktum, nemlig at sørge for, at der er noget andet meget snart herefter. Det har vi en forpligtelse til, hvad enten man nu kan lide det eller ej. Vi har givet det tilsagn, da vi lavede de første planer, nu har vi den næste konkrete. Vi har politisk gjort opmærksom på, det skal løses, og nu prøver vi så at se, om vi kan få det løst. Men vi vil følge det op, det skal ikke bare være en politisk tilkendegivelse. Det er noget, der skal følges op på.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Jeg glemte selvfølgelig at sikre mig en ting. Det er, at når man tager de hidtidige baner ud af brug, så er man klar til at træde ind på de nye. Jeg regnede selvfølgelig med, at man har de nye baner klar, idet klubben træder ud fra de gamle baner. Jeg glemte at få det præciseret før, men jeg håber selvfølgelig, at det er logik for enhver, så man ikke lige pludselig i en periode står uden noget.

Jens Kjær Christensen (Ø): Bare til overborgmesteren. Jeg opfatter forslaget, og derfor stillede jeg det ikke første gang som et spørgsmål, at når der står »permanente erstatningsbaner«, så ønsker man selvfølgelig også at etablere klubfaciliteter i forbindelse med erstatningsbanerne.

Jeg sætter selvfølgelig fingeren ned i et meget ømt hul her, men altså erstatningsbaner

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

bliver ikke meget værd, hvis man ikke har noget klubhus i den forbindelse. Det vil jeg have lov at gøre opmærksom på. Så vores fortolkning, når vi stemmer for det, er selvfølgelig, at der også kommer klubfaciliteter med, for ellers er de baner ikke en potte pis værd – undskyld at jeg siger det ligeud.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er jeg ikke uenig med Jens Kjær Christensen i, og det er sådan, at det, der er min opfattelse, og det, jeg går ud fra, en enig forsamling vil bekræfte, er, at der bør være tale om en permanent løsning af mindst tilsvarende standard som den, klubben betjener sig af i dag.

Jeg går ud fra, at den praktiske tilrettelæggelse af det, som vi ikke kan sidde og gøre her i forsamlingen, eller noget, der kan håndteres her på få dage, hvor det måske har været lidt ærgerligt, at man ikke har brugt tid og kræfter på det, handler om naturligvis at sikre, at der bliver så små gener som muligt for dem, der er aktive i klubben og for klubben som sådan, og i særlig grad, at generne for de børn og unge, der spiller i klubben, først og fremmest bliver så små som muligt. Det tror jeg, vi alle sammen er enige om.

Dette er, Jens Kjær Christensen, en principtilslutning til det, som jeg tror, både Søren Pind og Ole Hentzen sagde, det, der var tilkendegivet ved førstebehandlingen af lokalplanforslaget. Dette er ikke en kapitalbevillingssag. De behørigte beslutninger, der efterfølgende skal træffes til udmøntning af det her, går jeg ud fra kommer på naturlig vis.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Peter Skaarup (O): Jeg synes også, det er meget positivt, at det nu er lykkedes at finde en løsning, som kan gøre, at der kommer nogle erstatningsbaner for Sundby Boldklub.

Men det er jo en sag, vi har arbejdet med meget længe, og det har været debatteret i Kultur- og Fritidsforvaltningen, det har også været diskuteret i Ørestadsselskabet, og det har været diskuteret i Økonomiudvalget.

Der må vi så bare sige, at når tingene har trukket så lang tid, så skyldes det, at vi måske ikke helt har været opmærksomme, og specielt de partier, der indgik det her budgetforlig, på, at der altså var et problem, der var tilovers her.

Derfor synes jeg også, det er rimeligt, at den løsning, som kommer, netop bliver, som overborgmesteren skitserer det, nogle permanente erstatningsbaner, så boldklubben bliver stillet ligesådan som den hidtil har været stillet.

Derfor vil jeg godt afslutningsvis spørge, om vi så også kan regne med, at den løsning, der bliver etableret, ikke er på en måde, hvis der opstår tvister mellem boldklubben og kommunen, sådan at løsningen bliver trukket ned over boldklubbens hoved, fordi det ønsker vi i hvert fald ikke at medvirke til.

Hvis det er den løsning, der kommer, der på et tidspunkt ender med, at klubben får at vide: Sådan kan I få det, og hvis ikke I accepterer det, så får I altså ikke nogen løsning – så vil vi altså godt have en præcisering, så vi er helt sikre på, at boldklubben i langt hovedgrad bliver taget med på råd, så vi sørger for, at den løsning, der kommer, også er en, der tilfredsstiller den boldklub. Jeg mener ikke, vi kan holde til andet med den lange tidsperiode, denne sag har haft.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Ole Hentzen (C): På De Konservatives vegne tror jeg godt, jeg kan sige klart, at der bliver ikke givet nogen garantier, der vil kunne blive opfattet af Sundby Boldklub som vetoret eller noget som helst andet, for det ville være en så unik situation, at den eneste boldklub i København ville have en sådan retsstilling udstukket af Borgerrepræsentationen. Alle andre klubber er underlagt den forvaltning, der hedder KI, og får tildelt lokaler og baner afhængigt af deres behov. Hvorfor skulle så Sundby Boldklub pludselig kunne få en eneretsstilling på dette? Det vil vi ikke være med til.

Men det er ikke et afslag på intentionerne i det, jeg hører Peter Skaarup sige, at det ikke bare er noget, der skal jages ned over hovedet på Sundby Boldklub.

Men man kan ikke komme til at opfatte i hvert fald med vores stemmer, at det er en evighedsgaranti og en vetoret for Sundby, for det vil vi ikke give. Vi håber nemlig, at Sundby Boldklub måske bliver 10 gange større og derved har et meget større behov, som så skal fordeles via KI. Men muligheden er altså også det modsatte, at Sundby måske bliver det halve, og så skal de søreme ikke have eneret på noget som helst anlæg, som vi ved, vi mangler alle andre steder. Så den garanti får man ikke.

Jette Bergenholz Baurup (A): Det er jo sådan set en stor vedtagelse, vi skal have i dag, det er lokalplanen om Ørestaden, og så er det mere Sundby Boldklub, vi taler om i dag. Det var selvfølgelig noget, der skulle have været i orden nu, hvor vi skulle vedtage lokalplanen. Derfor synes jeg, det er utrolig godt, at overborgmesteren så har taget initiativ til, at vi har noget på bordet, at vi har et forslag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg vil så sige, at jeg tolker da overborgmesterens ord sådan, at han har talt med formanden for boldklubben, og at man er blevet enige om, at de arealer plus klubhus kunne være permanent på Lossepladsvej. Sådan tolker jeg det, og sådan tror jeg da også, at forhandlingerne har gået. Så derfor kan jeg ikke rigtig se, at vi skal blive ved med at drøfte denne sag.

Det er klart, at hvis vi kommer helt over i en anden boldgade, hvor det bliver et helt andet sted, man tilbyder både boldbaner og klubhus at ligge, så er sagen jo helt anderledes, og det synes jeg, Ole Hentzen sagde så flot heroppefra, så er det jo helt anderledes.

Det er jo sådan i dag, at hvis vi går over i Sundby Idrætspark, der er B 1908, der er Fremad Amager, der er helt optaget, der er ventelister ... (*Afbrydelse*). Jeg er fuldstændig ligeglad med, hvordan det ser ud andre steder. Jeg ved bare, at på Amager er der så stort behov netop for, at Sundby Boldklub er den, naturligvis, når arealerne bliver taget, så går man direkte over til nye arealer, netop fordi vi har en sportspolitik, en idrætspolitik her i København, der siger, at der er ingen børn, der skal på venteliste for at kunne gå til fodbold, for at kunne gå til anden idræt, der skal selvfølgelig være plads til det.

Det er klart, derfor tolker jeg overborgmesterens ord som, at han har fået en god forhandling på plads, og det tror jeg, vi alle sammen, hvis det bliver, som det står her, kan være tilfredse med.

Peter Skaarup (O): Jeg tolker, at der er sådan et ønske om, at vi ikke skal trække det her i langdrag. Men jeg vil bare lige afslutningsvis sige til Jette Bergenholz Baurup, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

der står ikke præcis i den pressemeddelelse, at det sted er altså Lossepladsvej, de permanente baner skal være. Der står, at »Borgerrepræsentationen beslutter, at der etableres permanente erstatningsbaner for Sundby Boldklub, f.eks. ved Sjællandsbroen, Lossepladsvej.« Så der står egentlig ikke særligt forpligtende, at det skal være det sted.

Men jeg er da glad for, at Jette Baurup så siger, at vi har en ny situation, hvis det ikke bliver dér, fordi jeg mener, vi skal holde fast i, at vi er nødt til at tilbyde noget, som kan accepteres af klubben.

Til Ole Hentzen. Altså grunden til, at jeg mener, at vi skulle stille en garanti eller i hvert fald erklære os meget positive over for de ønsker, er altså, at der er tale om, at Ørestadsselskabet går ind og snupper det her område til noget, som boldklubben har været fuldstændig uskyldig i fra start af. Derfor er det altså jeg mener, at vi skal strække os meget langt for denne klub.

Ole Hentzen (C): Hvis det, Peter Skaarup her senest gav udtryk for, var sandheden, så forstår jeg også hans ord, og det er også derfor, jeg har taget ordet igen, fordi det er ikke sandheden.

Ørestadsselskabet har ikke snuppet noget som helst. Sundby Boldklub har fået lov til at låne nogle arealer af Samejet, dengang staten og Københavns Kommune i fællesskab havde noget, der hed Samejet, og med en kontrakt, der hed 1 måneds varsel. Den kommunale forpligtelse til idrætslivet ligger altså herinde på dette Rådhus. Den kan man aldrig overføre til Ørestaden.

Så bliver der lavet en lov, hvor noget af Samejet bliver lagt ind i en Ørestad, hvori der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

står i den samme lov og i teksten, hvis Peter Skaarup læser efter, at de, der nu midlertidigt af Samejet har fået lov til at låne dem eller leje dem på nogle billige vilkår, naturligvis ikke kan blive liggende, fordi der skal laves en helhedsplan. Sundby Boldklub er i den forbindelse en af de lejere, som har boet der rimelig vederlagsfrit. Det har kommunen nydt voldsomt godt af i alle disse år, for ellers havde det været kommunens forpligtelse at prøve at etablere boldbaner andet sted.

Man lad være at prøve at lægge skylden over på Ørestaden, fordi det er altså Samejet, og Samejet havde en procentfordeling på 55-45, hvor kommunen havde den største ejerandel, så det er en kommunal forpligtelse.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Og vi har ikke helt fået nedlagt Samejet endnu. Derfor er der tale om nede ved Lossepladsvej et Samejeareal og ikke et Ørestadsareal, hvor man f.eks. kan finde en løsning.

Jeg kan oplyse til Peter Skaarup og andre, at der er aftalt med den relevante ekspertise i kommunen en besigtigelse sammen med klubben en af de nærmeste dage.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Ændringsforslaget af Enhedslisten om, at man foreslår, at det maksimale etagetal sættes til 6, byggeriet gøres økologisk, der etableres trafikdæmpende foranstaltninger, en bestemmelse om parkeringskravet og plads til kollegiebyggeri forkastedes med mod 35 stemmer mod 15.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, O, C, B, P og D.

Forslaget om, at der etableres permanente erstatningsbaner for Sundby Boldklub f.eks. ved Sjællandsbroen, Lossepladsvej vedtoges med 50 stemmer.

Indstillingen blev godkendt med 31 stemmer mod 15; 3 undlod at stemme.

For stemte: A, V, O, C og D.

Imod stemte: F, Ø og L.

Undlod at stemme: B.

11) 594/98

Indstilling om endelig vedtagelse af lokalplanen for "Vibenshus Runddel" med tilhørende kommuneplantillæg.

Udvalgets indstilling blev godkendt med 35 stemmer mod 15.

For stemte: A, V, O, C, B, P og D

Imod stemte: F, Ø og L.

11 a) 619/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Ændring af struktur i Rendan A/S.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

12) 584/98

Indstilling om, at i § 15, stk. 2, i Københavns Kommunes Styrelsesvedtægt udgår 3. punkt ("bemandede legepladser") og at der i § 18, stk. 2, indsættes et nyt sidste punkt med ordlyden "bemandede legepladser".

Udvalgets indstilling blev godkendt.

13) 590/98

Indstilling om godkendelse af at området vedrørende køb af pladser vedrørende Psykisk Udviklingshæmmede (PSU-området) overføres fra forsøgsbydelene til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget samt at der gives en tillægsbevilling til budgettet for 1999 for døgnanbringelsesområdet.

Bente Møller (Ø): Jeg skal ikke beskæftige mig med selve indholdet af sagen, fordi det har vi ikke noget imod. Men vi synes, den sag repræsenterer en uskik, som vi ikke håber, vi skal se ret tit, nemlig at en forvaltning laver en indstilling til Økonomiudvalget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

uden om fagudvalget. Vi har fået udvalgsstyre fra 1. januar i denne kommune, og en fagforvaltning skal altid lave indstilling til sit fagudvalg og ikke til Økonomiudvalget.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Økonomiforvaltningens indstilling blev godkendt.

14) 593/98

Indstilling om kapitalbevilling på 5,1 mill. kr. til oprensning af jordforurening i forbindelse med 2. og 3. etape af DGI-byen.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

15) 591/98

Indstilling om, at redegørelse om udbud af kommunens overskydende teleinfrastruktur tages til efterretning

Udvalgets indstilling blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

16) 592/98

Indstilling om tillægsbevilling på 18,2 mill. kr. til Miljø- og Forsyningsudvalgets budget for 1999 til udgifter i forbindelse med indgåelse af aftaler om tilrådighedsstillelse af kommunens overskydende teleinfrastruktur på 5,7 mill. kr. samt til indskud af aktiekapital vedrørende deltagelse i elhandelsaktieselskab på 12,5 mill. kr.

Rikke Fog-Møller (Ø): Vi vil gerne fra Enhedslisten begære delt afstemning om forslaget, således at beslutningen om tillægsbevilling til indgåelse af aftaler om teleinfrastruktur og forslaget om indskud af aktiekapital vedrørende deltagelse i elhandelsaktieselskabet foretages hver for sig.

Vi er stadig imod, at Københavns Belysningsvæsen indgår i et elhandelsaktieselskab. Processen har været dybt udemokratisk. Der er stadig uklarhed om selskabets karakter, der er stadig uklarhed om de københavnske forbrugeres tilknytning til selskabet.

Den miljøvenlige energi, vi skulle have fra Sydkraft, har vi ikke nogen aftaler i hus om, og det viser sig også nu her på det seneste, at der er forlydender om, at Sydkraft vil hive den svenske regering ind for EU-domstolen, hvis ikke de får en passende erstatning for Barsebäck. Det vil sige, at vi næste år står i en situation, hvor vi skal tage op til overvejelse, om vi skal trække Københavns Belysningsvæsen ud af sådan et elhandelsaktieselskab. Det har vi jo set herinde, at der ikke har været opbakning til.

Så det vil vi meget gerne have, at der foretages delt afstemning om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Hermed sluttede forhandlingerne.

Indstillingen om at der meddeles tillægsbevilling på 18,2 mill. kr. til Miljø- og Forsyningsudvalgets budget for 1999 til udgifter i forbindelse med indgåelse af aftaler om tilrådighedsstillelse af kommunens overskydende teleinfrastruktur på 5,7 mill. kr. vedtoges med 49 stemmer.

Andel del af indstillingen, samt til indskud af aktiekapital vedrørende deltagelse i elhandelsaktieselskab på 12,5 mill. kr. vedtoges med 40 stemmer mod 8.

For stemte: A, F, V, O, C, B, P og D.

Imod stemte: Ø og L.

17) 610/98

Indstilling om organisering af integrationsindsatsen i Københavns Kommune efter lov om integration af udlændinge m.v.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er en indstilling fra Økonomiudvalget. I den anledning skal jeg bare bruge få ledsagende ord.

Det er jo sådan, at kommunen overtager ansvaret for integration af flygtninge fra 1. januar 1999, og for at det sker på den mest hensigtsmæssige måde, er ansvaret for den samlede integrationsindsats foreslået placeret under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

og i de 4 bydele.

Hensynet til den enkelte flygtning eller til de familiesammenførte betyder, at integrationsarbejdet kan forankres på de lokale centre, og dermed bliver det personernes bopæl og nærmiljø, der bliver omdrejningspunktet for integrationsindsatsen.

Jeg kan i tilknytning til det, der fremgår af indstillingen, sige, at Borgerrepræsentationen først i det nye år vi få forelagt yderligere 2 indstillinger vedrørende integrationsindsatsen, dels en indstilling vedrørende udmøntning af den afsatte pulje på 75 mill. kr. til integrationsindsats, dels en indstilling vedrørende oprettelse af et integrationsudvalg.

Louise Frevert (C): Man må sige, at der har været en rigtig dejlig lang og skøn debat i udvalgene om denne integrationslov. Det var meget godt, vi havde dette fælles møde, hvor vi fik vedtaget selve aftalen imellem de 2 udvalg.

Nu ved jeg ikke, om der er nogen, der har lavet sådan en form for konspiration imod mig, fordi jeg har været så aktiv i det her, men det vil jeg helst ikke tro, fra nogen af udvalgenes side.

Jeg kan godt se, at der er nogle, der er ved at være trætte af at høre på mig, men nu har jeg altså fundet en fejl igen, og det er, at jeg ikke kan forstå, at når vi sidder og vedtager i et samlet udvalg det forslag, jeg kom med, punkt 8 om tvisten, og nu har jeg dem begge med, og jeg har også det tredje derovre, hvis der var nogen, der skulle være i tvivl. Vi vedtog på mødet, at det var den gamle tekst, der skulle stå i papiret. De fleste af jer var selv til stede. Se, det, man har gjort nu i dette papir, er at tage det her og sætte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

det direkte skrevet af.

Nu ved jeg ikke rigtig, hvordan man gør det her, men så må der komme en forklaring, fordi ingen af dem, der har været med til det møde og har vedtaget det her, kan jo stemme for, når det ikke er det, der står, som vi stemte for i udvalget. Så jeg ved ikke, om jeg har gjort det helt klart.

Ellers vil jeg sige, at jeg har været meget glad for, at de andre ting og forslag, jeg kom med, er kommet igennem. Men som sagt, det drejer sig om tvister og fortolkningsspørgsmål, punkt 8.

Og i det papir, vi havde, hvor der stod o.k. på, har I så sat den gamle tekst, hvor vi fik vedtaget denne her ... *(Afbrydelse)*. Ja, det er korrekt, hr. Martinussen ... *(Afbrydelse)*. Ja, men det er mere fordi der er nemlig sket det, til oplysning for dem, der ikke har været med i de her udvalg, at man fik udleveret én tekst og fik udleveret en anden tekst ... *(Afbrydelse af borgmester Winnie Larsen-Jensen)*. Tak, det er en dejlig kvik borgmester, vi har her.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jamen det lader til, at borgmester Winnie Larsen-Jensen skal have ordet.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Der er også andre end Louise Frevert, der har fundet den fejl. Jeg står med et omtryk, et omtryk, Louise Frevert. Jeg går ud fra, at det ligger deroppe. Men i hvert fald er det konstateret, at der er fejl i den trykte indstilling her præcis i punkt 8. I det reviderede udkast, som jeg har her, står der i punkt 8, hvis

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Louise Frevert vil følge med i sine papirer:

»I tilfælde af, at der opstår uenighed mellem de to parter om fortolkning m.v. af denne aftale, kan spørgsmålet rejses over for Økonomiforvaltningen. Såfremt det ikke ved Økonomiforvaltningens mellemkomst lykkes at afklare spørgsmålet, viderebringes sagen til Økonomiudvalgets og Borgerrepræsentationens afgørelse.«

2. næstformand (**Bente Frost**): Vi siger tak til borgmester Winnie Larsen-Jensen. Så vidt jeg bliver orienteret, så skulle dette omtrykte bilag være blevet sendt ud til alle medlemmer i går, så det vil sige, at man på medlemmernes bord skulle have den korrekte ordlyd. Er der andre end Louise Frevert, der ikke har fået det? Nu er der altså blevet redegjort for det af borgmester Winnie Larsen-Jensen, og den korrekte ordlyd ligger i et bilag oppe på et af bordene.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg har kun en bemærkning til et lille hjørne af dette kompleks, nemlig spørgsmålet om køb af de her undervisningsydelser, hvor jo ifølge aftalen Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget kan købe ydelsen andre steder end gennem Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Det synes jeg og Enhedslisten umiddelbart er noget fjolleri, fordi det er det samme sted, man kan købe dem, nemlig hos de sprogcentre, som vi godkender. Derfor er det absurd, at man kan gå ud og købe dem andre steder, så det vil vi godt have ændret. Det er faldet i diverse udvalg, men jeg vil godt have udtrykt forbeholdet i en bemærkning til beslutningsprotokollen, når vi når dertil.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Peter Skaarup (O): Jeg tager blot ordet for at gøre det fuldstændig klart, at Dansk Folkeparti ikke ønsker at tage noget medansvar for den måde, det her er strikket sammen på.

Vi synes ikke, at det er særlig betryggende at benytte bydelsrådene, som vi, uanset om vi kan lide det eller ej, først inden for det nærmeste par år skal tage stilling til om skal fortsætte overhovedet eller ej, at man så lægger en så stor opgave i det omfang, som det er tilfældet her, ud til bydelsrådene. Det mener vi ikke er en fornuftig forvaltningsskik herinde i Københavns Kommune. Men det er klart, at der er et stort flertal, der ønsker det her. Og det eneste, vi kan gøre, er bare at advare imod den placering, som man laver, i bydelsrådene, som måske bliver nedlagt inden afslutningen af forsøgsperioden.

Den anden del af det er så, at vi generelt ikke ønsker den her lovgivning om integration, som den er fremlagt.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg vil gerne svare borgmester Per Bregengaard og forklare, hvorfor vi ikke agter at støtte Enhedslistens forslag og heller ikke har gjort det igennem de forskellige udvalgsbehandlinger.

Vi mener ikke, der er nogen grund til nødvendigvis at have det, som måske kan blive bureaukrati mellem 2 udvalg eller 2 forvaltninger. Derfor mener jeg, det er udmærket, at man har begge muligheder, og så må vi vurdere, hvordan det glider, og handle så effektivt og hurtigt som muligt, fordi det er også vigtigt med denne integrationsindsats, at den glider, at vi overholder lovgivningen, og at der er det korrekte indhold.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Så jeg har ikke spor imod, at der er begge muligheder. Jeg mener, det er rigtigt, og der kan være gode begrundelser for begge dele, og derfor er det sikkert også udmærket.

Så vil jeg sige til Peter Skaarup, at de flygtninge, som kommer til os i henhold til den nye lovgivning, jo er familiesammenførte, for der kommer ikke nye. Det er så også den praktiske begrundelse for, at det skal ligge ude i bydelene, fordi de skal jo bo sammen med nogle, som i forvejen har et tilhørsforhold til bydelen. Derfor er det også vigtigt, hvis de skal have ydelser af den ene eller anden slags fra det offentlige, at det koordineres af en og samme sagsbehandler fra et og samme center.

A. Benhaddou (D): Det er Dansk Folkeparti, der igen får mig herop. Jeg kunne godt tænke mig at få et eller andet forslag fra Dansk Folkeparti om, hvad de havde tænkt sig at gøre for at løse de problemer. Hvad er det for en plan, I har for at løse vores integrationsproblemer?

Er det, fordi I er kede af, at der for første gang ligger en integrationsplan, som kan være med til at løse nogle af vores samfundsproblemer inden for flygtninge- og indvandrersområdet, så våbnet for jeres kamp bliver fjernet? Er det derfor? Eller har I en anden plan for, hvordan problemet kan løses? Hvis man ikke vil have integration, hvad vil man så fra Dansk Folkeparti?

2. næstformand (**Bente Frost**): Og det vil Peter Skaarup svare på.

Peter Skaarup (O): Dansk Folkeparti har mange planer på dette område, og det har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

vi også af og til belemret Borgerrepræsentationen med nogle forslag om, og det vil vi gøre i det nye år, som kan være vores svar på Benhaddous spørgsmål.

Det, vi ønsker, er, som ikke så mange måske er i tvivl om, at man ikke integrerer de mennesker, som ikke skal blive i Danmark, som det ikke er meningen skal blive i Danmark. Integrationsloven og den vedtagelse, vi laver i dag, lægger også op til, at vi yderligere skal acceptere det og bare sige ja og amen til det, som regeringen er kommet med, og det er jo ikke nødvendigvis det rigtige for Københavns Kommune.

Ydermere er der så det problem, som vi ser i det her, at jo flere opgaver, vi lægger ud til de bydele, jo sværere bliver det altså på et eller andet tidspunkt at sige, nu skal de bydele ikke fortsætte, hvis der var et ønske om det herinde.

Der må vi jo sige, at der er indgået en aftale om, at der skal være en folkeafstemning i det øjeblik man skal vurdere, om bydelsrådene skal fortsætte, eller de skal blive, som de er. Hvis den folkeafstemning munder ud i, at bydelsrådene ikke skal fortsætte, så har vi altså en administrativt meget, meget besværlig proces foran os, fordi så skal vi nemlig til at flytte alle de opgaver, vi ved næsten hvert eneste møde her i Borgerrepræsentationen flytter ud, tilbage igen til Borgerrepræsentationen, og så får vi en del at se til. Men det er selvfølgelig også en udfordring for alle her.

Lubna Elahi (A): Bare en kort bemærkning til Peter Skaarup. Godt Egon, du har en plan, vil jeg sige.

Jeg vil anbefale hr. Peter Skaarup at læse integrationsloven, fordi når han taler om danskundervisningsydelse i forhold til de kommende københavnere, vi taler om, så er det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

jo mennesker med lovligt ophold og ikke asylsøgere. Så der er tale om mennesker, som skal bo her, og det er dem, der skal modtage danskundervisning.

Så der er altså forskel på dem, der søger asyl, og Københavns Kommune er ikke på vej til at være et stort asylcenter. Men her er der tale om flygtninge, som kommer her til landet i forbindelse med familiesammenføring. Så det er dem, der skal bo her.

A. Benhaddou (D): *(Tilråb)*. Nej, nej, det er ikke så vild en diskussion, bare slap af, tag det roligt. Vi har jo også ret til at sige noget heroppe. Det er ikke så meget det.

Det, der gør, at jeg kommer op, er bare, at jeg efterlyser en eller anden integrationspolitik fra Dansk Folkeparti, fordi nu er de jo valgt ind med 6 mandater herinde, og det kunne jo være interessant for, hvad man kan gøre for at løse vores problemer.

Fordi sådan som jeg forstår det folketingsmæssigt, der kan jeg godt forstå, der er Dansk Folkeparti imod, at flere flytter til Danmark, flygtninge og indvandrere. Det er helt forståeligt, det er Dansk Folkepartis politik.

Men rent kommunalt så er det selvmodsiggende for mig at se Dansk Folkeparti modarbejde et integrationsforslag, der går ud på, at netop de argumenter, som mange i Dansk Folkeparti bruger, at man skal kunne lære dansk, man skal kunne indordne sig under de danske forhold, det ligger netop i integrationsloven, foruden at den så har nogle stramninger med sig. Det synes jeg, at Dansk Folkeparti skulle være med til at støtte og bakke op lokalt. Så kan vi så snakke om folketingsmæssigt. Der vil I have, at færre skal komme ind i landet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Hermed sluttede forhandlingerne.

Udvalgets indstilling blev godkendt med 42 stemmer mod 6.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B, P, L og D.

Imod stemte: O.

18) 597/98

Indstilling om godkendelse af 1997-regnskab, 1999-budget og 1999-bidrag for Strandparken I/S.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

18 a) 620/98

Garanti for kreditforeningslån til Arbejdernes Tennisklub.

Kaja Jacobsen (F): Jeg bliver nødt til at sige, at jeg synes, at denne sag er meget uheldig, fordi jeg synes, at den demonstrerer, at man sætter hele den politiske planlægning ud af spil.

Vi har vedtaget her i efteråret en idrætspolitisk redegørelse, som på nogle områder er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

meget svag, fordi den er meget bred, men som har en ret klar konklusion, som er, at skal der laves nye anlæg i Københavns Kommune, nye idrætsanlæg, så skal det være små, fleksible anlæg, lokalt forankret, og de skal være for børn og unge.

Og så kommer denne sag dumpende ned fra himlen. Vi havde sådan en mærkelig proces, hvor den blev udsat flere gange, der var ikke rigtig nogen, der vidste, hvorfor den blev udsat, men vi tænkte, det var da i orden, vi kan da godt udsætte den. Og pludselig finder man så til Arbejdernes Tennisklub en finansiering på 1 mill. kr., som man hiver op af lommen. Så står vi med pistolen for panden, for hvis ikke vi bruger den ene million, så forsvinder den, så ryger den i den store kasse. Vi har ikke nogen alternativer, for der er ikke nogen projekter i Idrætspolitisk Redegørelse, som matcher lige præcis det beløb, og det er skide svært at stemme imod, det er svært at stemme imod, at der skal bygges et idrætsanlæg.

Bang, sagde det. Man tager pengene fra lokaletilskudskontoen for Folkeoplysningsudvalget. Det er sådan en konto, som er et overskud, fordi man ikke har brugt så mange penge, som man har budgetteret med, og den konto er virkelig blevet brugt mange gange. Først brugte vi den til et lokalebookingsystem, så brugte vi den til Amager Scenen, så brugte vi den ikke til Amager Scenen alligevel. Så brugte vi den næsten til Vega, men så fandt vi pengene et andet sted. Så brugte vi den til at lovliggøre KUC, fordi man ikke kunne finde ud af at lave en tillægsbevilling. Nu bruger vi den så på denne tennisklub her, bang.

Det skal vi virkelig lære af i Kultur- og Fritidsudvalget. Det kan simpelt hen ikke være meningen, at man kommer troppende med projekter i sidste øjeblik og så sætter pistolen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

for panden på alle andre medlemmer af udvalget.

Vi skal tage vores egen planlægning, de politiske prioriteringer, vi laver, alvorligt. Det nytter ikke noget, at tennishaller lige pludselig er et af de mest prioriterede områder i kommunen og det vigtigste at få gjort nu, inden året løber ud, når vi 2 måneder forinden har vedtaget, at det vigtigste er børn og unge.

SF kan ikke støtte denne indstilling, vi undlader at stemme.

Mona Heiberg (A): Ja, vi vidste jo sådan set godt, at SF ikke ville have denne tennishal, som for øvrigt har ligget på KI's bord i meget lang tid, så projektet var jo ikke ukendt.

Så kan jeg ikke lade være med at more mig lidt over, at man fra SF's side synes, det er et problem, at man finder nogle penge. Det må da være glædeligt, at der er 1.100 mennesker i en tennisklub, der pludselig får et sted, de kan spille tennis. Er det ikke herligt sådan lige her ved juletid, at man kan lave det?

Ud over det synes jeg også, at forløbet desværre ikke var så oplysende, som det burde være, og jeg ved, at jeg selv havde en del af skylden. Men det lykkedes jo til sidst, pengene blev fundet, og hovedområde 1 og hovedområde 2 i Folkeoplysningsudvalget syntes, det var en god ting, at man kunne få denne tennishal.

Det at der også er klubber, der dels selv kan finde pengene, der selv kan rejse nogle penge, dels kan få rejst nogle penge fra Lokale- og Anlægsfonden, med de få midler, vi har til idræt og kultur i denne kommune, kan vi kun være glade for, at der også er nogle, der selv går ud i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Så Den Socialdemokratiske Gruppe kan stemme for de 4 »at«'er, der er ridset op.

Jens Kjær Christensen (Ø): Mona havde jo fat i noget, men ikke det hele. Tidligere var det jo sådan, at det altid var overborgmesteren, der på det sidste møde her før jul kom med et eller andet forslag om at bevilge nogle midler til en sportsklub, de var pludselig fundet et eller andet sted.

Der er mange gode ting ved den nye styreform. Der er bl.a., at det kan overborgmesteren ikke mere, det ligger nu ude i udvalgene. Men sagen er, at det i alle henseender selvfølgelig er en dybt beklagelig sag, som jeg tror, mange har lært af, jeg tror Kultur- og Fritidsudvalget, jeg formoder forvaltningen i Kultur- og Fritidsudvalget især og selvfølgelig Folkeoplysningsudvalget og i øvrigt KI's bestyrelse.

Alle disse parter har nu lært, at vi er i et nyt system, hvor vi, når vi kommer til årsskiftet, pludselig på grund af afregningsfaconer omkring denne lokaletilskudskonto kan være i en situation, hvor der er nogle frie midler, som ikke er anvendt.

Derfor er læren af denne proces, at der skal ligge prioriterede forslag klar i de enkelte kategorier størrelsesmæssigt, altså fra en halv million og opefter. Det lå der ikke klart. Det her var åbenbart det eneste forslag, der var klart.

Og Kaja Jacobsen har fuldkommen ret, at det ikke er i sammenhæng med den politiske prioritering, vi har lavet, da vi vedtog, hvordan idrætten skulle udvikle sig facilitetsmæssigt for ganske kort tid siden.

Omvendt må man så sige, og det var Enhedslisten også med til at sige, vi vil ikke tage stilling til dette i Kultur- og Fritidsudvalget, før det er blevet diskuteret i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Folkeoplysningsudvalget, hvor vi så også selv sidder. Så kan vi jo høre diskussionen blandt de implicerede parter, som i en forstand jo har en vis selvforvaltning over den pulje, som er udlagt, nemlig lokaletilskudskontoen.

På det møde i Folkeoplysningsudvalget, det skal ikke være nogen hemmelighed, blev der afstemning om punktet, og jeg deltog ikke i den, så jeg var ikke en del af det flertal, jeg undlod selvfølgelig, men klart et flertal af medlemmerne af udvalget stemte for, at man bevilgede disse penge til opbygning af en tennishal, uanset at det ikke lå i forlængelse af den idrætspolitiske redegørelse.

Deres argumenter var i hvert fald 2: Ja, når det nu ikke kan være anderledes, og der ikke eksisterer andre projekter, der er grydeklare. Det blev der selvfølgelig spurgt til, og det var det ene argument. Det andet var: Ja, der er også mangel, selv om det ikke er et prioriteret felt, på tennisanlæg i Københavns Kommune.

Det, jeg i hvert fald og vi i Enhedslisten lægger vægt på, er spørgsmålet om, at hovedområde 2's repræsentanter, altså jo netop dem, som har gavn af lokaletilskudskontoen og af den idrætspolitiske redegørelse, anbefalede, at man støttede dette forslag.

Så med disse betragtninger kan jeg kun sige, at Enhedslisten vil støtte dette forslag og så være helt sikker på, at næste år går den ikke, Granberg, forstået på den måde, at alle ved, at der vil være forslag klar, hvis det skulle vise sig, at der var penge til rådighed lige op til årsskiftet til prioriterede projekter.

Borgmester H. Thustrup Hansen: På det sidste møde, vi havde i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Borgerrepræsentationen, måtte et flertal her i forsamlingen jo kæmpe en drøj kamp imod SF og Enhedslisten, som ikke ønskede en fuldt udbygget svømmehal på Østerbro.

Denne gang går kampen så ud på at prøve på at få igennem imod SF og Enhedslisten igen, at vi får en tennishal ... (*Afbrydelser*). SF, SF, SF, SF. Må jeg sige til SF, for nu at præcisere det, at vi er nogle, der er så gamle i gårde her, at vi husker Fremskridtspartiet, som jo også altid kæmpede imod, at der kom penge til idrætten. Jeg synes i og for sig, det er lidt trist, at nu har vi taget afsked med Fremskridtspartiet, og så er det vel en lille smule trist nu, at vi på møde efter møde skal slås imod SF i spørgsmålet om at få udbygget vore idrætsfaciliteter.

Jeg kan sige, at hvis ikke dette forslag var blevet fremsat, så havde vi altså ikke fået opfyldt, at Lokale- og Anlægsfonden ydede lånet på de 2½ mill. kr., og vi havde ikke fået denne hal. Sådant er altså situationen, at vi ikke havde fået denne hal, hvis ikke man havde fundet frem til, at her var et projekt, der passede som fod i hose til de penge, der stod ubrugte og på en konto for lokaletilskud, og det passede sammen med, at beløbsrammen også var i orden.

Jeg synes, SF skal prøve at tænke situationen igennem, om det virkelig er rigtigt, jeg synes nemlig ikke, at det ligner SF's ånd i almindelighed, at det er SF, der skal være bagstopperen og kæmpe imod, at vi får de idrætsfaciliteter, som vi, og det er vi alle sammen enige om, regner med, at også SF er enig i, mangler så meget.

2. næstformand (**Bent Frost**): Ja tak til borgmester Thustrup Hansen fra SF – eller var det fra De Konservative?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Leslie Arentoft (V): Lad mig starte med at sige, at Venstre støtter, at der kommer en idrætshal, og vi støtter altså i hvert fald de 3 første »at«'er, der ligger i denne indstilling.

Når det er sagt, så vil jeg godt sige, at Venstre deler også den beklagelse, der kommer til udtryk fra Enhedslistens og SF's side ... (*Afbrydelse*). Jo, de har beklaget sagsgangen, og det er den sagsbehandling, det her forslag har gennemløbet, som jeg godt kan støtte Enhedslisten og SF i.

Det, der var tale om, var en behandling af de 3 første »at«'er, og det har hele tiden været præmisserne for den diskussion, vi har ført både i FOS og i Kultur- og Fritidsforvaltningen.

Nu bliver det sagt fra Mona Heibergs side, at der var bred støtte til forslaget her hos FOS. Ja, det er altså en sandhed med modifikationer, fordi det er, som Jens Kjær siger, med armen vredet om på ryggen. Alternativet var, at de bare mister de der penge, de var gået under alle omstændigheder, nu kunne de få en tennishal for det. Der var også folk, der stemte imod, fordi de mente, at det var helt forbi den prioritering, der ligger i den idrætspolitiske redegørelse.

Den 3. december, da vi kommer tilbage og skal færdigbehandle, fordi det haster virkelig det her, ligger der en indstilling fra forvaltningen, hvor der er tilføjet 2 yderligere »at«'er. Et af de »at«'er, det sidste »at«, er senere blevet trukket ud, fordi papiret blev forældet i løbet af formiddagen, således at det sidste »at« ikke gjaldt mere, da vi kom frem til vores mødetidspunkt.

Jeg tror ikke, FOS havde stemt for forslaget her, hvis de vidste, at det skulle være en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

tilskudsberettiget hal, forstået på den måde, at der skulle et tilskud i ryggen på klubben her. Så var den faldet i FOS.

Derfor kan Venstre kun stemme for de præmisser, hvorunder sagen har været behandlet. Vi skal have tennishallen, men vi kan kun støtte de 3 første »at«'er. Det sidste »at« er der ikke nogen, der har haft mulighed for at tage stilling til før i allerallersidste øjeblik. Den behandling, sagen har fået her, er udtryk for, at hastværk er lastværk. Jeg skal derfor selvfølgelig anmode om, at der bliver delt afstemning her.

2. næstformand (**Bent Frost**): Ja, det har vi forstået.

Lars Hutters (L): Jeg skal da med det samme sige, at naturligvis stemmer jeg for, at der bliver skabt mulighed for en tennishal, det skal der overhovedet ikke være nogen som helst tvivl om.

Jeg er ikke medlem af udvalget, men har siddet og lyttet her til debatten, og det er da klart, at man synes jo, det er lidt mærkeligt, at nogle gange er der den argumentation, at det her ikke kan gennemføres, fordi der ikke er nogen penge, og så er man i slutningen af et år, og så bliver der pludselig fundet nogle penge, og så er argumentationen, at nu skal vi skynde os lidt at få besluttet noget, for vi skal bruge pengene; ellers er de spildt. Det lyder altså modsætningsfyldt.

Så jeg vil godt bede om, at Borgerrepræsentationen undgår fremover både fra det pågældende udvalg såvel som de andre udvalg, at vi kommer i en sådan situation. Det kan jo lade sig gøre ved, jeg forstod også, at det var det, Jens Kjær fra Enhedslisten talte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

om, at man allerede i starten af budgetåret vedtager en procedure for, hvordan og hvorledes, så man allerede tager højde for, at der ligger nogle prioriterede forslag, hvis, såfremt, ifald man er dygtig budgetmæssigt til at få de nødvendige midler.

Jeg siger det her i den konkrete situation, men det er selvfølgelig også et budskab til andre udvalg, hvis der skulle komme en tilsvarende situation. Det er ikke særlig heldigt.

Det er udmærket, at der kommer en tennishal, men jeg havde jo gerne set, at man havde haft mulighederne for at drøfte det igennem på en god måde i udvalget.

A. Benhaddou (D): CD støtter ligesom Venstre de 3 første »at«'er.

Jeg har også været lidt kritiske over for hændelsesforløbet i forbindelse med denne sagsbehandling. Jeg synes bl.a. det var kritisabelt, at da sagen blev fremlagt for os i Kultur- og Fritidsudvalget første gang, var det utrolig vigtigt, som Jens Kjær netop nævnte før, at der var oplysninger fra FOS, Folkeoplysningsudvalgets side, om de kunne godkende, at beløbet blev taget fra hovedområde 2 eller ej. Det var selvfølgelig den afgørende faktor for, om vi var indstillet på at yde 1 mill. kr.

Så havde man et møde mandagen før. Jeg ved udmærket godt, at forvaltningen gjorde alt, hvad den kunne for at få sagen frem til os, så den lå fremme ved vores møde torsdag, da vi havde møde. Men jeg synes, det var kritisabelt. Når man var så sikker på, at det var afgørelsen i Folkeoplysningsudvalget, som var det altafgørende for, om vi ville gå med til, at der skulle bevilges den ene million, så kunne man godt have informeret os om, hvad afgørelsen var ved Folkeoplysningsudvalgets møde mandag aften. Det synes jeg i hvert fald var kritisabelt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg har lidt dårlig smag ved, at kulturborgmesteren siger, jamen vi skal have en hal. Det er jeg fuldstændig enig med kulturborgmesteren i, og jeg støtter også forslaget. Men det går også rigtigt nok, som Kaja sagde, imod det princip, som også kulturborgmesteren udtalte i sin tid, at vi netop er kritiske over for, at mulighederne for, at børn og unge udnytter idrætsfaciliteterne rundt omkring i de københavnske anlæg, at vi så sidder her og favoriserer den ældre del af den idrætsudøvende befolkningsgruppe.

Men i det hele taget støtter jeg i hvert fald forslaget. Jeg beklager, at det skulle gå så hurtigt, men jeg støtter i hvert fald de 3 »at«'er.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går vi over til anden omgang.

Kaja Jacobsen (F): Jeg bliver nødt til at sige om det med den overvældende begejstring, som Folkeoplysningsudvalget øjensynligt har haft for projekt Arbejdernes Tennisklub, at det jo altså er så som så, idet man kan læse, hvis man kigger i indstillingen, at der er flere i Folkeoplysningsudvalget, som undlader at stemme til denne sag, end der stemmer for den. Derudover er der også 3, der stemmer imod. Det er et ret spinkelt stort flertal.

Jeg vil også gerne sige til hr. borgmester Thustrup Hansen, at det er jo en helt forkert opfattelse og en helt forkert konklusion, hvis du tror, at SF ikke er interesseret i at udbygge idrætsfaciliteterne i København. Vi har, og det ved du også, stillet flere forslag i årets løb. Vi har ønsket, at man satsede på det, som vi alle sammen var enige om for 2 måneder siden: Små, fleksible anlæg for børn og unge. Vi har foreslået mobile isanlæg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Vi har foreslået, at hallen på Elverhøj på Nørrebro blev sat i værk. Jeg tror, jeg kunne nævne flere, jeg gør det ikke lige nu.

Jeg vil sige til borgmesteren, at vi ikke var kommet i den situation med, som man kan høre alle steder fra, en summarisk og uordentlig sagsbehandling, hvis den forvaltning, som borgmesteren er borgmester for, havde sørget for at gøre udvalget opmærksom på, at der var 1 million i overskud, at der var 1 uforbrugt million, og at vi kunne have taget stilling til, hvordan den kunne bruges i overensstemmelse med de prioriteringer, vi har lavet.

Når man sidder her og arbejder, så får man simpelt hen post som i en mindre virksomhed. Vi får så mange papirer, og vi producerer en uendelig række af rapporter og redegørelser og bilag og notater osv., osv., og vi læser dem, og så tror vi faktisk også, at når vi bliver enige om, hvordan vi gerne vil planlægge idrætten i København, så er vi rent faktisk enige om det.

Men så bruger man, og det må jo være fuldstændig uforståeligt for alle dem, som faktisk har forholdt sig til alle de her rapporter og redegørelser, bilag osv., at man ikke politisk synes, at det er vigtigt at følge den planlægning, man selv laver.

Jeg synes, at sagen er dybt beklagelig. Jeg tror og håber meget, at vi er enige om, at sådan skal sager ikke behandles i fremtiden i Kulturudvalget. Det nytter simpelt hen ikke noget, at man ikke tager sig selv og de beslutninger, man træffer, mere alvorligt end som så, end som man får en henvendelse et sted fra, eller der popper noget op. Det er der ikke nogen, der er tjent med. (*Lars Hutters*: Skal vi ikke snart se at gå i gang ...).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jens Kjær Christensen (Ø): Det tror jeg nu ikke, Lars Hutters skulle ønske sig.

Bare et par korte kommentarer. Altså der er jo ingen, der er uenige i det uhensigtsmæssige, der er sket, og jeg fatter og forstår, at alle på talerstolen har sagt, at det vil vi ikke finde os i fremover. Jeg mener, vi har taget de nødvendige skridt til, at der vil ligge forslag klar næste år ... (*Afbrydelse*). Undskyld. Så derfor kommer vi ikke i en sådan situation igen.

Det er første år, vi prøver det som administrerende udvalg, og politikerne har aldrig prøvet denne situation før, forvaltningen har prøvet før, kunne man så sige, også under det tidligere enevælde. Men lad det nu ligge.

Jeg forstår selvfølgelig ikke SF, fordi vi er jo enige om alle de her ting, men SF ræsonnerer alligevel som så: Det er bedst, at man slet ikke laver noget trods alt. Det giver ikke ret meget mening, undskyld. Så kan man sige fra SF's side og prøve at køre kampagne, at jeg er blevet et politisk bløddyr. Nej, undskyld, jeg synes, jeg bruger indersiden af hovedet til at få en lille smule ud af pengene, i stedet for at der slet ikke sker en pind – han er her ikke.

Hvad angår det sidste »at«, som Leslie Arentoft fra Venstre har været oppe og polemisere imod, det »at«, der hedder, »at hallen godkendes som tilskudsberettiget hal under folkeoplysningsloven«, forstår jeg det sådan, at der på grund af den klubs sammensætning, dvs. antallet af personer over 25 år, er ingen forventninger om, at den har særlig brug for det, der hedder lokaletilskudskontoen, konto 3.74.1. Men derfor kan det være fornuftigt nok at stemme det her forslag igennem, for hvis der kommer klubber, som har unge i deres medlemskreds og lejer sig ind i deres hal, ja, så kan de unge altså få

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

aktivitetstilskud.

Så altså alt andet lige, når man bevilger pengene her, så er det trods alt en måde at lave en vis fremtidssikring på, trods alt.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det Mona Heiberg, og så vil jeg sige til Lars Hutters, der jo har haft ordet heroppe fra talerstolen, at hvis sagen trækker ud, så kunne Lars Hutters jo have ladet være at tage ordet.

Mona Heiberg (A): Jeg vil gerne sige det samme til Benhaddou, som Jens Kjær prøver på at fortælle Leslie Arentoft. Netop fordi vi gerne vil have børn og unge ind i denne hal, så skal man stemme for det sidste »at«.

Da hr. Benhaddou jo gerne vil have penge til børn og unge-området, hvilket vi alle sammen gerne vil, også Den Socialdemokratiske Gruppe, og det er jo et af vores mål, så vil vi gerne stemme for det sidste »at«, for det er en måde at få børn og unge ind i det her på.

Så vil jeg påtage mig den fulde skyld for, at det her er gået lidt hurtigt. Det er jo dejligt, at ting kan gå hurtigt, men jeg påtager mig den fulde skyld for, at det er gået lidt hurtigt.

Jeg gik tilbage som formand for Folkeoplysningsudvalget og prøvede på at få fat i de 2 hovedrepræsentanter for de 2 hovedområder, for at de skulle prøve på at finde ud af, om det her kunne lade sig give sig, og det kunne det så. Det er under ingen omstændigheder forvaltningens skyld. Forvaltningen har gjort et kæmpegodt stykke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

arbejde med lynets hast. Jeg kender ikke nogen i 1. afdeling, Kultur- og Fritidsforvaltningen, der ikke gør sit arbejde godt nok. Jeg tror, samtlige medarbejdere i 1. afdeling ... (*Afbrydelse*: Det er ikke 1. afdeling). Hvorfor får denne kvinde på min højre hånd pludselig ordet midt under sagen? ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er Mona Heiberg, der har ordet. Men det hedder »Kultur- og Fritidsforvaltningen«.

Mona Heiberg (A): Mit udgangspunkt er, at de, der er ansat i Kultur- og Fritidsforvaltningen, gør deres bedste, og det er deres udgangspunkt for at lave et stykke arbejde, og det mener jeg, de har gjort denne gang. Jeg mener, der er ingen grund til, at det er dem, vi skal skyde på. Sagen blev behandlet med lynets hast dér i hvert fald.

Så vil jeg sige til Kaja Jacobsen, at et meget snævert flertal er et flertal. Ligegyldig om et flertal har en stemmes flertal, så er det altså et flertal. Sådan er demokratiets love nu engang, og det kan vi ikke lave om på.

De, der har undladt at stemme i Folkeoplysningsudvalget, ja, det er altså politikerne, fordi de mente, at det var de 2 fagudvalg, der skulle stemme om det her hovedsagelig. Jeg ved ikke, om der var enkelte politikere, der stemte, det vil jeg ikke udtale mig om, jeg var ikke til stede ved det pågældende møde, men et flertal er i hvert fald et flertal.

Skal vi ikke bare nu få stemt om denne sag og få det overstået?

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg synes ikke, at Kaja Jacobsen har ret i, at noget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

er dybt beklageligt i forbindelse med, at vi får denne hal bygget. Var der ikke taget det initiativ her, så havde vi ikke fået bygget denne hal. Det kan ikke være dybt beklageligt, hverken ud fra det standpunkt, Kaja Jacobsen har, eller det standpunkt, jeg har, at nu får vi altså bygget denne hal.

Det er rigtigt, jeg var ikke klar over, hvorfor sagen var på 2 gange i Kultur- og Fritidsudvalget og blev hevet væk hver gang, men det er åbenbart, fordi Mona Heiberg havde fundet ud af en idé, hun ville efterprøve, og det var så fint nok.

Jeg synes, vi skal dømmes på resultaterne. Vi skal dømmes på resultatet, at der bliver bygget en hal nu, fordi vi får aktiveret, at Lokale- og Anlægsfonden er indstillet på at yde et lån på 2½ mill. kr., hvis vi vil komme med denne million. Jeg synes, man skal hæfte sig ved, at der er en betingelse for at få disse 2½ mill. kr. udløst, og det er, at vi kommer med denne million, som Mona Heiberg gik i gang med at finde.

Hvis jeg nu husker ret, jeg er jo gammel formand for Folkeoplysningsudvalget, og der er omkring 20-25 medlemmer, og der var 3, der gik imod. Det er da ikke mange, der er gået imod, i forhold til så mange medlemmer, der er.

Jeg er også opmærksom på, at det 4. »at«, at hallen godkendes som tilskudsberettiget hal under folkeoplysningsloven, er for at give mulighed for de børn og unge, som vi gerne vil gøre noget for, jævnfør Idrætspolitisk Redegørelse, som netop understreger, at det er et problem for København, at så lille en del af børn og unge kommer til i hallerne, også når vi sammenligner med det øvrige land. Så er det da vigtigt, at vi godkender, og alle haller skal jo godkendes her i BR, det står der udtrykkeligt, for, at de kan blive tilskudsberettiget, og det er da vigtigt, at vi så får det gjort, hvis vi ønsker at få flere børn

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

og unge ind i vores idrætshaller i overensstemmelse med Idrætspolitisk Redegørelse.

O.k., jeg erkender, at denne hal ikke var opført på prioriteringslisten, men vil så i samme åndedrag da gerne sige, men hallen bidrager altså til, hvis vi stemmer for det sidste »at« også, at få tilgodeset de børn og unge, som Idrætspolitisk Redegørelse så kraftigt lægger vægt på, at vi skal få ind i vores haller.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det Radikale Venstre sidder ikke i Kultur- og Fritidsudvalget, så vi kan jo ikke vide, hvordan det er gået med papirgangen i Kultur- og Fritidsudvalget.

Men i Folkeoplysningsudvalget kan jeg i hvert fald sige, at der var jeg meget utilfreds med den måde, det foregik på. Man mødte op, og man havde en hel masse papirer, og vi havde en lang, lang, lang dagsorden, som vi dårligt nok kunne nå.

Ved mødets start får vi fremlagt et stykke papir, og vi får besked på, at dette papir er nu punkt 8 a, og så får man 5 minutter til læsepause til at tage stilling til 1 mill. kr. til en hal, som man ikke ellers har hørt noget om.

Når man så hører her fra talerstolen, at i Kultur- og Fritidsudvalget var det også kommet i sidste øjeblik, så synes jeg, at der er et eller andet i denne sagsgang, som ikke har været helt så godt. Så kan Mona jo tage skylden på sig, og jeg vil sige, det er en meget, meget, meget stor skyld, du må tage på dig. Jeg synes godt, at de papirer kunne være kommet frem. Jeg synes, det er urimeligt, at man møder op til et møde, og så får man 5 minutter til at læse på en sag om 1 million.

Så vil jeg sige om selve det tilskud, at Det Radikale Venstre har tænkt sig at sige ja til,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

at man giver 1 mill. kr. tilskud til dette, men at vi vil undlade at stemme om godkendelse. Der vil vi sige, det er simpelt hen spørgsmålet om, at vi ønsker, den hal bliver bygget, og når så den bliver bygget, jamen så kan man selvfølgelig søge om at få den tilskudsberettiget. Det er vel helt naturligt, vi fik lige at vide af borgmesteren, den skal op her i BR.

Vi vil nemlig gerne høre, om denne hal så også har tænkt sig at overholde de regler, der hedder, at man laver ungdomsarbejde, så det ikke bare bliver nogle velbjærgede voksne arbejdere, der løber rundt og spiller tennis, men at man også giver plads til, at børnene kan komme ind og på de rigtige tidspunkter. For det ser vi ikke noget af. Der mangler stadig væk en masse papir på, hvad det er, der egentlig skal foregå i denne hal. Når man får nogle papirer, der hedder, at nu prioriterer vi ungdommen mellem 17 og 20, så skal De Radikale meget gerne være med til at støtte, at dette bliver en tilskudsberettiget hal.

Så skal vi sige til sidst, at vi selvfølgelig er lidt kede af, at man har valgt et forslag, der ikke findes på den prioriterede idrætsinvesteringsliste. Det havde måske været fornuftigt, at man havde taget et af de emner, der havde været på listen. Så havde der ikke været denne diskussion.

Leslie Arentoft (V): Svar til Mona Heiberg og Thustrup Hansen.

Børn og unge bliver først hevet ind i debatten i dag. 3 minutter før vi skal til at sætte os ned og stemme om tingene, så lancerer I, at nu skal hallen også være for børn og unge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Tværtimod stillede jeg et meget simpelt spørgsmål til Børge Sørensen: Er der tilskud knyttet til den her opførelse? Og jeg fik at vide, at der var tale om et rundt nul. Det er den forudsætning, hvorunder FOS behandlede sagen.

Nu siger I så, at det skal selvfølgelig også være en hal for børn og unge. Jamen det er da fint. Det ville bare være endnu finere, hvis vi havde fået den diskussion draget ind i tennishallen også, og ikke at vi har fået den stik modsatte oplysning, at der ikke var tale om noget tilskud. Det blev sagt ligeud på det møde, at der var tale om nul kroner og nul øre, og det er den forudsætning, som FOS har behandlet dette forslag under.

Derfor, når Venstre undlader, og vi undlader altså at stemme for det sidste »at«, så er det simpelt hen af rene anstændighedsgrunde over for de folk, der sidder og behandler den her slags ting.

Vi stemmer for forslaget, de 3 første »at«'er, fordi det har FOS også sagt ja til. Det sidste og den her efterfølgende debat aner FOS intet som helst om, og det er lidt at tage ... ja, jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det.

Så jeg håber, det var svar på tiltale til både Thustrup Hansen og Mona Heiberg.

Martin Günter (F): At denne sag er noget rod, fremgår jo allerede af, at den sag, vi har på dagsordenen, hedder »Garanti for kreditforeningslån ...«. Jeg har ikke hørt ordet »kreditforeningslån« nævnt en eneste gang. Men det er jo klart. Det er fordi det fra forvaltningens side indstilles, at man ikke bør give en sådan garanti, det er der ingen penge til i vores afdeling.

Men så er der egentlig udvalget, der tilfældigvis ved, at der nok ligger en million et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

andet sted, og vi er på slutningen af året. Så accepterer, og det er det, der egentlig gør mig lidt irriteret og bitter, borgmester Thustrup Hansen, så accepterer man fra borgmesterens side og fra forvaltningens side, at fordi det er sent på året, og der ligger og svømmer en million et sted, som ingen har villet orientere det administrerende udvalg om, så deler man den bare ud til noget, som man i øvrigt fra forvaltningens side anbefaler, at man ikke går ind i, og som ikke harmonerer med de planer, man har.

Det forargelige i denne sag er ikke, at SF undlader at stemme. Det er ikke, fordi vi er imod denne hal. Det forargelige er, at borgmesteren tilsyneladende lægger en kedelig linje her, at hvis man sidder et eller andet sted og ved, at der findes nogle penge, så kan man bare lurepasse sådan godt hen ad året, trække et projekt op af hatten og så vupti. Ja, vi skulle nemlig have, at pengene går tilbage. Så er det det projekt, pengene skal gå til. Det er ikke den måde, vi synes, at man skal samarbejde på. Det er ikke den måde, vi synes, at projekter skal blive til på.

Vi har ikke noget imod, at også arbejderne derude kommer til at spille tennis, men det er en sag, som hele året har gået på en korrespondance mellem overborgmesteren og klubben, og så dukker den først op i udvalget her for 14 dage siden. Og for en måned siden kommer den socialdemokratiske formand for Folkeoplysningsudvalget, og hun kan lige netop få enderne til at hænge sammen, så man kan finde en million til denne opgave. Det er det, borgmester Thustrup Hansen, vi protesterer imod.

Jeg synes ikke, det er rimeligt, at fordi vi protesterer imod en sag af denne art, som politisk ikke hører ind under det, som vi har prioriteret, og som vi synes proceduremæssigt er kørt forkert, at så skal det pludselig hedde sig, at vi fra SF's side

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

skulle være imod det konkrete projekt.

Vi undlader at stemme, som vi har skrevet i indstillingen, på grund af den måde, det her er blevet til på.

A. Benhaddou (D): Jeg er også enig med Leslie Arentoft i, at det er noget mærkeligt noget, at man lige pludselig begynder at tale om børn og unge. Det har vi slet ikke drøftet i udvalget i forbindelse med dette forslag.

Så jeg synes, det igen er lige lovlig for plat at begynde at misbruge de unge og børnene i denne situation. Det var ikke det, der var lagt op til i dette forslag. Der var lagt op til en klub, der havde brug for 1 mill. kr., og det skulle vi bare finde i løbet af nul komma fem.

Jeg ved, at ethvert af medlemmerne i dette udvalg har en fax. Vi kunne godt have brug for, at når man tager en beslutning mandag aften i Folkeoplysningsudvalget, så kunne man godt faxe til os, hvad beslutningsresultatet var, tirsdag morgen eller onsdag morgen.

Det er ikke at være kritisk over for forvaltningen. Jeg ved udmærket godt, at forvaltningen har været pisket til at få denne sag ført igennem, og al ære og respekt for det, for det nåede de søreme. Men jeg synes nok, at man manglede lidt handling fra dem, der var så ivrige efter at få det her beløb på 1 mill. kr. bevilget, og det er dæleme mange penge i forhold til nogle klubber eller foreninger, der bliver afvist med små beløbsstørrelser på nogle tusinde kroner.

Her taler vi om 1 mill. kr., som vi skulle tage stilling i løbet af en uge, i løbet af nul

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

komma fem. Først starter det netop med, at der er tale om garanti for kreditforeningslån, og så lige pludselig udvikler sagen sig til, at nu skal vi til at finde 1 mill. kr. og forære den væk til klubben, og så kan de klare sig selv.

Det andet, jeg også manglede i udvalget, var: Hvad lavede klubben, hvad stod den for? Hvad var det for en slags mennesker, der benyttede de klubber osv.? Det er meget normalt, at man får de oplysninger i forbindelse med ansøgning om bevilling. Det fik vi heller ikke i forbindelse med det.

Og så fik vi også at vide, at sagen egentlig kørte gnidningsfrit igennem Folkeoplysningsudvalget, men nu får vi altså et medlem af Folkeoplysningsudvalget op, der siger, at der blev det altså også simpelt hen skøjtet hen over hovederne på dem. Samme opfattelse havde vi også i Kultur- og Fritidsudvalget.

Så jeg synes, vi alle sammen har lært noget af denne sag. Det vil nok ikke ske igen, det er jeg næsten helt hundrede procent sikker på.

Men lad os vedtage de 3 »at«er, for de penge skal jo bruges, og hellere bruge dem end smide dem i et hul. Så jeg synes, de skal have de penge.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så går denne store sag over til sin tredje runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det var egentlig Martin Günter, der fik mig på talerstolen, fordi sådan som Martin Günter talte før, lød han jo som en vred og bitter mand. Jeg kan simpelt hen ikke få det over mit eget hjerte, at vi nu skal gå på juleferie, og så tanken om, at Martin skal gå og surmule, indtil vi mødes igen i det nye år. Jeg har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

desværre ingen penge med i lommen, Martin, til et af dine projekter.

Men jeg håber dog alligevel, at denne diskussion har vist, at alle politisk er enige i, at det ikke er sådan, det skal gøres. Jeg tror også, det er blevet klargjort, at der egentlig ikke har været andre muligheder, hvis man skulle bruge pengene, og så enkel er den sag. Så husker vi alle sammen, hvad vi har sagt, og det er jeg sikker på.

Stadig væk til det 4. »at«: Jeg tror, der er nogle, undskyld jeg siger det ligeud, som ikke forstår, hvad det egentlig handler om, det lyder sådan. Hvis man ønsker at støtte, at der skal komme unge under 25 år, der spiller tennis, ind i denne hal, så skal man stemme for det 4. »at«. Hvis man undlader at stemme for det 4. »at«, så er man sikker på, at der ikke kommer nogen ind, eller rettere, hvis der kommer nogen ind, så får de ikke aktivitetstilskud eksempelvis.

Så altså så simpel er den sag, så jeg kan kun anbefale dem, der gerne vil have, at der kommer flere unge under 25 år, der spiller tennis, at støtte det 4. »at«.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det borgmester Thustrup Hansen. Jeg gør opmærksom på, at det er tredje runde.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg bliver nok nødt til at sige til min meget gode ven Martin Günter, at det er da ærgerligt, at hverken han eller jeg fandt ud, at der lå en løsning her. Det var der en anden, der fandt ud af.

Jeg har altså taget det standpunkt at sige: O.k., Mona Heiberg kunne få de der brikker til at falde på plads, så vi kunne få lavet denne tennishal og få udløst støtten fra Lokale-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

og Anlægsfonden, få det i orden.

Jeg vil da ikke ligge søvnløs derhjemme og ærgre mig over, at det var Mona Heiberg, der fandt løsningen. Det vil jeg da meget gerne sige til SF. Man kan da ikke gå og ærgre sig over, at der var en anden, der fandt ud af det. Det helt afgørende for os som politikere er da, hvilke resultater der kommer ud af det. At Mona så var lidt vaksere denne gang, end vi andre var, nå ja, men der kommer noget konkret og noget godt ud af det.

Det er ikke rigtigt, som Martin Günter siger, at jeg skulle have gjort opmærksom på, at der lå 1 million kroner der. Jeg har været med i mange år i de her forskellige udvalg, og jeg har aldrig hørt, at man hele tiden fra formandens side går og gør opmærksom på, at nu ligger der et beløb der, nu ligger der et beløb der, nu ligger der et beløb der. Det er noget, folk selv må sidde og følge lidt med i.

I øvrigt har vi den gode vane i det udvalg, Martin Günter og jeg kommer fra, at hver gang der er givet en bevilling, så gør vi opmærksom på, hvor mange penge der så er tilbage. Med denne bevilling er der brugt så meget, denne bevilling bruger så meget, og hvad er der så tilbage? Den gode vane har vi. Så man kan rent faktisk følge med i, hvor mange penge der er tilbage, og det er antagelig ad den vej, fordi Mona Heiberg læser på tingene, hun har fået øje på, at der ligger saftsusemig 1 million der, og så kan vi få denne løsning igennem her. Jeg synes ikke, vi skal ærgre os så frygtelig meget over det.

Må jeg sige også til Benhaddou – kære Benhaddou, jeg vil gerne sige noget til dig. Der er ikke tale om her at slå plat på det her med børn og unge. Jeg gik rent faktisk ud fra, at man var klar over, at det er det, det 4. »at« handler om. Det er jo ikke voksne, det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

er jo ikke mig, der går hen og spiller badminton eller tennis, som skal have tilskud fra kommunen. Jeg betaler det, det koster, og medvirker til, at der kommer et overskud i KUC.

Men det er når børn og unge skal ind, hovedområde 2, hvor antagelig alle har stemt i Folkeoplysningsudvalget for dette her, det er for at sikre, at de kan komme ind, at dette »at« skal med.

Det er da ikke noget med, det bliver så sagt her, at det er fem minutter i tolv. Det er det, der ligger i dette »at«, at bliver den ikke tilskudsberettiget, så får vi ikke børn og unge ind, for det er dem, der skal have tilskuddet, det er det, der ligger i hovedområde 2. Det er børn og unge, jeg tror, at grænsen er 26 år, der får tilskuddene. Men det kunne da godt være, at det skulle have været skåret ud i pap endnu en gang, at sådan er det.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil minde borgmester Thustrup Hansen om, at direkte tale ikke er tilladt.

Kaja Jacobsen (F): Altså Jens Kjær sagde, at han håbede i hvert fald, at der var et klart budskab om, at alle var politisk enige om, at den her slags sagsbehandling ikke skal foregå i fremtiden. Det håber jeg også, men med den mageløse retorik, som køres fra Socialdemokraterne og De Konservative i aften, så er jeg faktisk vældig usikker på det.

Jeg har nogle spørgsmål.

Jeg kan ikke forstå, når Mona Heiberg siger, at det er flot, at det er gået så hurtigt, om hun også synes, det er flot, at det er gået så hurtigt, at det er gået hen over hovedet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

på en hel masse folk.

Så påtager Mona Heiberg sig oven i købet ansvaret for det. Men vil Mona Heiberg også gå så langt som til at erklære sig enig i og sige: Ja, den her står ikke på vores prioritering, det her er ikke det, vi politisk har vedtaget?

Så vil jeg sige, at det her famøse flertal i Folkeoplysningsudvalget, som først var stort og siden hen bare var et knapt flertal, eller et flertal i hvert fald, for et flertal skal der til, mener Socialdemokraterne, det har vi set flere gange i aften, et flertal som kan bruges, i hvert fald hvis man får ret.

Til borgmester Thustrup Hansen: Jeg synes også, det er flot, når andre mennesker, udvalgsmedlemmer, og skønt og dejligt, synes jeg det er, når man kan finde løsninger, når man får brikker til at falde på plads, når man er lidt vaksere end de andre, når man gør sit hjemmearbejde og læser på sagerne. Det synes jeg er meget flot, det glæder mig.

Men jeg ville have syntes, det var rigtig meget flottere, hvis de, der var så vakse og havde læst så godt på sagerne, kunne være med til at opfylde de politiske målsætninger, som vi har sat os.

A. Benhaddou (D): Det er meget kort.

Borgmester Thustrup Hansen siger, at i det 4. »at« ligger der netop i forbindelse med, at man vedtager det 4. »at«, så får man tilskud til børn og unge under 25 år. Ja, det er også rigtigt, men jeg mener, det er den omvendte rækkefølge.

Normalt er det sådan, at man opretter en forening, og så søger man om tilskud til disse unge mennesker. Her går vi ind og på en måde forhåndsbevilger til nogle unge, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

ikke er der i forvejen. Så vidt jeg forstår, er der ikke nogen børn og unge i denne tennisklub, den er jo ikke engang udvidet endnu, men vi giver dem tilsagn om, at de i forvejen får et tilskud. Det er jo en omvendt rækkefølge.

Det er det, jeg mener, det hænger ikke sammen med vores Idrætspolitiske Redegørelse. Der har vi jo mange børn og unge, foreninger og klubber, som kunne have godt af de midler, og de var klar, de var rede til at få de her midler. Så hvis man egentlig vil gøre noget for børn og unge direkte, så kunne man tage et udpluk af dem, der lå i vores Idrætspolitiske Redegørelse, og give dem fra de penge der.

Men jeg mener stadig, at børn og unge blev ikke nævnt. Det er først i dag, jeg hører ordene »børn og unge«. Det kan godt være, det ligger selvfølgelig i det der, at man søger om tilskud, men det er jo også en omvendt rækkefølge, mener jeg. Først giver man lov til at bygge og udvide, og så giver vi på forhånd dem lov til at søge om nogle penge. Vi ved ikke engang, om de får de medlemmer eller ej, og hvor mange.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, det var den korte bemærkning fra hr. Benhaddou. Så er det Mona Heiberg ... Mona Heiberg frafalder. Så er der vist ikke andre, der ønsker ordet.

De tre første ”at“er blev godkendt med 41 stemmer; 7 undlod at stemme.

For stemte: A, Ø, V, O, C, B, L og D

Undlod at stemme: F.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Det fjerde at blev godkendt med 25 stemmer; 21 undlod at stemme.

For stemte: A, 1 fra F, Ø, C og L.

Undlod at stemme: F, V, O, 1 fra C, B og D.

19) 599/98

Indstilling om kapitalbevilling på 4.345.000 kr. til etablering af et fritidshjem til 66 børn på Carl Nielsens Alle

Indstillingen blev godkendt.

20) 600/98

Indstilling IT-satsningen i 1999 på folkeskolerne i BR- kommunen og i gymnasierne.

Borgmester **Per Bregengaard**: Enhedslisten har selvfølgelig ikke noget imod, at de her projekter bliver fremmet, og at de her bevillinger bliver bevilget.

Det, vi finder stærkt betænkeligt, er, at IT-satsningen finansieres af bevillingerne til handleplanerne, hvis gennemførelse hermed forsinkes. Sammen med SF vil vi gerne have indført det, der står i udvalgsindstillingen, som bemærkning i beslutningsprotokollen for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

mødet i aften.

2. næstformand (**Bente Frost**): Vi skal nok tage det med, som borgmester Per Bregengaard nævnte.

Karen Schmidt (A): Ganske kort. I det udvalgsbudget, som blev vedtaget i U- & U-udvalget i foråret, hvor partierne godt nok tog forbehold, og hvor det også er ændret siden hen, da vi har vedtaget budget her i BR, var den her IT-satsning glemt.

Jeg synes, det er lidt problematisk eller kritisk, at SF og Enhedslisten i dag, synes jeg, spiller hellige og brokker sig over, at de 10 mill. kr. skal findes et andet sted.

Vi er andre partier, der stemmer for, at vi skal gennemføre den IT-satsning. Så vil jeg godt høre: Skal vi lade være med at have IT-satsning, eller har I alternative driftsmuligheder?

Bjarne Petersen (F): Undskyld, undskyld Karen Schmidt, undskyld at du ikke har læst, hvad der rent faktisk stod på ønskelisten, fordi det var faktisk på ønskelisten, en IT-satsning svarende nogenlunde til det beløb, der nu dukker op.

Min forargelse går på Den Socialdemokratiske Gruppe, som tager et andet sted fra for at gøre sig populær på en IT-satsning, som vi alle sammen ved kun er en tiendedel af, hvad de øvrige storbyen i Skandinavien i øvrigt ofrer på IT-satsningen.

Så velbekomme. Man tager det bare et andet sted fra, og så synes man, man gør sig populær. Det var på ønskesedlen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Hermed sluttede forhandlingerne.

Indstillingen blev godkendt.

21) 601/98

Indstilling om at der som et 5-årigt forsøg etableres en selvstændig overbygningsskole for 8. - 10. klasse i ejendommen Heimdalsgade 29-33

Borgmester **Per Bregengaard**: Denne sag har jo haft et langt forløb. Det drejer sig jo om, om man skal lave en såkaldt overbygningsskole for 8.-10. klasse.

Der vil jeg sige, at et ubrudt skoleforløb er nogle elevers behov, og der ligger nogle kvaliteter i at have en lærerflokk, som følger en måske ikke hele vejen fra 1. klasse og op, men i hvert fald, at der er kontinuitet i ens skoleforløb. Det er helt klart, at andre elever har behov for nye udfordringer, når de når op i 12-13-14-års-alderen, og dermed imødekommer man deres behov ved at lave en særlig ungdomsskole for de øverste klassetrin i folkeskolen.

Det er min opfattelse og Enhedslistens opfattelse, at en sådan overbygningsskole kunne være pædagogisk spændende. Jeg ønsker gerne forsøg.

Men stillingtagen til valget i det dilemma, vi står i, nemlig det ubrudte forløb kontra de nye udfordringer, overlod Skoleudvalg og Borgerrepræsentation for et år siden til de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

enkelte skoler. Hvis man skulle gennemføre eksperimentet, så skulle der være opbakning til det. Det var jo ud fra den betragtning, at det nok var de lokale skoler, som var bedst til ud fra lokale og konkrete overvejelser at afgøre, om de ville være med, og om eksperimentet var en god ting for dem.

Det er desværre ikke gældende latin længere. Man er gået ud i en proces, hvor man har et område, nemlig Ydre Nørrebro, man har sendt det til høring igen, og 2 af skolerne har sagt klart nej, nemlig Havremarkens og Hillerødgades Skoler, mens Rådmandsgades Skoles bestyrelse eller i hvert fald flertallet i bestyrelsen synes, at det er en god idé.

Alligevel ser det ud til, at det her forslag om at gennemføre det tvangsmæssigt for alle 3 skoler på Ydre Nørrebro vil nyde fremme i aften.

Enhedslisten har stillet forslag om, at man i stedet for laver en, kan man sige, slags overbygningsskole alene for Rådmandsgades Skole, den skole, som har stillet sig positivt. Man kan sige, at ved at begrænse det til den ene skole letter man den svære overgang, der bliver, og det samarbejde, der under alle omstændigheder skal op og stå mellem den afleverende skole og den modtagende skole. Det foregår mellem 2 enheder og ikke 3.

Det er klart, at forsøget ikke får samme omfang, men stadig væk kan der laves nogle spændende linjer, fordi Rådmandsgades Skole kan udvides på grundskoleplanet med 4 klasser, muligvis 5 klasser senere, hvis man lægger 7. klassen over på denne overbygningsskole.

Når man gennemfører dette eksperiment, så sker det jo, hvis flertallet tegner sig, sådan som jeg fornemmer det, på trods af 2 skoler, og jeg tror, at det kan blive en meget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

svær hurdle at tackle.

Der er ingen tvivl om, at skal man lave vellykkede eksperimenter, forsøg, så kræver det, at man har folk med sig. Det ville være et nederlag, hvis de i kvarteret ikke kunne fastholde de store elever i folkeskolen, hvis de og deres forældre, som jo har en stor indflydelse på det her niveau, stemmer med fødderne og søger andre steder hen, fordi udgangspunktet er en uvilje mod overbygningsskolen. Det er en betænkelighed, som jeg synes, at alle skal tage ad notam, hvis man ønsker et vellykket eksperiment.

Det er klart, der bliver måske lidt mere plads derude, hvis man begrænser det til én skole, men man kunne lægge andre ting der. Der kunne være nogle ting med ungdomsklub, ungdomsskole og også en ting med at flytte Ungdomsvejledningen ud, så det er et mere velbeliggende sted.

Jeg må lige sige, at konklusionen på det, jeg siger, er selvfølgelig, at man stemmer for det forslag, som Enhedslisten og SF bakker op, nemlig at man begrænser forsøget til Rådmandsgades Skole.

Så er der på falderebet opstået en ny ting, idet Miljøkontrollen har været ude og se på og undersøgt den her ejendom, man vil købe, og der er desværre en kraftig jordforurening derude.

Det, der står i Miljøkontrollens skrivelse, er, at grunden kan frigives til en anvendelse som skole for større børn, hvis grunden forbliver befæstet, og det er der altså ikke planer om at ændre på og bryde asfalten osv. op, samt hvis indeklimateundersøgelser viser, at der ikke sker afdampning fra olieforurening eller fra eventuel jordforurening ved et tidligere benzinanlæg. I dette tilfælde vil der ikke blive stillet krav om fjernelse af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

jordforureningen.

Hvis der ved indeklimaundersøgelserne påvises en risiko for indeklimaet i bygninger, kan disse eventuelt afhjælpes ved bygningstekniske foranstaltninger som membran, ventilation osv.

Det er sådan, at den betingede slutseddel, der er skrevet på Heimdalsgade, indeholder en miljøklausul, hvor man netop, hvis der viser sig sådanne ting, kan træde tilbage fra handelen.

Der har så været forhandlinger med sælgeren, hvor Økonomiforvaltningens 9. kontor har været involveret, og der er på det grundlag lavet en aftale om, at der i prisen gives et nedslag på 300.000 kr., at udgifter til oprensning af jord ud over de 300.000 kr. og udgifter til eventuel oprensning og afhjælpning af indeklimagener fra de gamle benzinanlæg deles halvt mellem parter. Begge parter kan træde tilbage fra handelen, såfremt udgifterne til oprensning og udgifterne til afhjælpning af eventuelle indeklimaproblemer efter undersøgelser viser sig væsentligt at overstige 300.000 og 400.000 kr., i alt 700.000 kr. Dette skal så være afklaret senest 31. januar næste år.

Konklusionen på det her er altså, at der til det 3. »at« kommer et ændringsforslag, som indeholder de ting, jeg har skitseret, og som er uddelt på medlemmernes pladser. Det håber jeg så, at man kan tiltræde.

Det er vigtigt, at vi køber denne bygning. Ligesom vi har været inde på med Indre og Ydre Østerbro tidligere på aftenen, så bliver vi nødt til at skaffe plads til de kommende elever også på Ydre Nørrebro. Jeg tror ikke på ideen om at bygge en splinterny skole dér. Jeg tror, den er dødfødt med det samme, og derfor skal bygningen købes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Der hvor uenighederne står om, er, hvilken type skole man skal indrette i Heimdalsgade. Skal det være en skole, som fungerer som overbygning til Rådmandsgades Skole, eller skal det være for alle 3 skoler i kvarteret?

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det ændringsforslag, som Per Bregengaard stillede, indgår i de videre forhandlinger, og det vil vi tage stilling til ved afslutningen af forhandlingerne.

Karen Schmidt (A): En overbygningsskole er som idé en tanke, vi har arbejdet med i mange år i Socialdemokratiet, og det er også en tanke, som jeg i mange år har arbejdet med, og som jeg vil sige, at jeg brænder utroligt meget for.

Overbygningsskolen i Heimdalsgade bliver den første skole i København, der bliver indrettet kun til skolens ældste elever, og bygningsmæssigt kommer den derfor til at være noget anderledes end almindelige skoler.

Der er lavet nogle foreløbige tegninger af Arkitektgruppen København, og jeg vil sige, at de tegninger, der ligger, ser utrolig spændende ud.

Der bliver mulighed for at lave mediatek, kantine til eleverne, det vil sige, vi får også mulighed for at lave en kostindsats over for folkeskolens ældste elever, som også er påtrængende. Der bliver en tilbygning i glas, hvor man kan have økologisk væksttårn. Der bliver mange andre spændende detaljer. Der bliver vægge, der kan drejes, således at man kan justere lokalernes størrelse, alt afhængigt af, hvor mange der skal modtage undervisning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Alt i alt bliver denne skole et mekka for undervisningsdifferentieret og engageret undervisning. Der er en stor tagterrasse, der er nedgang til den grønne kile på det gamle jernbaneterræn, der ligger bagved, og som er ved at blive virkelighed. Så alt i alt ser skolens lokaler utrolig fornuftige ud.

Selve skolebygningen, der skal have ca. 325 elever, bliver altså indrettet, så den møder de unges behov, og det er lige præcis det, undervisningen også gør. Det er meningen, at når eleverne starter på overbygningsskolen, så skal de vælge sig ind på temalinjer. Hvad det er for temalinjer, er ikke besluttet endnu. Det er noget, der skal lægges ud i den styregruppe, der bliver nedsat, såfremt det her forslag i dag bliver vedtaget.

Det nye ved skolen, altså ud over de utroligt specielle og til unge indrettede lokaler, er det nye tilbud om temalinjer, og at undervisningen skal være projektorienteret. Ved at lave projektorienteret undervisning, ved at lave temalinjer, giver vi eleverne utrolig stor indflydelse på deres skoleforløb, så elevdemokratiet får fantastiske muligheder for at blomstre i denne overbygningsskole.

Ideen om en overbygningsskole har været mange år undervejs, og jeg vil sige, at det, der ligger til grund for det, er pædagogiske tanker. Folkeskolen i København har generelt det problem, at klasserne er tynde i toppen. Det er de mange steder, fordi ... (*Uro i salen*) ... undskyld at jeg taler ... fordi der er mange, der siver ud, når de når de ældste trin. Det kan man tolke på mange måder. Man kan bl.a. tolke det derhen, at der er nogle elever, som har behov for en ny udfordring og for et andet skoletilbud end det, vi traditionelt set tilbyder i folkeskolen i København.

Jeg tror, at vi med denne overbygningsskole sætter en stopper for flugten til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

privatskolerne. Nu får kommunen mulighed for at konkurrere med et spændende skoleforløb for de ældste klassetrin.

En anden sidegevinst ved de her overbygningsskoler er, at de lægger utrolig stor vægt på brobygningsforløb. Eleverne kommer altså i deres skolegang i kontakt med mange flere forskellige ungdomsuddannelser, end man har mulighed for at få etableret i en almindelig folkeskole.

Sidegevinsten ved indsatsen er så, det ved vi fra forsøg med overbygningsskoler andre steder i landet, at de elever, som gennemfører brobygningsforløbet, også får prøvet en masse ungdomsuddannelser. Nogle af stederne, hvor man har haft de her forsøg, har vi haft resultater på op mod 100 pct., der har gennemført den første påbegyndte ungdomsuddannelse, de starter på efter folkeskolen. Det er der altså ikke nogen almindelig folkeskole, der kan prale med.

Jeg er utroligt begejstret for overbygningstanken. Man har i mange år fokuseret på skolens mindste elever og på indslusning. Nu er det på tide, at vi gør noget for dem, der er blevet skoletrætte, og dem, der trænger til et miljøskift, dem, der trænger til at få nogle lærere, der virkelig brænder for at have de her store pubertetsunger med alt, hvad det må indebære.

De 3 skoler, der kommer til at blive berørt af forsøget, er Rådmandsgades Skole, Hillerødgades og Havremarkens Skoler, og de har alle sammen lavet høringssvar til U- & U-udvalget. De høringssvar, skolerne har givet, er gennemarbejdet, og de beskriver plusser og minusser ved at lave forsøget. I høringssvarene er mange af de positive sider taget med, og det er jeg meget glad for. Nogle af de negative sider, som de har hæftet sig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

ved, vil jeg godt knytte et par ord til.

Skolernes største bekymring har bl.a. været, om det er sundt for eleverne at have det her miljøskift til overbygningsskolen. Andre igen har udtalt bekymring ved andelen af tosprogede elever og har været angst for, at skolen vil blive tilholdssted for bander.

Jeg tror, at ved at eleverne kommer til at arbejde sammen, kommer de til at lære hinanden at kende, og det er alt andet lige min overbevisning, at integration også på denne måde er med til at fremme forståelse for hinanden og ikke det modsatte.

Et andet argument imod overbygningsskolen er, at elever har godt af at have den samme klasselærer igennem hele folkeskolen. Personligt tror jeg, det er godt, at lærerne kender deres elever og omvendt, men jeg tror også nogle gange, at man kan føle, at man er blevet kendt for godt.

Hvis det ikke er muligt at skifte rolle, hvis man altid er klassens tykke dreng eller har fået en eller anden mærkat klæbet på sig, så tror jeg, det vil være en fordel, fordi man nu får mulighed for at få en ny chance, nogle nye kammerater. Selv om man har dem med, man har gået i klasse med, så er der en ny rolledannelse, når man starter på denne overbygningsskole.

Nogle lærere har det bedst med at have små børn i skolen, andre lærere har det bedst med at have store børn. Jeg synes ikke, det er så underligt, at man ikke er lige så god til 6-årige, som man er til 15-årige, og derfor ser jeg faktisk også det her som et plus.

Et andet argument imod skolen her er, at det er fjollet, at børnene skal skifte efter 7. klasse, og dermed skal de have tysk eller fransk eller fysik i kun et enkelt år på deres grundskole. Vi har valgt at lave skiftet efter 7. klasse, fordi vi mener, at det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

modningsmæssigt er vigtigt, måske især for drengene.

Problemet med, at de skal have et fag kun et år, kunne jeg forestille mig, at man løser ved, at en lærer fra overbygningsskolen kommer ud på grundskolen i det fag og har faget i det år, eleverne har det. Det vil sige 7. klasse, før eleverne skal starte på overbygningsskolen. På den måde får vi også skabt en kontakt imellem elever fra overbygningsskolen, allerede inden de skal skifte.

Andre har igen fremført, at de mener, at overbygningsskolen er et spareforslag. Det vil jeg godt dementere. Vi politikere, der er medlemmer af U- & U-udvalget, har skrevet under på, at timefordelingen ikke bliver under gennemsnittet af, hvad andre skoler får. Med andre ord, at de penge, vi sparer ved at slå klasserne sammen, går til overbygningsskolen og ikke tilbage i kommunekassen.

Vi har tidligere fra Socialdemokratiet sagt, at vi ville arbejde for at få det her forsøg gennemført frivilligt. Jeg vil sige, det har vi også forsøgt, men det har ikke kunnet lade sig gøre og desværre for det. Vi har alligevel valgt, at vi må prioritere, og vi har altså prioriteret, at det, vi vil, er, at vi vil dette forsøg, og derfor vil vi også stemme for det i dag.

Der er utrolig mange positive ting. Der er mulighed for pædagogisk udvikling, der er mulighed for udvikling af et ungdomsmiljø. Der er mulighed for forsøgsarbejde som kilde til kvalitetsudvikling af folkeskolen i hele byen. Der er muligheder for at få folkeskolens intentioner ført ud i livet netop med undervisningsdifferentiering og med tema.

Desuden tror vi, at skolen vil blive et tiltrængt plus for Ydre Nørrebro med de lokaler, som vil være til rådighed for områdets beboere uden for skolens åbningstid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Nogle af de negative ting, der er blevet fremhævet i høringssvarene, synes jeg også, vi skylder i dag at give et svar på her fra talerstolen, hvorfor vi har valgt at overhøre det.

Det er bl.a. blevet sagt, at der bliver mindre kontakt mellem store og små elever. Det er rigtigt, men der bliver nye store og nye små elever på en skole, hvor man skiller anderledes. De, der er små nu, bliver de store.

En af skolerne har argumenteret med, at de ville gå glip af karamelkastningsdagen. Altså det er jo ikke værre, end at man sætter karamelkastningsdagen ned til 7. klasse, i stedet for at man har den i 9. eller 10 klasse. Jeg siger det ikke, for at det skal lyde nedladende, men jeg tror, at der vil blive dannet nye roller, og at de små og store vil få muligheder også for at udvikle sig anderledes her.

Der er også blevet argumenteret for, at der er færre faglige udfordringer for lærerne i grundskolen. Jeg ser det ikke som nye eller som færre udfordringer. Jeg ser det som nye og anderledes udfordringer. Nu er der nemlig udfordringer i de 3 folkeskoler om, at de skal til at udvikle mellemtrinene. 4., 5. og 6. klasse, som måske er dem, der også trænger til at blive gjort lidt ved, er der nu kræfter til at kaste noget ekstra energi i. Man har også fra U- & U-forvaltningen sagt, at man vil være positivt indstillet til at lave nogle forslag, der skulle gøre hele skoledistriktet derude til en forsøgsenhed.

Samlet set bliver der altså ikke færre udfordringer, men det bliver nogle nye og anderledes udfordringer på skolerne.

Det er blevet sagt, at miljøet på en overbygningsskole virker utrygt. Jeg sagde før, at jeg tror, det er meget fornuftigt, og når man lærer hinanden at kende, så tror jeg heller ikke, at der vil opstå problemer. Og skulle der opstå problemer, så har vi den fordel, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

de lærere, der er rekrutteret til denne skole, netop er rekrutteret, fordi de havde sagt, at de ville kaste deres hjerteblod ind i at arbejde for de her unger.

Den bærende tanke med denne skole er at give eleven mulighed for at indgå i et fagligt og socialt forpligtende fællesskab.

Jeg ved godt, at min begejstring for denne skole ikke deles af alle, og at der er nogle, der bliver kede af, at skolen bliver vedtaget i aften. Men det er meget mit håb, nu hvor skolen bliver virkelighed, at de involverede skoler så vil kaste deres kræfter ind i at sikre, at det bliver en knaldgod skole. Det synes jeg, de store elever fortjener, de elever, der godt vil have nye faglige udfordringer og en skole, der er indrettet på deres behov.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak til Karen Schmidt, der på samme måde som borgmester Per Bregengaard i betydeligt omfang overskred taletiden med formandens fulde accept. Det vil også gælde Bjarne Petersen, da vi ved, at der er tale om en principiel sag med længere hjemmeforberedte indlæg. Men det vil være sådan, i den udstrækning, det overhovedet er tilfældet, at vi fratrækker taletiden i anden runde. Så Karen Schmidt kan få ordet igen i tredje runde.

Bjarne Petersen (F): Jeg vil sige, at jeg behøver ikke hjemmeforberede denne her, hvis man har børn i folkeskolen i dag og ser på sådan et forslag som det her.

Hvad er egentlig det, som også Karen Schmidt siger, hvad er hovedhjørnestenen i den socialdemokratiske politik? Det er, at man hører skolerne og tager de ting til indtægt, formodentlig. Jeg formoder, da overborgmesteren var folkeskolelærer i Københavns

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Kommune, at da regnede man med, at de indsigelser, man kom med, også blev taget ad notam, at Borgerrepræsentationen her tog tingene alvorligt og byggede sine ting på de indsigelser, der kom.

Ellers kan vi jo lige så godt opgive. Hvad skal vi ellers med høringsvar, hvad skal vi med at høre folk om, hvad deres mening er om forslag herindefra, hvis ikke det er sådan, at vi tager dem alvorligt?

Der må jeg nok sige, at hvis man kigger på nogle af de her ting, der er af indsigelser i dette forslag, så synes jeg faktisk, at Socialdemokratiet, som bygger på et demokratisk grundlag, og hvor man hører hver eneste gang der er valg, at så bygger vi det på, at vi hører befolkningen, og hvad det er befolkningen mener, hvad de menneskers intentioner er, vi stiller forslag om, og hvad det er vi kan bygge vores politik på.

Her handler det om vores børn. Det er vigtigt, det er vigtigt for mig, som har et barn i folkeskolen, at opvæksten og videreførelsen i 5., 6., 7. og 8. klasse osv. også har en vis tryghed. Derfor skal man kigge lidt på, hvad det er for – jeg behøver nemlig ikke, hr. overborgmester eller formand for Borgerrepræsentationen, forberede mig hjemmefra, det her er noget, jeg kan på rygmarven, fordi jeg selv har et barn i folkeskolen. Det kunne være, at formanden for Borgerrepræsentationen kunne lære lidt af det. Jeg ved ikke, om formanden har børn i privatskole, men jeg har det i hvert fald ikke.

Det, man kan lære af det her, er sådan set, hvad det er for en opvækst, man ønsker i folkeskolen, og der synes jeg, det er synd, hvis man bryder princippet om, at der er mulighed for, at større elever og yngre elever er sammen. Det er det system, man går ind og bryder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg vil godt erkende, at vi har et problem med, at der er færre børn i de ældre klasser i vores københavnske folkeskole, det problem vil jeg godt anerkende. Men det er ikke gjort med sådan et forslag her, det skal bearbejdes meget bedre. Vi skal tage os den tid, det tager, for at få skolerne med, for at få eleverne med, for at få forældreorganisationerne med til at lave et sådant gennemarbejdet forslag, så det også er bæredygtigt.

Hvad sker der nu? Nu sker der det, at vi får nogle konfrontationer. Vi får en ulyst til at gennemføre et projekt, vi får en ulyst til at lave noget, som i og for sig på papiret ser meget godt ud, men allerede fra starten af har mødt noget modvægt. Det er ikke nogen særlig god idé.

Det er en god idé, hvis man gennemfører projekter, hvor man i en eller anden forstand, jeg siger ikke, at man altid kan få den fulde opbakning til gode forslag, men at man sikrer sig, at der er en nødvendig opbakning. Det er der ikke her.

Du har selv, Karin, som ordfører for Socialdemokratiet nævnt en række indsigelser over for hvorfor. Jeg synes, at en af indsigelserne, hvor det hedder: Ødelæggende for den etablerede skolekultur i de berørte områder, har meget stor betydning. Hvad er det for et område, vi her beskæftiger os med? Det er et område, som er svagt.

Hvis skolebestyrelser kommer med sådan nogle indsigelser, jamen så må vi tage dem ad notam, og så må vi skrive os dem bag øret, inden vi gennemfører noget, som på forhånd får en dårlig start. Det er det, jeg synes er det største problem. Derfor støtter SF selvfølgelig sammen med Enhedslisten det ændringsforslag her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Man kunne alligevel høre, at Bjarne Petersen havde øvet sig hjemmefra.

Må jeg sige bare til oplysning for Bjarne Petersen, at jeg lægger meget gerne børn og gør det til den københavnske folkeskole, fordi det er en god skole med gode lærere ... (*Afbrydelse*). Jeg kender et par stykker, ja. Derfor er det også relevant at prøve nogle nye og spændende ting, som det her bl.a. er udtryk for.

Bente Frost (V): Jeg skal undlade at komme ind på alle forsøgets vidunderlige fremskridtsperspektiver, fordi det synes jeg, Karen Schmidt har gjort så ganske glimrende, så jeg vil ikke kunne finde flere roser at hæfte forsøget op med, for jeg er ganske enig.

Det har igennem utroligt mange år været min drøm, at man kunne lave nogle forsøg inden for skolevæsenet og især inden for den københavnske folkeskole.

Så derfor hilser jeg det utrolig velkommen, at der nu kan skabes et flertal for det. Det har været til drøftelse utrolig mange gange igennem årene i Borgerrepræsentationen, men har aldrig vundet genklang.

Jeg mener også, at det er rigtigt, at vi politikere tager mod os til og laver forsøget på hele Ydre Nørrebro, selv om 2 af skolerne har udtrykt stærke forbehold over for at deltage i forsøgene. Men vi må også have mod og mandshjerte til en gang imellem at sige, at vi tror så stærkt på denne idé, at vi gerne vil stå bag ved det, og det vil Venstre i hvert fald meget gerne.

Der er kommet nogle indsigelser fra de forskellige skoler. Jamen hvis man skulle følge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Bjarne Petersen, så ville der jo aldrig ske nogen udvikling inden for den københavnske folkeskole. Jeg synes, det er nogle tunge nogle at danse med, både forældrene og lærerne. Hvis man skulle følge de ting, som de siger, så kom vi aldrig ud af stedet, og så var alle børn i den københavnske folkeskole på et eller andet tidspunkt endt i den private skole.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi nu tør sige, jamen vi vil noget med den københavnske folkeskole. Vi vil gerne lave nogle ting, som gør, at børnene bliver i skolen. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi tager fat om den ældre gruppe elever i klasserne. Der er tyndt i toppen i klasserne, som både Bjarne Petersen og Karen Schmidt sagde, og det er vigtigt, at vi holder fast i dem.

Vi må nu give penge til ungdomsskoler, jobskoler og jeg ved ikke, hvad vi ellers også skal give penge til, fordi de unge ligesom falder igennem systemerne. Jeg tror, det er meget, meget vigtigt, man gennem en integreret og oplevelsesrig og kundskabsrig, belærende omgang skoletid i 3 år kan få fat i mange flere, så vi måske slipper for at skulle bruge mange midler og mange ressourcer på at få de unge igennem systemet senere hen.

Så derfor vil vi følge dette forsøg meget, og vi hilser det meget velkommen. Ja, Bjarne Petersen, jeg synes, du skal vove noget.

Naser Khader (B): Det Radikale Venstre støtter også oprettelsen af en overbygningsskole i Heimdalsgade 29-33. Vi ser også mange udfordringer og muligheder. Jeg skal ikke komme ind på alle de fordele og ulemper, der er, men jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

mener, at fordelene vejer tungere.

Vi så gerne, at forsøget havde været på frivillig basis, men da der kun var én skole, der sagde ja, så blev det nødvendigt at gøre det obligatorisk; ellers ville man ikke kunne frigøre de nødvendige ressourcer, der skal til.

Vi erkender, at placeringen af overbygningsskolen ikke er helt optimal, men der var ikke nogen andre muligheder. Det er måske et problem, at eleverne skal have idræt i Nørrebrohallen og andre steder. Det er lidt problematisk. Men alt i alt støtter vi forvaltningens indstilling.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere i første runde. Vi går til anden runde. Det er borgmester Per Bregengaard, da Karen Schmidt har brugt sin taletid i anden runde.

Borgmester **Per Bregengaard**: Karen Schmidt var jo grundig i sin første runde, helt ned til, hvordan man skulle arrangere karameldag.

Men hun sagde én ting, nemlig at hun gerne havde set, det var frivilligt, men desværre kunne det ikke lade sig gøre. Nu har vi hørt Naser Khaders udlægning af det, at han også helst havde set, at det var frivilligt, men da der kun var én skole, der ville, kunne det ikke gøres frivilligt længere. Selvfølgelig kan det det. Eller hylder han den gamle tyske sætning, der hedder: Hier könnt du doch tun, was du willst, aber willst du nicht, dann haben wir viele andere Methoden? Det betyder: Her kan du gøre, hvad du vil, men vil du ikke, så har vi mange andre metoder. Og det er jo en temmelig autoritær udlægning af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

det.

Jeg ved ikke, og jeg er glad for, at Karen Schmidt kan komme ind i tredje runde, hvad hun mener med, at det ikke kan lade sig gøre frivilligt. Selvfølgelig kan det lade sig gøre frivilligt. Og Karen Schmidt må jo have ment det, eftersom hun i udtalelser til diverse medier har turneret rundt på en tallerken flere gange og nogle gange være tilhænger af frivillighedsprincippet, andre gange ikke. Så det må jo kunne lade sig gøre.

Enhedslistens forslag og det, som SF tilslutter sig, indebærer jo, at vi laver forsøget for Rådmandsgades Skole. Vi har et tilstrækkeligt antal klasser der, således at vi kan lave forskellige temalinjer. Den Rådmandsgades Skole, der bliver, bliver jo med et meget større antal parallelklasser, end vi normalt kender til i den danske folkeskole. Så det kan sagtens lade sig gøre at gennemføre forsøget. Der vil måske mangle 2 klasser i det, men det kommer ikke til at rokke afgørende ved det. Og jeg tror, forsøget har et meget bedre udgangspunkt, hvis vi tager det her frivillighedsprincip.

Karen Schmidt stillede sig flot herop og sagde, at nu havde vi et godt tilbud med et miljøskifte her i den københavnske folkeskole, ergo kunne man udkonkurrere den private ... (*Afbrydelse*). Nej, men det var en god konkurrence mod den private så. Det er vel ikke for meget at udlægge det på den måde.

Der må man jo så sige: Jamen i det her kvarter har en række privatskoler det udgangspunkt i konkurrencen, at tager I ind på min skole, så kan vi gennemføre et ubrudt forløb fra børnehaveklasse til 9. eller 10. klasse, og det bliver jo en alvorlig konkurrence, det her kvarters skoler bliver udsat for.

Man kan selvfølgelig ikke vide, om forsøget vil blive en succes eller ej. Det kommer

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

an på, om børnene er glade for at gå der, om der sker noget spændende.

Men en del af den måde, man skal evaluere forsøget på, er jo selvfølgelig også spørgsmålet: Evner de her skoler i samme grad som nu at fastholde eleverne i folkeskolen? Vil der ved denne overgang ske en udsivning fra folkeskolen over til andre tilbud? Det får vi jo så at se.

Jeg tror desværre, at forsøget med den her tvangsmæssige foranstaltning får et alt for dårligt udgangspunkt, og dermed kan det bidrage til, at det bliver en fiasko. Det er ikke, fordi jeg håber, at det bliver en fiasko, det gør jeg bestemt ikke, men jeg synes, I har givet forsøget elendige vilkår som udgangspunkt, nemlig at der er en række forældre og børn, som er modstandere af det. Det synes jeg ikke, det fortjener, og jeg synes, det er ganske unyttigt at gennemtvinge det hen over hovedet på folk.

Et er, at Karen Schmidt og andre tror, at der er en række fordele i dette forsøg. Men det er immervæk også nogle overvejelser, som forældrene i skolebestyrelserne har gjort sig, og man på skolerne har gjort sig. De laver de samme overvejelser og når altså for 2 af skolernes vedkommende til en markant anderledes konklusion, og det synes jeg godt, man kunne respektere.

Hanne Nielsen (A): Jeg vil sige, at jeg er også en af de socialdemokrater, der brænder for, at dette forsøg skal igangsættes. Vi havde meget gerne set, at det var sket på frivillighedens basis, at der var dannet en overbygningsskole i København, hvor vi kunne tage ind fra alle skoler.

Det ville man ikke. På baggrund af de høringssvar, der kom, fik vi jo helt klart at vide,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

og som Bjarne Petersen meget fint udtrykte det, at vi tager hånd om vores børn, de skal have tryghed, der må ikke ske dem noget, uha, uha, uha, de skal have et helhedsforløb.

Det synes jeg ikke er godt nok. Det er ikke godt nok, når vi ved, at utrolig mange store børn dropper ud af skolen, fordi de er skoletrætte. Skolen formår ikke at samle dem op. Vi mangler et alternativt tilbud til netop de unge.

Det havde kunnet lade sig gøre, hvis vi kunne have lavet et forsøg, hvor vi kunne tage børn ind fra hele byen, men det ville man ikke være med til. Se, det synes jeg er ærgerligt. Men dette forsøg fortjener at komme i gang.

Det kan godt være, det får en dårlig start, hr. Per Bregengaard, men til gengæld synes jeg, det er ærgerligt, at vi har en borgmester her i byen, der ikke vil den københavnske folkeskoles udvikling. Fordi det her ser jeg som et virkelig progressivt udviklingstiltag, og det er jo lidt ærgerligt, at vi har en så bagstræberisk borgmester på det område.

Jo, det kan godt være, vi får en dårlig start, men vi tror på, at succesen kommer, for de unge mennesker efterspørger dette tilbud, på trods af hvad deres forældre og deres lærere siger.

Bente Frost (V): Jeg synes jo også, det er lidt utroligt så negativ borgmester Per Bregengaard er i dag. Vi synes ikke, at man under udvalgsbehandlingen har haft helt så negativt et indtryk. Men det er der så ikke noget at gøre ved. Jeg tror stadig væk på, at det her bliver godt.

Så sagde Per Bregengaard, at det ikke ville kunne konkurrere med de private skoler, som kunne tilbyde et helt skoleforløb. Jeg ved altså ikke. Jeg tror da, at efterskoler, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

jo er et tilbud, som bliver brugt utrolig meget af børn også fra Københavns skoler, vil få stor konkurrence, hvis det her forsøg virkelig slår an.

Jeg må indrømme, at jeg tror på forsøget, og jeg tror på, at der vil komme ventelister til skolerne i løbet af kort tid. Jeg er enig i, at det første år kan blive problematisk, fordi der er en negativ stemning hos forældrene på de 2 af skolerne. Men når man ser de tilbud, der kommer ud af det, og ser, hvordan det kommer til at forløbe, så tror jeg på, at næste år vil der være mange forældre, der ønsker, at deres børn bruger det tilbud.

Bjarne Petersen (F): Jeg vil da så godt spørge de socialdemokratiske ordførere og fru Bente Frost: Hvad har vi egentlig høringer til? Hvorfor spørger vi overhovedet i udvalgene, hvad enten det handler om lokalplaner, eller det handler om skolesager, eller hvad pokker det handler om? Hvorfor spørger vi overhovedet? Hvad skal vi i udvalgene bruge svarene til?

Skulle vi ikke bruge det til at prøve på at indrette og bøje synspunkterne mod hinanden? Det var faktisk det, vi burde bruge høringssvarene til. Det er i hvert fald godt demokrati. Det er i hvert fald det, der er min opfattelse. Når jeg bor i en boligforening og indgiver et høringssvar, så er det, fordi jeg regner med, at det høringssvar også bliver hørt.

Der må jeg nok sige, at der kan man da blive noget skuffet over, og det er ikke, fordi jeg ikke mener, at man i visse situationer skal sidde høringssvar overhørig, det er ikke det, det handler om. Det, det handler om, er, at når der er sådan en massiv modstand mod det her, så er der jo ingen grund til at skyde sig selv i foden og gennemføre noget,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

som har så massiv en modstand hos de forskellige skolebestyrelser.

Var det så ikke en god idé, at vi gennemførte det i Rådmandsgaderegi og prøvede på at se, og så bygge ud og så sige, bliver det en succes, og bliver alle glade for det, jamen så rygtes det jo også, at det faktisk er et godt forslag, og så kan man bygge videre på det?

I stedet for trækker man noget ned over en bydels hoved, og hvilket resultat får man så ud af det? Man får en modvilje allerede i starten. Det har aldrig nogen sinde været en god idé at gennemføre noget ned over hovedet på folk.

Hvad er egentlig demokratiopfattelsen i Socialdemokratiet? Hvad skal vi dog med at høre skolebestyrelserne? Vi giver dem oven i købet meget ofte nogle svarfrister, som er helt utilfredsstillende, som er korte og gerne i sommerferien ... (*Afbrydelse*). Ja, ja, men vi gjorde det i hvert fald, ikke? Indtil for ganske nylig gav vi dem en ganske kort frist til at svare på tingene ... (*Afbrydelse*). Ja, ja, formanden, eller skal man kalde ham overborgmesteren, kommenterer: De kan bare holde noget kortere ferie. Jamen det er da rigtigt. Det kan folkeskolelærerne også gøre, de kan også holde kortere ferie, så går alting op i en højere enhed.

Men det er jo ikke rimeligt. Hvis en skole skal have en rimelig chance for at svare tilbage, og det skal være kvalificeret, så må der også være et vist forløb i det.

Det, vi i hvert fald må konstatere med det her, er, at der er givet et kvalificeret svar. Det kan godt være, at de socialdemokratiske ordførere mener, de er demokrater, men jeg synes, at når man på den måde negligerer så voldsomme opponenter imod forslagets gennemførelse, så synes jeg, man skal tænke sig lidt om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere, som har bedt om ordet i anden runde, og vi går til tredje runde.

Karen Schmidt (A): Per Bregengaard siger, at privatskolerne i området nu vil få den konkurrencefordel, at de vil kunne præsentere eller kunne sælge et helt, ubrudt skoleforløb til eleverne.

Jeg ved ikke, om Per Bregengaard har glemt det, men der er faktisk over 10 privatskoler, der i januar måned hvert eneste år sætter annoncer i aviserne, hvor de tilbyder nye klasser, 6., 7., 8. og 9. klasser. Over 10 privatskoler har nye klassesannelser på de her trin. Det må da være et vink med en vognstang.

Så vil jeg godt sige, at her er altså ikke tale om, at vi laver en gennemgribende strukturændring for hele byen. Der er tale om, at vi laver et forsøg, et pædagogisk forsøg, et udviklingsforsøg.

Enhedslisten har stillet et ændringsforslag, der går på, at Rådmandsgades Skole er den eneste, som skal være overbygningsskole. Så vil jeg godt spørge Enhedslisten: Alle de sten, som de har kastet mod Venstre og Socialdemokratiet i dag, burde man måske holde lidt inde med, eller er det gået helt hen over hovedet på Enhedslisten, at Rådmandsgades Skole faktisk ikke er interesseret i at skulle være den eneste skole, såfremt dette forsøg bliver etableret?

Det vil sige, at Enhedslisten gør altså præcis det samme: Vil trække noget ned over hovedet på nogle. Det skal derfor være en opfordring til, at Enhedslisten trækker deres

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

ændringsforslag.

Så vil jeg godt sige, så det bliver slået fast, at dette forslag om forsøget ikke er ment som en kritik generelt af den københavnske folkeskole og heller ikke af de 3 skoler, det kommer til at berøre. Tværtimod er det faktisk nogle gode skoler. Måske lige præcis derfor vil forsøget også blive en succes.

Der skal nedsættes en styringsgruppe efterfølgende, og skolerne vil selvfølgelig blive inddraget i, hvordan planerne rent konkret skal udmøntes.

Med hensyn til al den snak om demokrati og sætten spørgsmålstegn ved, hvorvidt forskellige medlemmer af forsamlingen er demokrater, så vil jeg godt sige, at der ikke er noget i vejen for, og det er faktisk i demokratiets ånd, at man har høring, og derefter tager man sit politiske standpunkt, og det må man så stå ved. Det er jeg parat til at gøre i denne sag, for der er tale om en sag, som jeg brænder for, og som jeg godt vil lægge hovedet på blokken for.

Bente Frost (V): Det er også til Per Bregengaard og Enhedslisten om det, som Karen Schmidt nævnte med Rådmandsgades Skole. Jeg synes da det er værd at tage med, at de jo ikke har ønsket at være den eneste skole.

Så tilbage til Bjarne Petersens demokratiopfattelse af, hvordan man ser på høringer osv. Jeg synes, der har været lyttet meget til de høringer, der har været. Der har oven i købet været foretaget 2 høringer, fordi man ikke syntes, at baggrundsmaterialet var i orden, og derfor blev det sendt ud igen.

Man har lyttet så meget til høringerne, så man ikke har igangsat forsøgene i andre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

distrikter end i det ene, hvor det egentlig var tanken, så vidt jeg har forstået, at man ville lave det her forsøg flere steder i kommunen på én gang. Men det er dog ting, man har lyttet til.

Jeg synes, vi har diskuteret i udvalget utrolig meget for og imod de forskellige ting, som forældrene både ved deres foretræde og ved deres hørings svar er fremkommet med. Alligevel mener jeg, at forsøget skal gennemføres, og at vi skal se, det bliver en succes i området.

Borgmester **Per Bregengaard**: Altså Bente Frost har misforstået en ting. Det var ikke i det sidste indlæg, men i det forrige, hvor hun talte om, at det her var et alternativt tilbud. Det er det ikke, der er ikke noget alternativt tilbud til børnene i dette distrikt. Det er tilbuddet ... (*Afbrydelse*). Nå men det sagde Bente Frost. Og dermed holder sammenligningen med efterskoler og andre udmærkede ting ikke, fordi efterskole er jo noget, man positivt søger til, hvis man trænger til det her miljøskift.

Problemet er, at de børn, der har behov for og bedst af at blive i det ubrudte skoleforløb, ikke kan få det opfyldt her. Det er derfor jeg synes, man skal være betænkelig ved at gennemføre det en bloc.

Det var også noget sludder, Bente Frost sagde, noget med at tage børn ind fra hele byen. Det er sådan set ikke meningen med det her projekt, det har aldrig været intentionen, for hvis man lavede et eller andet tilbud, som gjaldt hele byen, så var man jo med til yderligere at tynde skolerne ud i toppen og forringe det tilbud, der er til 8.-9. klasserne i dag. Så det har sådan set ikke været inde i de politiske overvejelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg ved heller ikke, om jeg er specielt reaktionær og imod forandringer. Jeg vil bare sige, at al forandring ikke efter min opfattelse er udvikling, hvis man opfatter udvikling som noget positivt.

Jeg har heller ikke udtalt mig om, at overbygningsskoler er en dårlig idé. Jeg kan se, at der er nogle positive ting ved det. Men det er et dilemma, vi står i, hvor man må vælge mellem det ubrudte forløb eller det brud, der sker i overbygningsskolen. Det synes jeg, at man skal have en væsentlig lokal indflydelse på, hvis det skal gøres til et forsøg.

Bente Frost sagde, at der ikke sker nogen udvikling i det københavnske skolevæsen. Der sker masser af udvikling, og jeg har stillet mig i spidsen for masser af udvikling. Jeg kan nævne sådan en simpel ting, som foregår i det kvarter, nemlig sproggrufforsøgene. Altså det er noget, jeg har talt for i de 10 år, jeg har siddet herinde, at man skal prøve at lave danskindlæringen med udgangspunkt i sproggrupper.

Men interessant nok var det jo Venstre, der var bagstræberisk der og ikke ville gennemføre dette eksperiment. Så Venstre vil nok give mig ret i, at al forandring ikke er udvikling.

Omkring Rådmandsgades Skole opfatter jeg, at de har taget en principiel stillingtagen til et spørgsmål om overbygningsskole ...*(Afbrydelse)* ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er borgmester Per Bregengaard, der har ordet.

Borgmester **Per Bregengaard**: Kan du ikke koncentrere dig om din avis, Grete?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Jeg mener, Rådmandsgades Skole har taget en principiel stillingtagen til det med overbygningsskole, at det vil de gerne tage stilling til det med overbygningsskole. Det, de frygter i det brev, de har sendt ud, er, at det bliver en eller anden discountløsning, men vi er jo enige om herinde, at det skal det ikke være, og derfor bliver det heller ikke en discountløsning for Rådmandsgades Skole.

Jeg vil også godt garantere, at hvis man stemmer for forslaget om, at det bliver for Rådmandsgades Skole, så vil jeg give et tilsagn om, og det synes jeg, vi skal være fælles om, at man så siger, jamen nu har vi vedtaget det, og så går vi ud og forhandler med Rådmandsgades Skole om, hvordan det nøjere skal udformes, således at man laver, kan man sige, en høring nr. 2.

Det synes jeg er et tilbud, som Socialdemokratiet, fordi det er jo dem, der har vaklet her, skulle tage imod, at vi gennemfører forsøget på denne måde, og vi går ud og forhandler med skolen om, hvordan det nærmere bestemt skal se ud. Vi er alle sammen enige om, at det altså ikke skal være discountforsøg, det skal være et forsøg, som bliver vellykket.

Louise Frevert (C): Jamen så vil jeg da godt garantere, uden overhovedet at have vaklet på noget som helst tidspunkt, for, at De Konservative selvfølgelig støtter en overbygningsskole.

Men det, jeg synes er så tåbeligt, og det, jeg bliver nødt til at gå op på talerstolen for at sige, er, at vi har siddet nu i 50 minutter og diskuteret det, som jeg har liggende derhjemme, 16 centimeter, og jeg har målt det, papirer om overbygningsskole. Det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

virker, som om enten kan det godt være, at der er nogle, der ikke har læst på teksten eller ikke læser på teksten, men nogle måske gør mere eller mindre end andre.

Men jeg synes, det er fuldstændig tåbeligt at skulle stå heroppe og begynde forfra med Adam og Eva hver eneste gang. Det gjorde vi dengang der var magistratsstyre, men nu er der altså kommet udvalgsstyre, og det er altså meningen, at man skal gennemdiskutere tingene i udvalget og ikke bruge så meget tid, næsten 1 time heroppe på talerstolen, for at diskutere overbygningsskoler.

I må altså undskylde, jeg synes, det er totalt latterligt. Nu har jeg bare siddet og ventet på at være den sidste for at se, hvor mange gange folk gik op for at sige det samme, som vi har siddet og måttet høre på i udvalget. Det har jeg siddet og hørt på 1 time, det har jeg siddet og hørt på under 6 udvalgmøder ... (*Afbrydelse*). Indhold, ja, det kan jeg da sagtens gøre, det har jeg ikke bestilt andet end at sidde og høre her. Ja indhold, det er det, jeg har måttet sidde og høre på her i aften. Det er om Bjarne Ejvind Petersens forplantningsevne, om, hvor mange børn han har i folkeskolen. Der tror jeg nok, at jeg slår ham med flere længder hen ad vejen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja, og Bjarne skal heller ikke tage patent på mine børn, vil jeg bare sige.

(Kort bemærkning).

Karen Schmidt (A): Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg skal bare sige, at forvaltningen har påpeget, at de ikke mener, det er hensigtsmæssigt, hvis man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

gennemfører forsøget med kun én skole. Der kræves simpelt hen et vist antal elever for, at man kan danne de forskellige temalinjer. Ja, det var søreme kort.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det ser ikke ud til, at der er flere, der har begæret ordet. Jeg vil lige minde Bjarne Petersen om, at var det ikke Gert Petersen, der for få år siden i forbindelse med landsmødet eller hvad det nu hedder i SF, sagde om en sag, hvor han blev beskyldt for ikke at lytte: Jo, jeg lytter og lytter og lytter, og så danner jeg mig min egen mening. Sådan er det vel også i skolen, at det er det, vi godt vil have, at børnene eller ungerne eller de unge skal.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Det af Per Bregengaard, Ø, stillede ændringsforslag til første og andet at forkastedes med 32 stemmer mod 14.

For stemte: F, Ø og L

Imod stemte: A, V, O, C, B og D.

Det af Per Bregengaard, Ø, og på pladserne omdelte ændringsforslag vedrørende tredje at, der erstattes af det, der fremgår af det omdelte papir vedtoges med 37 stemmer mod 9.

For stemte: A, F, Ø, V, B, L og D.

Imod stemte: O og C.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 10. december 1998**

Indstillingens første og andet at blev godkendt med 32 stemmer mod 14.

For stemte: A, V, O, C, B, D

Imod stemte: F, Ø og L.

22) 598/98

Indstilling om at der gives kapitalbevilling på i alt 18,60 mill. kr. til nødvendige anlægsarbejder m.v. som led i den fortsatte gennemførelse af de i Handleplan 1996 fastlagte kapacitetsudvidelser

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): »Københavns Kommuneskole« kan referere, at der er ganske mange penge i spil på skoleområdet i ...

Borgmester **Per Bregengaard**: Til det vil jeg så sige til overborgmester Kramer Mikkelsen, at det desværre ikke er nok, idet de her handleplaner jo er blevet beskåret, og dermed er der en række af de glimrende udbygninger, man skal have foretaget, som ikke bliver gennemført i 1999.

Vi har også forhandlet i Økonomiudvalget budgetrammerne for 2000, og der ligger det, der populært kaldes tidsforskydningerne her, altså udskydelsen agter man fra flertallets side at videreføre i budgettet for år 2000, sådan så vi også der halter bagefter, hvis man vel at mærke bevilger der det korrekte antal midler, som er forudskikket.

Det er dybt beklageligt, at man på forskellige leder har udhulet handleplanerne. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

selvfølgelig afgjort ved det budget, vi har vedtaget her for 2 måneder siden. Jeg vil ikke tage fornøjelsen fra SF'erne ved at stille forslag om, at midlerne skal tilføres. Det kan man godt markere. De har orienteret mig om, at de vil gøre det, og det synes jeg, de skal gøre, og vi agter selvfølgelig at stemme for det.

Når de gør det, så bliver det jo ikke nødvendigt at have en bemærkning til protokollen om, at vi stærkt beklager, at budgetforliget og det vedtagne budget har udhulet handleplanerne, således at de ikke kan gennemføres efter Borgerrepræsentationens hidtidige vedtagelser, som vi var et meget stort flertal, der gennemførte, f.eks. i sidste års budget. Der var der faktisk enighed om, at de skulle gennemføres i den skikkelse, de havde.

Kaja Jacobsen (F): Per Bregengaard har foregrebet det meste af det, jeg skal sige, så jeg vil bare aflevere vores ændringsforslag.

Så vil jeg bemærke, at overborgmesteren kan få meget brug for sin nye borgmesterbil som opholdssted, når skoleeleverne i København ikke bare skal have undervisning i Uddannelses- og Ungdomsforvaltningens lokaler, men også i overborgmesterens egne lokaler.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det glæder jeg mig meget til. Jeg går også ind for rumlepotter på det område. Det er et godt udtryk for den fornyelseskraft, der også er i SF omsider. Det er glimrende.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Hermed sluttede forhandlingerne.

Ændringsforslaget af SF om at handleplanerne gennemføres som vedtaget, anlægsudgifter på i alt 197 mill. kr. forkastedes med 33 stemmer mod 14.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, V, O, C, B og D.

Udvalgets indstilling blev godkendt med 42 stemmer mod 5.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B, L og D

Imod stemte: 5

23) 583/98

Indstilling om godkendelse af samarbejdsaftale om frit gymnasievalg mellem Malmø og Storkøbenhavn fra og med skoleåret 1999/2000

Borgmester **Per Bregengaard**: Det her er efter min opfattelse ikke nogen ophidsende sag, men den aftale, som det handler om, er jo en frivillig aftale mellem Malmø Stad og så Frederiksberg Kommune og Københavns Amt og Københavns Kommune om frit valg over Øresund. Man vil gerne have, i det omfang, de unge ønsker sig det, at de kan bevæge sig frit over og søge gymnasier på den modsatte side af, hvor man bor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Der eksisterer for tiden en overenskomst om, at man i de nordiske lande har et uddannelsesfællesskab på gymnasialt niveau. Det vil sige, at man kan søge på tværs. Det, denne aftale indebærer, er, at de kommuner, som er involveret, lover at betale hinanden for det. Det kan man ikke se noget ondt i.

Staten har dog sat et lille spørgsmålstegn ved, om det nu er i orden ud fra den der overordnede aftale. Hvis der skulle være nogle problemer i det, så mener vi ikke, at man skal tage stilling til det i dag, men så må man vende tilbage og løse de problemer, der er.

Man må dog også sige, at både Malmø Stad og Frederiksberg Kommune og Københavns Amt altså alle har vedtaget den her ordning, så Københavns Kommune bevæger sig altså ikke ud på noget overdrev ved at gøre det samme, som de andre gør.

Men som sagt, måske har staten et problem med det. Hvis det skulle vise sig at være alvorligt, så vil det blive løst. Kræver det fornyet behandling i Borgerrepræsentationen, så tager vi det herind igen.

Jeg anbefaler, at man vedtager det.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

24) 611/98

Indstilling om ændring af vedtægterne for bestyrelsen for Center for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 10. december 1998**

Undervisningsmidler.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

25) 612/98

Indstilling om godkendelse af udkast til ny styrelsesvedtægt for folkeskolen.

Udvalgets indstilling blev godkendt med 37 stemmer mod 10.

For stemte: A, F, Ø, V, B, L og d.

Imod stemte: O og C.

25 a) 613/98

Fremtidig sprogcenterplan i Københavns Kommune.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Man er opmærksom på, at der er fremsendt en ny sag i går.

Borgmester **Per Bregengaard**: Sprogcenterplanen er blevet diskuteret både i Uddannelses- og Ungdomsudvalget og i Økonomiudvalget, hvor et enigt Økonomiudvalg har besluttet, at man holder sig til den nuværende struktur i de her

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

sprogcentre, altså det, der tidligere var sprogskoler, dog således, at sprogskolerne frivilligt kan slutte sig sammen.

Det ser på det grundlag ud til, at vi får 7 sprogcentre i Københavns Kommune. Det finder vi er fornuftigt ud fra den betragtning, at sprogcentrene får nogle rimelige størrelser. De ligner sikkert dem på landsplan, så vidt man kan kalkulere med hovedregning. Der er fare for stordriftsulemper, hvis man slår dem sammen i færre enheder.

Det, man så kan gøre i Københavns Kommune, hvor sprogskolerne har udviklet forskellige ekspertiser og profiler, er at bevare den ekspertise, de har. Ved at man har et henvisningssystem, så kan man henvise de udlændinge og dem, der skal på sprogcentrene, og gennem det system fordele dem mellem sprogcentrene, således at man kan udnytte den samlede kapacitet bedst muligt.

Så derfor opfordrer jeg til, at man tiltræder Økonomiudvalgets og Uddannelses- og Ungdomsudvalgets beslutning.

Bente Frost (V): Venstre er glad for, at det mindretal, der var i udvalget, nu er blevet til et flertal, så vi beholder de sprogcentre, der var, og at de frivilligt kan slutte sig sammen.

Til gengæld er vi ikke tilhængere af, at man nu skal lave et kommunalt sprogcenter. Vi syntes, det var lykken, den dag vi slap af med den kommunale aftenskole, og nu skal man så hen og lave en kommunal sprogskole. Det mener vi, at de private kan klare meget bedre, så det forslag vil vi stemme imod. Derfor vil vi bede om delt afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Peter Skaarup (O): I Dansk Folkeparti har vi diskuteret denne sag, og vi er egentlig meget indstillet på og vil stadig væk følge den indstilling, som Venstre, SF og Enhedslisten støttede i udvalget, nemlig at den nuværende struktur i princippet opretholdes, men således at sprogskoler kan slutte sig sammen frivilligt.

Vi mener faktisk, at man på dette område skal passe på med at lave nogle meget store strukturer, hvor de penge, man egentlig håber på at spare, ikke nødvendigvis kan spares.

De oplysninger, vi har fra de medarbejdere, der er engageret i det her, går altså på, at man ikke er særligt interesseret i den meget store omlægning, som det her ville indebære.

Derfor ønsker vi, hvis det er den indstilling, der ligger til grund her, at vi skal stemme for, at der skal nedlægges en hel del skoler, men der skal laves nogle meget store strukturer, så er vi indstillet på at stemme imod den indstilling.

Vedrørende det 2. »at«, som man taler om, nemlig at vi skal omdanne et af de kommende sprogcentre til et kommunalt sprogcenter, er vi i lighed med Bente Frost fra Venstre helt indstillet på, at det vil være ærgerligt, at vi går imod den tendens, man har inden for andre områder, heldigvis, i Københavns Kommune, nemlig at vi bevarer flest mulige ting, der overhovedet kan bevares, på private hænder, eller endnu bedre: måske nogle gange flytter noget fra de kommunale til de private hænder.

Så derfor vil vi støtte Venstre i den holdning at gå imod det 2. »at«. Så vores indstilling er faktisk, at vi går imod begge »at«'er.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): – Med samme begrundelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

Louise Frevert (C): De Konservative undlod jo at stemme, fordi man ligesom ræven gerne ville have en ekstra udgang. Men vi synes også, at vi vil se, hvad ministeriet siger, og se, om ministeriet vil give dispensation til samtlige sprogcentre, når vi kommer dertil.

Mere synes jeg egentlig ikke, der er at sige om denne ting, andet end at De Konservative selvfølgelig også lægger sig op ad Venstre og ikke kan stemme for det 2. »at«.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Ikke flere har begæret ordet. Jeg skal bare lige for fuldstændighedens skyld sige til Peter Skaarup, at der rent faktisk for så vidt angår det 1. »at« er tale om en enig indstilling fra Økonomiudvalget. Der hvor vandene skilles, er i forhold til 2. »at«.

Indstillingen om at den nuværende struktur i princippet opretholdes, dog at sprogskoler kan slutte sig sammen frivilligt blev godkendt med 41 stemmer mod 5.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B, L og D.

Imod stemte: O.

Indstillingen om at et af de kommende sprogcentre bliver et kommunalt sprogcenter under Uddannelses- og Ungdomsudvalget blev godkendt med 27 stemmer mod 19.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

For stemte: A, F, Ø og L.

Imod stemte: V, O, C, B og D.

25 b) 618/98

Indstilling om enkeltfag for voksne.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ønsker nogen ordet? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet ... jo, Hanne Nielsen – i tredje runde.

Hanne Nielsen (A): Nej, det er ikke helt fair. Det er ikke mig, der har været heroppe mange gange i hvert fald. Men jeg synes, at denne sag lige skal have et par kommentarer.

Uddannelse for voksne, det være sig AVU som hf-enkeltfagsundervisning, er ikke det område, der kan bryste sig af voldsom stor opmærksomhed fra politisk side. Vi mener, det er en stor skam. Det er vigtigt, at vi i København kan tilbyde undervisning for voksne, der giver den enkelte borger mulighed for løbende at blive opkvalificeret.

Udviklingen på arbejdsmarkedet og efterspørgslen efter arbejdskraft gør, at der i meget højere grad end tidligere er behov for kompetencer, der giver adgang til videregående uddannelser, det være sig de erhvervsrettede som de videregående uddannelser. Det er derfor, vi i Socialdemokratiet varmt kan støtte dette nye tiltag, som vi nu endelig kan beslutte at igangsætte.

Det er en lang proces, der har ligget forud for denne ændring. Hele 2 rapporter skulle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 10. december 1998

der til for, at vi kunne komme frem til et resultat, der peger frem imod, at vi kan give vore brugere et bedre tilbud om et mere entydigt og sammenhængende undervisningstilbud, en bedre visitering og vejledning samt et pr- og informationsarbejde, der gør, at vi i København kommer på niveau med andre amter.

Der afsættes i overgangsperioden midler på 5 pct. af lønsummen til en udviklingspulje, der skal danne grundlag for, at der sker en løbende pædagogisk udvikling af kerneydelserne og den eksterne og tværsektorielle virksomhed.

Indstillingen lægger op til at afdække, om det mere formaliserede skolesamarbejde kan dokumentere, om vi i år 2001 har brug for at ændre strukturen, som vi kender den i dag, københavnermodellen, eller om der kan findes helt nye måder at organisere området på.

Jeg synes, det kunne være spændende, om resultatet kunne blive, at vi i det nye årtusinde kunne få mulighed for at få etableret et egentligt voksenuddannelsescenter centralt placeret i byen, hvor vi kunne tilbyde voksne, der ønsker uddannelse, nogle anstændige fysiske rammer og med et tilbud, der rummede det hele, hele spektret af uddannelser, nemlig AMU-kurser, AVU og hf-enkeltfag.

Hermed sluttede forhandlingerne.

Udvalgets indstilling blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 10. december 1998**

26) 227/98

Indstilling om valg af medlemmer og formænd til de grundlisteudvalg, der skal udpege personer til nævninge- og domsmandsgrundlisten for Københavns Kommune for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2003.

De 3 indstillinger blev godkendt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Borgerrepræsentationens næste møde afholdes den 14. januar 1999. Tak for i år, det første arbejdsår i den nye periode. Jeg vil ønske alle dem, jeg ikke får lejlighed til at gøre det efterfølgende, både en god jul og et godt 1999. Tak for i aften.

Mødet sluttede kl. 23.41